

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THEIR
VAMPIRE QUEEN
SERIES

queen
takes
king

JOELY SUE BURKHART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KRALİÇE KRALI ALIR

JOELY SUE BURKHART

İÇİNDEKİLER

Kraliçe Kralı Alır

1. Shara
2. Shara
3. Shara
4. Daire
5. Shara
6. Shara
7. Shara
8. Guillaume
9. Shara
10. Guillaume
11. Shara
12. Daire
13. Shara
14. Shara
15. Shara
16. Shara
17. Rik
18. Shara
19. Rik
20. Shara
21. Daire
22. Shara
23. Rik
24. Shara
25. Shara
26. Shara
27. Shara

28. Rik
29. Shara
30. Shara
31. Shara
32. Rik
33. Shara
34. Shara
35. Mehen
36. Shara

Kraliçe Kraliçeyi Alır Alıntı Yazar
Hakkında

KRALİÇE KRALI ALIR

ONLARIN VAMPIR KRALİÇESİ KİTAP 2

tarafından Joely Sue Burkhart

Vampir kraliçenin çağrısına kaç Kan gelecek... ve onu kraldan koruyabilecekler mi?

Shara, yetişkin hayatında ilk kez Isador mirası sayesinde bol miktarda paraya sahiptir ve yalnız değildir. Daire ve Rik sadık aşıklar, ama başka Kanların da geleceğini biliyorlar. Rik'in arkasındaki imrenilen alfa pozisyonu için ona meydan okuyabilecek Kanlar.

Gücü arttıkça açlığı da artıyor. Ancak dişleri olmadan asla Kan'ın beklediği kraliçe olamayacağından korkuyor. Daha fazla Kan, güç mücadeleleri ve karışıklıklar demektir ve herkesi nasıl mutlu edeceği konusunda hiçbir fikri yoktur. Daha da kötüsü, hayalleri hızla korkulacak bir şeye dönüşüyor.

Kalıcı yuvasını kurmak için hareket ederken, kralı hayal etmekten kendini alamıyor. Devasa bir canavar. Karanlıkta zincirlenmiş. Deliliğe kapılmış. Rüyalarında öfkeyle kükrüyor, serbest bırakılmasını talep ediyor.

Ama bu adam onun gizemli geçmişini çözmenin anahtarı mı, yoksa en tehlikeli tehdit mi?

Copyright © 2017 Joely Sue Burkhardt Cover

Art by Cover Me Darling

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazarın açık ve yazılı izni olmaksızın çoğaltılamaz, taranamaz, basılı ya da elektronik olarak dağıtılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan ya da ölmüş herhangi bir kurum, olay ya da kişiyle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Yetişkin Okuma Materyalleri

✿ Vellum ile oluşturuldu

Sevgili ablam için.

*Beta okuyucularım Sherri Meyer, Laura Walker ve
Jennifer Swan'a teşekkür ederim,
ve
Sherri'nin en yaşlı kölesi
Tarihi bir figüre ihtiyacım olduğunda Aquitaine'li Eleanor!*

SHARA

Tiki muhteşem adam yatağında uyuyor. Mutlu Noeller bana.

Gerindim ve bacaklarımın arasında sıkıcı bir ağrı hissettim, buna şaşmamalı. Kesinlikle seks yapmaya alışık değildim. Kendilerini tamamen mümkün olduğunca sık aklımı başımdan almaya adanmış iki adamla bile.

Yine de o berbat kramplar olmadan da yapabilirdim. Bir vampir olmama rağmen saat gibi gelen bir regl dönemiyle uğraşmak zorunda kalmam hiç adil değildi.

Öğrendiğim her şeyi gözden geçirerek tavana baktım.

Sadece dört gün önce hayatım alt üst olmuştu. Hala inanamıyordum.

Annem aslında teyzemdi ve baba dediğim adam da biyolojik babam değildi.

Ben insan değildim. Yarı insan bile değildim. Ama Dr. Borcht da tam olarak ne olduğumu bilmiyordu.

Bir vampir kraliçesi olmak için yeterli Aima kanına -doğrudan tanrıça İsis'in soyundan geliyorum- sahiptim. Bu nedenle kendilerine Kanım diyen iki sevgili, ne emredersem edeyim beni korumaya ve memnun etmeye yemin ettiler. (Öyle iddia ettiler.)

Gücümü ilk kez elde ettiğimde bir noktada ölmüştüm bile, gerçi diriliş tanrıçasının soyundan gelmenin bazı önemli avantajları vardı.

Dün gece, annemi öldüren adamı öldürdüm. Onu yakarak öldürdüm. Kendi kanımla.

Bu beni korkuttu... Tamam... Bu konuda öyleydim.

Sonunda ailemi öldürenlerden daha büyük bir canavara dönüşmek istemedim.

Daha önce hiç bir şey öldürmemiştim, arada sırada öldürdüğüm örümcekler dışında. Greyson Isador bir katildi. Annemin ve babamın ölümünden doğrudan o sorumluydu ve kölesi haline getirdiği sayısız insan, hayatım boyunca beni avlayan gri cansız iblis-yaratıklar.

Ölmeyi hak etmişti.

Bu beni daha iyi hissettirmede. Çünkü hâlâ öldüğüne seviniyordum. Ve onun işini bitiren ben olduğum için mutluydum.

Başka ne için mutlu olabilirim ki?

Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama tekrar uyuyabileceğimi sanmıyordum. Çocukları uyandırmadan dikkatlice kalkmaya çalıştım ama başımı kaldırdığımda Alrik'in gözleri açıldı.

Alfa Kanım olarak, gördüğüm en büyük, en kötü adamdı. Bir süper kahraman film setinden çıkmış gibiydi.

"Kraliçem?" Fısıldadı ama diğer Kanım da başını kaldırdı. "Özür dilerim, seni uyandırmak istememiştim."

"Hizmet etmek için yaşıyoruz." Daire sadece bir kedinin yapabileceği gibi gerindi, sanki vücudundaki her kasta bir bükülme varmış gibi. "Saat sabahın altısı olsa bile."

"Öyle mi? Nereden biliyorsun?"

Dönüp bana baktı ve yanağındaki gamzesi görünecek şekilde gülümsedi. "Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sadece erken gibi geliyor. Sen iyi misin?"

"Hayır," dedi Alrik benden önce, kaşlarını çatarak. "Canın yanıyor. Adet gördüğünde bu normal mi?"

"Maalesef, evet. Gerçi bu insana özgü bir şey. İnsan bile değilken neden böyle kramplar yaşadığım için bu kadar şanslı olduğuma dair hiçbir fikrim yok."

Doğrudum, kanamamın yoğun olduğundan emin olduğum bir anda banyoya kaçmanın zarif bir yolunu bulmaya çalışıyordum. "Dün gece gerçekten tampon koymalıydım."

Alrik, uzaktaki bir fırtınanın homurtusu ile büyük bir canavarın gök gürültülü mırıltısı arasında bir yerde olan alçak, gürültülü bir ses çıkardı. "Gerek yok kraliçem. Eğer arkanıza yaslanırsanız, sizi temizlemekten mutluluk duyarım."

Ew. İğrenç. Midemi bulandırdı. İnsan duyarlılığı sanırım.

Daire bana bir kaşını kaldırdı. "Bu bizim doğamızda var. Rik için daha da fazla. Sen böyle kokarken seni bir saat yalnız bırakması zor olacak..." Derin bir nefes aldı ve burnunu kolumda gezdirdi. "Güzel."

Alfa Kan olarak, eğer bir çocuk sahibi olmaya karar verirsem, benimle çiftleşecek kişi Alrik olacaktı. Aima kadınları sadece kızgınlık dönemlerinde, üremeye hazır olduklarında adet görürlerdi. Erkek vampiri cezbetmek için daha iyi, tatlım. Yani benim kanamam koca adamı çıldırtacaktı.

Yüzünü omzumdan sırtıma doğru sürttü, büyük bir kolu belime dolandı. Parmakları aşağıya inerek amımı avuçladı ve bana karşı ürperdi.

İçimde güç yükseldi. Kollarımdaki tüyler diken diken oldu, etrafımdaki havada bir yük oluştu. Dün, saçımı düzeltmek için bu gücü kullanmaya çalışmışım ve neredeyse kafamın tepesini uçuracaktım. Ve ben sadece bir damla akıyordum. Bu bir karmaşa gibi hissettirdi.

Benim için bir karmaşa belki, ama onun için değil. Elini üzerimde gezdirdi, tam olarak beni okşamadı ama sadece amımı tuttu, bana değer verdi. Kan ve her şey. Takıntılara rağmen başım omzuna yaslandı ve bacaklarımı daha geniş açtım. İhtiyaç içimde yükseldi. Ağzı kulağıma bastırdı, nefesi tenimde sıcaktı. Parmakları daha derine kayarken dili kulağıma daldı. Bir parmağı içimde, başparmağı klitorisimi okşuyordu. Çok yavaş ve durgun, sanki hiç acelesi yokmuş gibi. Her zaman ön sevişmenin, erkeğin kendi işine bakabilmesi için kızı olabildiğince çabuk boşaltmasını içerdiğini düşünmüşümdür.

Ama Rik değil. Daire de değil.

Daire'nin nereye gittiğini görmek için gözlerimi açtım.

Rik kulağıma fısıldayarak, "Kahveyi hazırlamasını istedim," dedi ve parmağını daha derine sokarak kalçalarımın eline doğru eğilmesini sağladı.

"Ondan gitmesini mi istedin?"

"Evet. Ben onun alfasıyım. Ben ne dersem onu yapar. İstemediği zaman bile

için

." "Ya onu burada isteseydim? Bizimle birlikte?"

Rik'in eli hareketsiz kaldı. "Bir düşünceyle onu geri çağıracağım kraliçem.

Ama

onun doğasını hatırla. Sadece sevdiğim şeyi yalamaya karşı koyamayacaktır."

Midem titredi, beynim korktu ama bedenim bunun harika bir fikir olduğunu düşündü. Aramızdaki bağ sayesinde açlığını hissedebiliyordum. O da başını kalçalarımın arasına gömmek istiyordu. Her şeyden çok. İhtiyaç kafatasında bir matkap gibi çarpıyordu. Çiftleşmeye ihtiyacı vardı. Dahası, kraliçesinin ona ihtiyacı vardı, kandan da anlaşılacağı üzere, bu onun için üreme zamanı anlamına geliyordu. Bu onu çıldırtmak içindi ve öyle de oldu.

Yine de beni sadece okşadı.

Sadece ihtiyacını hissetmek bile, dilediğini yapmasına izin vermem gerektiğine beni ikna etmek için neredeyse yeterliydi. İhtiyacını karşılamam için beni öpmesi ve kandırması çok kolay olurdu. Aslında bunu yapmadığına inanamıyordum, özellikle de bu kadar kötü hissettiğine. Çiftleşme dürtüsü, suya battıktan sonra nefes alma ihtiyacı kadar acildi. Boğuluyordu, kendi bedeninin dürtüleri tarafından delilik noktasına sürükleniyordu. Yine de bağ olmasaydı, bilemezdim bile.

"Vücudunun hangi parçasından gelirse gelsin, kanınla ziyafet çekmekten daha iyi bir şey istemezdim. Ama sen bundan zevk almazsın, bu yüzden ben de almayacağım. Eğer bu konuda beni hoş karşılayacağın bir zaman gelirse, bil ki çok istekliyim. Hepimiz olacağız. Bu bizim için paha biçilmez bir hediye olur. Ve evet, üreyen bir kraliçeden gelen güç tekmesi çılgınca."

Rahatlamıştım ama biraz da hayal kırıklığına uğramış ve suçluluk duymuştum. Beni memnun etmek için her şeyi yapabilecekken onu inkar etmek hoşuma gitmiyordu. "Ama ben üremiyorum. Sadece regl dönemim."

"Senin de üremiyor olduğunu bilmiyoruz. Ve kokuna bakılırsa..." yüzünü boğazımın sütununa sürttü ve burnunu kulağımın arkasına, saçlarımın altına bastırıp derin bir nefes aldı. "Üreme yapıyorsun. Kokun ve vücudun bana bunu söylüyor. Hay sikeyim. Elimden kanının tadına baksam üzülür müsün?"

Kanın kendisi beni rahatsız etmedi. Sadece o kanı paylaşmayı engelleyen şey, tüm o dönem meselesiydi. Ama ona bu kadar zevk verecek bir şeyi yaparken onu izlemeyi çok isterdim. Dönüp ona bakacak kadar uzaklaştım. "Bir şartla yapabilirsin. Tadına baktığında boşalmanı istiyorum."

Gözleri yanıyordu, ağzı kısmen açtı, dudakları sanki günlerdir beni anlamsızca öpüyormuş gibi doluydu. Dişleri de aşağı inmişti ve içimde bir arzu dalgası kabarmasına neden oldu. O dişlerle ne kadar zevk verebileceğini biliyordum. Vampir duyarlılıkları, zevkimi en üst düzeye çıkarmak için tam olarak ne zaman ısıracağını biliyordu. Ama bu sefer kanımı tatmak için ısırması gerekmeyecekti.

Ya da beni boşaltmak için. Çünkü sadece onu izleyerek bile orgazm olabileceğimi hissediyordum.

Temiz sol eliyle uzanarak avucunu yarığıma doğru sürükledi, elini kavradı ve alabildiği her şeyi yakaladı. Kanlı sağ elini sikinin etrafına sardı ve tısladı. Burun delikleri alevlendi, kendini tutarken yanağındaki bir kas titriyordu. Ama sikini hiç pompalamadı. Sadece kanımı üzerine bulaştırdı, elini başının üzerinde gezdirdi.

ve yanlardan aşağı. Omuzları kasıldı, boynu gerildi ve ben onun üstümde olduğunu hatırlayınca ürperdim. İçimde. Tüm o güç. Tüm o güç. İçime giriyordu.

Sol elini ağzına götürdü, gözlerini kapattı ve avucunu eğerek kanımın ağzına kaymasına izin verdi. Damarlarında patlayan ateşi hissettim. Kasları, içinde canlı bir tel atlamış gibi seğirdi. Gırtlaktan bir çığlık attı ve sert bir şekilde boşalırken titreyerek sırtını kamburlaştırdı. Avucunu yalarken her titreyiş beni daha da kenara itti. Parmaklarını emdi. Her damlasını aldığından emin olmak için.

Ve kendime engel olamadım. Kendimi ona doğru attım ve ağzımı boğazına kilitledim. Onu ısırdım, dişlerimin ortaya çıkmasını istedim. Kanının ağzıma dolmasını istedim. İçine girdiğimde tatlı bir acıyla inlediğini duymak istedim. Onu ele geçirmek, bana yaptığı gibi ona sahip olmak istiyordum.

Tekrar amımı avuçladı, parmaklarını içimde derinlere kaydırды, beni doldurdu ve doruk noktası içimde güreledi. Boşaldım. Ama istediğim bu değildi. Hem de hiç.

Yüzümü boğazına gömdüm ve ağlamamak için kendimi zor tuttum. "Bırak beni-"

"Hayır," diye karşılık verdim, başımı kaldırıp ona bakmayı reddederek.

"Benim için bir damarı yırtmanı istemiyorum."

"Eğer açsan-"

"Bunu kendim yapabilmek istiyorum. Diğer kraliçelerin de böyle bir sorunu var mı?"

Hiç dişleri olmayan bir kraliçe duydunuz mu?"

"Senin dişlerin var. Onları hissettin. Sadece... zamanı değil."

Bakışlarından kaçarak uzaklaştım ve yataktan çıktım. "Ben duş alacağım. Gerçek bir duş."

"Shara..."

Durakladım ama ona dönüp bakmadım. "Seni kendim ısırana kadar bir daha beslenmeyeceğim."

"Öyle deme." O da ayağa kalktı, kollarını bana dolamak için yanıma geldi ama ben yumuşamadım. Kollarına teslim olmadım. Beni rahatlatmak istedi. Beni yatıştırmak. Dikkatimi dağıtmak. "Kana ihtiyacın var, şimdi her zamankinden daha fazla. Güçlü olman gerek."

"Ben Isis'in son kraliçesiyim ve kendim bile kan alamıyorum. Herkes bana diğer kraliçelerin ölmemi isteyeceğini söyleyip duruyor ama bir vampir için ne kadar zavallı bir bahane olduğumu gördüklerinde sadece gülecekler. Beslenmek için kendi kanımı bile ısıramıyorum."

Çenesini başıma yasladı, kollarını sabit bir şekilde bana doladı. "Özellikle bu Kan, sen daha sormadan vücudundaki her damarı senin için açacaktır." İçimdeki çelik sertleşti. "Isis şahidim olsun, sormayacağım."

RIK

Iendişeyle banyo kapısına baktı. Beslenmesi gerekiyordu. Bu, Isador kraliçesi olarak yükselişinde çok önemli bir zamandı. Ne kadar çok kan alırsa o kadar güçlü olacaktı ve evet, zaten çok güçlüydü. Ama ham ve kullanılmamıştı. Büyüsünü geliştirmek için zamana ihtiyacı vardı ve eğer kanı tutacak kadar güçlü olmazsa o zamana da sahip olamayacaktı. diğer kraliçeleri saf güce dayanarak uzaklaştırır.

Yine de daha rahatsız edici olan onun inatçılığıydı. Eski tanrılar, yarattıklarından birinin böyle bir yemin etmesinden daha çok sevdikleri bir şey yoktu, bu da tanrının onlarla uğraşması için kapıyı açıyordu. İsis'in bu evin üzerinde gezinip son kraliçesinin sözlerini dinlediğine inanmıyordum ama bu tür bir ret tanrıçanın dikkatini çekmiş olabilir. Ve bir tanrıça son kraliçesinin güçlü olmasını istediğinde.

Bu duaya, bu yemine cevap verecekti ama Shara'nın onaylayacağı bir şekilde değil.

Üst kattaki kule odasına geri döndüm ve yatak çarşaflarını onun için sıyırdım. İçeri girdiğinde Daire'yi şiltenin üzerine çömelmiş, kirli yerlerden beslenirken bulursa çok üzülürdü ve hiç şüphesiz Daire'nin tam olarak bunu yapacağını biliyordum. Kanı kendisine çağırabilir ve enerjisini bir şekilde geri verebilirdi ama çok üzgündü. Duyguları dengesizdi ve sadece regl olduğu için değil. Gerçi bu kesinlikle yardımcı olmamıştı.

Birkaç gün içinde tüm dünyası değişmişti ve bu sadece buzdağının görünen kısmıydı.

Rik, bunu görmelisin: Daire aramızdaki bağdan, tetikte ama alarma geçmemiş bir şekilde konuştu, bu yüzden saldırı altındaymışız gibi aşağıya inmedim.

Onu oturma odasında, televizyonda yerel haber kanalı açıkken buldum. Ben içeri girer girmez, programı kapattı.

Spiker, "Power and Light Bölgesi'ndeki bir giyim mağazası gece boyunca tahrip edildi," dedi. "Güvenlik kamerası görüntülerini bize özel olarak verdiler. Kendinizi hazırlayın millet, çünkü bu kesinlikle 'bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok' diyebileceğimiz bir şey."

Ekranda ön girişi gösteren grenli siyah-beyaz bir film oynatıldı. Cam patladı ve ekranda iki şekil belirdi.

İnledim. Thrall'lar. İnsan gözetiminde yakalanmışlar.

Haber kanalı, ekranda belirgin bir şekilde donmuş bir esirle birlikte güvenlik kaydını durdurdu. Eğik ve sırık gibi olmasına rağmen kesinlikle insan şeklindeydi. Gözleri tuhaf bir şekilde parlıyor ve dişleri parlıyordu.

"Polis, iki kişinin mağazaya girmek için canavar gibi giyindiğine inanıyor. Ancak bizim tuhaf bulduğumuz şey, mağaza sahibinin hiçbir şeyin çalındığına inanmaması. Bir soyunma odası yağmalanmış ama ön kapı dışında başka bir hasar yok ve başka bir şey alınmamış. Bilemiyorum, Bob. Bu sana Cadılar Bayramı için giyinmiş iki serseri gibi mi görünüyor, hem de Aralık ayında?"

Diğer spiker Bob ürperdi. "Kesinlikle değil, Helen."

Daha önce de televizyona yakalanan kölelerimiz olmuştu. İdeal değildi ama Shara haklıydı. Modern teknolojiyle, tespit edilmeyi önlemek imkansızdı. Çoğu zaman insan aklı anlayamadığı şeyleri görmezden gelirdi. Ya da kostüm giymiş çocuklar gibi başka bir açıklama bulurdu. Buna inanmak kırsalda dolaşan canavarlara inanmaktan daha kolaydı. Daire'ye "O kadar da kötü değil," dedim ama başını salladı ve gösterinin devam etmesine izin verdi.

Bir kadın, bir erkek gazetecinin mikrofonuna "Belki de bu bir tesadüftür," dedi. Onu dün bize yardımcı olan satış görevlisi kadın olarak tanıdım. "Ama dün o soyunma odasını kullanan sıra dışı bir müşterimiz vardı. Çok güzel bir kadın ve yanında iki inanılmaz erkek vardı. Ona kraliçe diye hitap ettiler."

"Kraliçe mi?" Adam sordu. "'Majesteleri' gibi mi?"

"Evet. Ona öyle dedi. Hatta bir noktada dizlerinin üzerine çöktü. Ve o da..." Satıcı kadının gözleri büyüdü ve ağzından bir miktar kaçırmadan önce kendini tuttu. "Çok fazla. Bugün teslim etmemiz gerekiyordu."

"Ne haliniz varsa görün," diye karşılık verdim.

Daire, "Ona adresimizi verdim," dedi.

"Lanet olsun. Şu anda ihtiyacımız olan son şey bir grup meraklı gazetecinin Kansas City'deki bir kraliçe hakkında hikayeler yayması."

"Gina'yı arasak iyi olur."

Kapı zili çaldı. Daire kapıyı açmadan önce gözetleme deliğinden baktı ve tam da bahsettiğimiz kişiyi gördü. Televizyonun açık olduğunu gördü ve başını salladı. "Güzel. Gördünüz. O gördü mü?"

"Henüz değil." İlk tepkim Daire'yi kapıyı çalması için göndermek oldu ama onunla aramda bir bağ varken bu çok saçmaydı. Belli ki üzgündü ve biraz yalnız *kalmaya* ihtiyacı vardı ve Daire'nin daha hafif kişiliği benimkinden daha hoş karşılanabilirdi:

Evet mi?

Duyguları bağın içinde daha sakin hissediyordu. Daha önce de banyodan bahsetmişti. Belli ki sıcak su, üzgün ve stresli olduğu zamanlarda ona kesinlikle içirmem gereken bir şeydi. Ancak yine de ondan beklediğim gibi bir kraliçe olamayacağından endişe ediyordu ki bu çok saçmaydı. İsteddiği zaman kanımı almasından başka hiçbir beklentim yoktu. Sözcükleri söylemesem de bağın içinde parladığını hissetmesine izin verdim.

Bir sorunumuz var. Gina tartışmak için burada.:

Zihinsel olarak iç çekti. Hemen geliyorum:

SHARA

A durum. Hmmm. Bu iyiye işaret değil. Belki biri dün gece bizi canavarları kovarken görmüştür? Ya da benim bir insanı Ateş mi?

Vicdanım sızlasa da kendime *bir insan olmadığımı* hatırlattım.

Lekelere bakıp yüzümü buruşturarak yırtık pırtık kotumu çektim. Gerçekten çamaşır yıkamam gerekiyordu. Otellerde bu kadar sık çalışmanın bir faydası da buydu. Eşyalarımı bedavaya yıkatabiliyordum.

Çamaşır makinesi ve kurutma makinesi bodrumdaydı. Sonunda güvenli odadan çıktığımdan beri oraya inmemiştim. Gerçekten görmek istemiyordum. Hatırlamak istemiyordum.

Kendimi hazırlayarak dikkatlice regl kanıma dokundum. Sinirlerim alev aldı, saçlarım enerjiyle kabardı ama kıyafetlerimi hızlıca yıkamayı başardım ve sonra enerjinin gitmesine izin verdim. Vay be. Yoğun. Saçlarım anında kurumuştı ama sanki bir waffle demirinde kıvrımışım gibi görünüyordu. Başka bir şey yapmaya çalışmaktansa at kuyruğu yaptım. Cebimi kontrol ettim ve çakımı bulana kadar dağınık çantamı karıştırdım. Küçük de olsa yanımda bir silah olduğunda kendimi daha iyi hissediyordum.

Her zaman elinizin altında iki müthiş silahınız var:

Muhtemelen bağı gizlice dinlediğini unutmuştum. Bu düşünceyle, benden uzaklaştığını hissettim. Benim dikenli gururum ve huysuz ruh halimle başa çıkmak için gerçekten elinden geleni yapıyordu ve kesinlikle "kulak misafiri olmak" istemiyordu. Bu da mahremiyetin ihlali anlamına geliyordu.

Bir şey söylemek yerine, bağı içinden uzandım ve zihinsel bir kucaklamayla ona doğru bastırdım, kollarımı boynuna doladığımı hayal ettim, yüzümü

boğazını. Her ne kadar bu anında midemin açlıktan düğümlemesine neden olsa da. Ve duygusal karmaşa döngüsü yeniden başladı.

Kendimi şöyle bir silkeleyerek, sorunun ne olduğuna bakmak için aşağı indim. Daire bana bir fincan kahve uzattı ve ben de deri koltuklardan birinin köşesine kıvrıldım. "Günaydın, Gina. Seni bu kadar erken buraya getiren nedir?"

"Erken mi?" Sanki bir fıkra anlatmışım gibi güldü. "Neredeyse öğlen oldu."

Daire'ye ters ters baktım. Bana saatin altı olduğunu söylemişti. O gamzesini gösterdi ve ben de onu anında affettim.

"Beş yıl önce ortadan kaybolduğundan beri, bir ekibim 'canavar' ya da açıklanamayan ve ürkütücü olaylarla ilgili elimize geçen tüm yerel haberleri araştırıyordu. Seni bu şekilde bulabileceğimizi umuyordum ama sen her zaman bir adım öndeydin."

"Öyle olmalıydım," diye mırıldandım, hatırlamamaya çalışarak. Koşmak, hep koşmak. En yakın otobüs durağının nerede olduğunu bilmek. Bavulumu hiç boşaltmadan. Asla güvende hissetmemek.

Gina büyük bir harita açtı ve masanın üzerine yaydı, bir tarafını tutmak için tamamen unuttuğum eski kutunun köşesini kullandı. "En azından yüzde yetmiş beş ihtimalle bir köle görüldüğünü düşündüğümüz her şeyi haritaya çizdik. Birkaç yıllık verilere baktığınızda oldukça ilginç."

Öne doğru eğildim, sıcak fincanı iki elimle kavradım. İlk başta tek gördüğüm, çoğunlukla New York, New Orleans ve Dallas'ı merkez alan kırmızı nokta kümeleriydi. Bilinen diğer üç Amerikan kraliçesinin yerleri. "Vay canına, yani diğer kraliçeler de düzenli olarak saldırıya mı uğruyor? Sanırım tek olduğumu ve bunun zayıflığının bir işareti olduğunu sanıyordum."

Alrik yanıma oturdu. Aslında çok yakındı ama şikâyet edecek değildim. Bana karşı çok iyi hissediyordu. "Sen asla zayıf değildin. Sadece henüz gücün ortaya çıkmamıştı. Ve evet, köleler en yakın kraliçeye çekilir, en zayıf olana değil. Bu yüzden köleleri takip etmek istedim, yalnız ve saklanan bir kraliçe bulma umuduyla."

Haritanın merkezi, belirgin bir deseni olmayan kırmızı noktalarla dağılmıştı. Tabii çoğunlukla Orta Batı'da kaçak olduğumu bilmiyorsanız. Elbette Kansas City'de de çok sayıda vardı ama etiketler biraz solmuştu ve boyaları biraz farklıydı. Kansas City'de yıllardır bir saldırı olmamıştı.

Ta ki Stuller'in olması gereken güney kısmında yeni ve parlak bir çıkartma fark edene kadar.

"Hâlâ görülme olaylarını planlıyorsun."

"Elbette," dedi Gina. "Ve daha da önemlisi, eğer diğer uzlaşmacılar da aynı şeyi yapmıyorsa şaşırıyorum. Bu yüzden dün geceki olayları not etmekte gecikmeyecekler."

"Haberlere mi çıktık?"

"Oh evet." Daire oynat tuşuna bastı ve kaseti izlememe izin verdi. "Güzel, konuşkan satıcının elinde faturayla her an buraya gelmesini bekliyorum, umarım kamera ve muhabir yoktur."

"Sanırım dün gece nereye taşınmak istediğimi görmüş olmam iyi bir şey."

Gina'nın gözleri parladı. "Mükemmel, size bir yuva temin etmenizde yardımcı olmak için sabırsızlanıyorum, ama istemiyorsanız taşınmak zorunda değilsiniz."

"İsteyeceğimiz son şey haberlere çıkmak. Yani, bu tür şeylere karşı bir Triune yasası yok mu? Eğer yoksa olmalı."

"Triune, Aima'nın yer aldığı büyük bir habere kesinlikle olumlu bakmayacaktır, ancak günümüzde ve çağımızda bazı haberler kaçınılmazdır. Bu dünyanın sonu değil ve hazır değilseniz kesinlikle ayrılmak zorunda değilsiniz."

"Ne önerirsiniz?"

Gina başını eğdi. "Bu size bağlı. Gelecekte bu evi muhafaza etmek ve ara sıra geri dönmek isteyecek misiniz? Yoksa tamamen satıp buradan uzaklaşmayı mı tercih edersiniz?"

Aklıma hemen satmak geldi ama hemen cevap vermedim. Kahvemden birkaç yudum alıp düşündüm. Burada güzel anılarım vardı ama bu anıları korumak için evi tutmak zorunda değildim. Acı verenler de vardı. Parkın arka girişine her baktığımda ailemin ölümünü hatırlıyordum.

Ve birden fazla büyük eve sahip olmak çok saçmaydı.

Daire alçak sesle alaycı bir ses çıkararak dikkatimi çekti. "Senin zaten birden fazla büyük evin var."

"Öyle mi?"

Gina'nın gözleri büyüdü. "Ah, evet. Nesillerdir dünyanın her yerinde emlak yatırımı yapıyoruz. Avrupa ya da Asya'da büyük bir şehre gidip de kendi evinizin hazır ve nazır olmaması mümkün değil."

"Hazır mısın? Ve bekliyor musun? Böyle mi?"

"Tabii ki. Triune çağırırsa hemen gitmeniz gerekir ve bir ev kurup açmak için zamanınız olmaz. Hepsi tamamen mallarla dolu ve mükemmel bir şekilde korunuyor, bir an önce işgalciler için hazır. Bazıları tüm yıl boyunca personel bulunduracak kadar büyüktür."

"Endişeleniyorsun," diye fısıldadı Alrik kulağıma, sesi alçak ve gök gürültüsü gibi gürliyordu. "Kraliçem endişelenmez. Arzu edebileceğin tüm evlere sahip olmalısın."

Sesi içimde bir akor oluşturdu. Ağzım acıyordu ama bu beni sadece kızdırıyordu çünkü sahip olamadığım şeyi istiyordum. Her ne sebeple olursa olsun, dişlerim çıkmamıştı. Asla da çıkmayabilirlerdi. Bu yüzden içimdeki açlığın bıçak gibi keskinliği, saf ve basit bir işkenceydi.

Sesimi sertleştirerek bu özlemi bir kenara ittim. "Sanırım bende kalacak o zaman."

"Çok iyi," diye yanıtladı Gina. "O halde bir sonraki sorum, biraz ünlü olmayı mı yoksa bu evi ziyaret ettiğinizde bilinmezlik içinde saklanmayı mı tercih edeceğiniz. Çünkü onun sizin belirsiz bir ülkeden gelen küçük bir kraliyet prensesi olduğunuzu düşünmesine izin verebiliriz... ya da kapıları kilitleyebilir, panjurları çekebilir ve onu ve diğer herkesi kaçırmak için güvenlik gönderebilirsiniz."

Bunu düşünmeme gerek yoktu. "Hayatım boyunca saklandım. Bundan bıktım usandım."

Sırıttı. "O zaman meraklı satış elemanımızla biraz eğlenelim."

SHARA

Gina birkaç telefon görüşmesi yaparken hayalini kurduğum evi aramam için dizüstü bilgisayarını bana verdi. Malikaneyi bulmam uzun sürmedi. Eureka Springs'te, kırk dönümlük Arkansas ormanı ile güzel bir nehir üzerinde yer alan ev.

Tabii ki satılıktı. Çünkü bir tanrıça size hayalinizdeki evi gönderdiğinde. Satın alınabilir olmasını bekleyebilirsiniz. Yine de fiyat etiketi beni boğdu.

Omzumun üzerinden baktı. "Oh, mükemmel. Büyüklüğü güzel, konumu güzel. Angela'ya evin geçmişini araştırmasını, ne kadar süredir piyasada olduğunu öğrenmesini ve teklifi bugün yapmasını söyleyeceğim."

"Ne kadar sürer? Birkaç ay mı?"

Güldü ve omzumu okşadı. "Oh tatlım, görüyorum ki hala yapmam gereken bazı şeyler var. Bana birkaç dakika ver, sana haber vereyim."

Şömineye doğru yürüdü ve telefonuyla konuşmaya başladı.

Dikkatimi tekrar evimin emlak ilanına verdim. Malikâneme.

Çılgınca ve muhteşemdi. Ortaçağ kuleleri ağaçların üzerinde yükseliyordu ve ana evin Gotik bir kale havası vardı. İçerideki resimler de bir o kadar güzeldi. Zengin, eski ahşap paneller, el oyması merdivenler, devasa taş şömineler ve ana yatak odası...

Tavan, açıkta duran asırlık kirişlerle iki kat yükseliyordu. O kirişlerin altında kocaman bir yatak hayal edebiliyorum. Belki iki

Birbirine itilmiş büyük yataklar... Ve mumlar. Bir sürü mum. Ve belki ipek çarşaflar, saten yastıklar ve kürk gibi saçma şeyler.

Hayır, hayır. Daire'nin kürkünü okşamam gerekiyordu.

Alrik yanımda durdu ve bir şekilde bir bacağını etrafımda sallamayı başardı, arkamdan kayarak beni kendisine doğru kucaklayabildi.

Gina'ya temkinli bir bakış attım, bu kadar yakın bir temas hakkında ne düşüneceğinden emin değildim.

"Umurunda olmaz," diye mırıldandı kulağıma doğru. "Daha önce kraliçelere hizmet etti. Daha önce de *üreme* kraliçelerine hizmet etti. Senin ihtiyacını hissedip bu konuda hiçbir şey yapmamanın benim için ne kadar zor olduğunu biliyor."

"Şu anda hiçbir şeye ihtiyacım yok."

Hiçbir şey söylemedi. Söylemesine gerek yoktu. İkimiz de insan dişlerimin arasından yalan söylediğimi biliyorduk. İhtiyaç içimde sürünüyordu, pençeleyen, umutsuz bir açlık.

Hafifçe kollarımı okşadı ama onun dışında bana dokunmadı, en azından elleriyle. Kalçaları her iki yanımda bana baskı yapıyor, aleti kalçalarımaya sertçe dayanıyor, dikkatimi verdiğimden emin olmak için arada bir zonkluyordu. Ama bana sürmedi.

Kokusu ağzımı sulandırdı. Tenini ve kaslarını ağzımda istiyordum. Sağlam bir kavrama. Arkama yaslanıp yatağımda uzanmış muhteşem vücuduna bakmak ve her yerinde diş izleri görmek istiyordum.

İnsan dişi halkaları değil.

Ama delikler.

Ağzımda biriken salyaları yuttum ve resimlere odaklandım. Büyük bir resmi yemek odasında muhtemelen yirmi kişilik ağır bir antika masa vardı.

Yirmi Kan. Hepsi o ve Daire gibi.

Ona doğru daha da geriye yaslandım ve o da beni sardı. Kelimenin tam anlamıyla, onu giyiyormuşum gibi hissettim, beni saran ağır bir adam boyutunda ısı ve kas pelerini.

Gina telefonu kapattı ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle geri çekildi.

O haklıydı.

-Beni kalçalarının arasına sıkıştırmasına gözünü bile kırpmadı. "Marissa şu anda Arkansas'a doğru yola çıktı. Ev bu akşam beşe kadar resmen senin olacak."

Ağzım açık kaldı. "Bugün mü?"

"Para dağları yerinden oynatır. Satıcı teklifimizi kabul etmeye hevesliydi ve ev çoktan boşaltılmıştı. Marissa genel bir müteahhit tutacak.

İner inmez evin iyi durumda olduğundan emin olmak için bir ekip götürün. Belli ki bir süredir boşmuş, bu yüzden bazı onarımlara ihtiyacı olabilir. Aksi takdirde, hazır olur olmaz evi teslim alabilirsiniz."

Ne diyeceğimi bilemedim. Aslında biraz gözlerim doldu. Birinin benim için o dağları yerinden oynatması inanılmazdı. Bir hevesle istediğimi yapabilecek paraya sahip olmak.

Daire, "Tam bir personele ihtiyacı olacak," dedi. "Buradaki temizlikçi bizimle taşınmak ister mi? Çünkü o harika biri."

"O, aslında. Timothy Winston, çok İngiliz bir uşak, bana sayısız kez sadece evi düzene sokmak yerine hizmet edeceği insanlar olmasını özlediğini söyledi. Eminim evinizin sorumluluğunu resmen üstlenmeyi çok ister. Bu kadar büyük bir yuvada, uygun bir personele ihtiyacınız olacak ve Winston onları sizin için yönetecek deneyime sahip. Kendi ailesi yok ve son kırk yıldır Isador evi için çalışıyor. "

Kaşlarımı çattım. "Kırk yıl mı? Zavallı adam emekli olmalı!"

"Isador için çalışan insanlar bunu birçok nedenden dolayı yapıyor. Çoğumuzda uzun ömürlülüğümüzü ve sağlığımızı artıran bir miktar Aima kanı var. Büyükanнемin de belirttiği gibi, çalışanlarınızdan bazıları yüz yaşına kadar mutlu bir şekilde çalışabiliyor. Hizmet etmek için yaşıyorlar ve elbette çok iyi ücret alıyorlar. Daha da önemlisi, çoğumuz ailenize ve evinize karşı derin bir sadakat duygusu taşıyoruz. Ailelerimiz nesiller boyu sizin aileniz için çalıştı. Birbirimize göz kulak oluruz. Bazı şeylerin farklı olduğunu biliyoruz. Bu yüzden etrafta sürünen köleler bizi rahatsız etmiyor."

O konuşurken Daire bana doğru geldi. Yanımızdaki kanepeye oturacağını sanmıştım ama yere çöktü ve kışını ayaklarımın arasına yerleştirene kadar kıpırdandı. Dizlerime yaslanıp bacaklarımın arasına doğru ilerledi, bu da beni Alrik'e doğru daha da itti. Sonunda ikimizin de bacaklarının arasına girmişti.

Ve ben onların arasında sıkışmıştım.

Kas ve ısıdan oluşan iki muhteşem duvar.

Gina'nın dudakları kıvrıldı. "Kan da kraliçelerinin üzerinde dolaşmıyor."

"Yeni Kan çok yakın." Daire'nin sesi savaş kedisinin derin mırıltısıyla gürledi. "Sadece yerini bildiğinden emin olmaya çalışıyorum."

Gözlerimi kapadım, bu yeni adamın yerini hissediyordum. Kırmızısının derin parıltısı duvar halısını aydınlatıyor, toynaklarının gürültüsü kalp atışı gibi duyuluyordu. "Nerede bu?"

Alrik kalçalarını üzerimde sıkılaştırdı, bu da beni Daire'ye daha sıkı bastırdı. "Bunu ifade etmenin daha iyi bir yolu, yerinin neresi *olmadığını* bilsin demek olurdu. Onun yeri senin arkan değil."

Daire hırıltılı bir mırıltı çıkardı. "Ve kalçalarının arasına değil."

DAIRE

I Savaş kedime geçmek istedim ama savunmacı, kaba ve kıskanç görünmek istemedim, özellikle de Rik yeni bir Kanı bu kadar iyi alırken.

Onun benim kadar kaybedecek bir şeyi yoktu. Alfa olduğunu zaten biliyordu. Kraliçemiz daha fazlasını aldıkça merdivenden ne kadar aşağı düşeceğimi bilmiyordum.

Kan. Lanet olsun. Onunla yatmama izin verilip verilmeyeceğini bile bilmiyordum ve Rik bir kez daha Blood'ın çağrısına geldi.

Boğazım sıkıldı ve savaş kedisiyle savaştım. Bu yeni Kana karşı sadece adım atacak, pençeleyecek ve kükreyecek ve Shara'yı üzecekti. Bunun yerine içimde öyle sert adımlar attı ve pençeledi ki zar zor nefes alabildim.

Motorun gırtlaktan gelen gürültüsüne bakılırsa, adam caddeye çıkarken pedala basmıştı. Evet, ben de onun yanına uçmuştum. Onu hissettiğim anda. Dışarıda çığlık atarak durduğu için onu suçlayamazdım. Gina kapıyı arkasından kilitlemiş olsa bile demir kapı onu ondan uzak tutamazdı. Üstünden atlayacaktı. Kolaydı.

"Ne diyebilirim ki?" Shara fısıldadı, kalçaları omuzlarıma doğru titriyordu. "Bunun için bir el kitabı var mı?"

"Bize yaptığınız gibi onunla da konuşun," diye yanıtladı Rik. "Ona olan ilginizi ve size sadık olma isteğini ölçün. Bunu hissedeceksiniz. Anlayacaksınız."

"Ve eğer önce onun tadına bakman gerekiyorsa, senin için kanını çekmekten mutluluk duyarım." Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Sesim çok zayıf çıkmıştı. Çok hevesli. Çok çaresiz. Bundan nefret ettim.

Gina kapıya doğru ilerledi. "Onu içeri alayım mı?"

"Dayan." Shara kollarını boynuma doladı, çenesi başımın üstündeydi.

Sonra bağımlı okşadı.

Zihni içime ulaştı, ay ışığı ve gökkuşakları, yumuşak bir gece esintisinde tatlı yasemin. Tıslayan, öfkeli savaş kedime dokundu ve o da sırt üstü yuvarlanıp mırıldanarak aramızdaki bağa tüy gibi dolandı.

Adam kapıya tüm duvarı sarsacak kadar sert vurdu. "Henüz değil," dedi Shara dalgınca, daha derine uzanarak.

Korkumu görebildiğini biliyordum. Saklamaya çalışmadım. Kraliçemden hiçbir şey saklayamazdım, hele ki onu bulmaya kararlıysa. Eliyle çenemi kavradı ve gözlerimin içine bakabilmek için yüzümü kendine doğru çekti.

"Hiçbir yere gitmiyorsun." Alçak sesle konuşuyordu ama sözleri güçle cınlıyor, beni ona bağlıyordu. Bizi yatakta Rik'le birlikte gördüm, o Rik'in arkasında, ben Rik'in ve onun etrafına sarılmıştım. Kedi ya da değil. Umurunda değildi. Beni orada istiyordu. Bana bunu hissettirdi. Yanında olmazsam kalbinde oluşacak boşluğu bana gösterdi.

"Bırak girsin," dedi Gina'ya, ama sonra eğildi ve ağzını benimkine bastırdı.

Beni almasını isteyerek içine gömüldüm. Beni kullanmasını. İçimi boşaltmasını. Neye ihtiyacı varsa. Verirdim. Memnuniyetle. Beslenebilmesi için dişlerimi çıkarıp ona verirdim.

Rik'in bağı benim içimde de canlandı. Yıllardır aramızda bir bağ olmasına rağmen sürekli birbirimizin düşüncelerini dinlemiyorduk. Bu yorucuydu ve Aima bile kendi zihninde biraz mahremiyetten hoşlanırdı. Onun sihir ve inci gibi gökkuşakları olduğu yerde, Rik devasa bir volkanın yanından akan erimiş lav gibiydi. Sıcak ama yavaş. Derin. Kontrollü. Gerektiğinde tüm dünyayı sarsacak kadar güçlü.

Ama volkanın öfkesi kontrol altındaydı. Arada bir çatlaklar gösterebilirdi ama genellikle duygularını kilit altında tutuyor, derinlere gömüyordu.

Onu özel alanlarında madencilik yapamayacak kadar çok seviyordum. Ama bu sefer, beni içeri aldı.

Düşündüğüm kadar sakin, kendinden emin ve kendinden emin değildi. Kendini genç, acemi ve hazırlıksız hissediyordu. Daha önce hiç bir kraliçeye hizmet etmemiştik, bu yüzden hata yapmamız kaçınılmazdı. Shara hata yapabilirdi ve biz de ona yardım etmek için elimizden geleni yapmalıydık. Bu baskıyı, özellikle de dişlerinin olmayışını ve nasıl beslendiğini yoğun bir şekilde hissediyordu. Bu bizim için bir sorun değildi ama onun için korkuyordu.

Onun gururunun ve işleri kendi bildiği gibi yapma kararlılığının tanrıçayı gücendireceğinden korkuyordu. Ve bir tanrıça gücendiğinde...

Onu kendi soyunun annesine karşı nasıl koruyabilirdik?

Shara başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Dudaklarının bir köşesi kıvrıldı ama gözleri için için yanıyordu. Aramızdaki bağda onun açlığı kükrüyordu ve eğer bu yeni Kan'ın önünde utanmasaydı, onun için bileğimi hemen yırtardım:

Seni seviyorum kraliçem:

Seni seviyorum, benim tüylü savaş kedim Kan:

"Diğer insan ziyaretçimiz için birkaç fikrim var," dedi Gina. "İzninizle Majesteleri, birkaç telefon görüşmesi yapacağım."

Odaya giren ağır ayak sesleri dikkatini çekti. "Elbette, teşekkür ederim, Gina."

Hâlâ Rik'e tamamen bağlı olduğum için, adam odaya girdiğinde onun ilk tepkisini hissettim.

Ezici bir korku.

Alfa'mdan hissetmeyi beklediğim bir şey değildi. Asla.

RIK

I Yeni Kan'ı tanıdı.

Bizim türümüzden çok az kişi onunki gibi yara izleri ya da yaşlılık belirtileri taşırdı çünkü biz çok iyi iyileşir ve yaşlanırdık. Kot pantolon ve sade, uzun kollu, düğmeli bir gömlek giymiş olmasına rağmen, zincir zırhın şingirtisini ve çeliğin çekilirken çıkardığı kusursuz sesi neredeyse duyabiliyordum. Oturma odasına adım atarak Shara'nın dikkatini çekti ve hayatımın sonuna doğru geri sayan zamanlayıcının tik taklarını çok hızlı bir şekilde duydum.

Daire'den geri çekildim ama artık çok geçti. İlk tepkimi hissetti ve gözleri kısıldı, pençeleri zihninde kınından çıktı.

:*Hold*,: Bana itaat etmesi için sahip olduğum alfa güdüsünün her zerresiyle onu arzulayarak emrettim. Pençeleri kınında, yeni Kana bakmak için döndü.

:*Pek bir şeye benzemiyor,*: Daire homurdanarak dedi ki: "*Senin kaya trolün onu paramparça edecek.*"

Cevap vermedim ama tüm huzursuzluğumu bastırmaya odaklandım.

Kontrol. Şüphe yok. Tereddüt yok. Dün gece yeni kanı test etmiştim.

Tepkisini hissetmiştim. Alfa için bana meydan okumayacaktı. Etmesi de gerekmezdi.

Bizi, özellikle de Daire'yi yerde görünce adamın adımları biraz duraksadı. Birkaç adım daha yaklaştı ama mesafesini korudu, bakışları Shara'ya kilitlenmişti. Daire ve ben bu noktada onun dikkatini çekmiyorduk ve bunun için onu suçlayamazdım. Onun çağrısını ilk hissettiğimde ben de ondan başka bir yere bakmakta zorlanmıştım.

Ama diz çöküp yüzüstü yere uzandığında, kollarını iki yana açıp ellerini boş bıraktığında beni şok etti. "Kraliçem, çağrınıza cevap vermek için huzur içinde geldim."

"Ne yapıyorsun sen? Ayağa kalk. Böyle bir şeye ihtiyacım yok..." Sanki Daire'nin yerde, ayaklarının dibinde oturduğunu yeni fark etmiş gibi kelimeleri döküldü. "Lütfen, bunu yapmak zorunda değilsin. Kimsin sen?"

Başını kaldırdı ve ellerini önünde birleştirip avuç içlerini yere dayadı ama yine de gözlerimin içine bakmadı. Alfa'yı kızdırmak istemiyordu. En azından şimdilik. "Guillaume de Payne, Majesteleri." Daire öyle sert seğirdi ki vücudu benimkine değdi ve ben de bağına dokunmadan onun alarımını hissettim. En azından ismi tanıdı. Göğsünden alçak, gürleyen bir hırıltı yükseldi ve pençelerini bir uyarıyla yere vurdu

Çığlık.

"Daire." Sadece adını söyledi ama bu onu susturmaya yetti. "Sorun nedir?"

"Görüyorum ki ünüm benden önce geliyor." Guillaume'un ağzı alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Dediğim gibi Blood, barış için geldim. *Onun* çağrısına geldim. Hiçbir kraliçe bana emir veremez."

"Ne itibarı?" Daire'yi sakinleştirmek için parmaklarıyla saçlarını okşayarak sordu.

Küçük piç mırıldanmaya başladı, zaten ona karşı rahatlamıştı. Söz konusu olan onun kafası değildi. "Bir kraliçeye alfasını öldürecek kadar uzun süre kur yapmasıyla ünlüdür."

Shara ayağa fırladı ve bıçağını bulmak için cebini karıştırmaya başladı.

Bu beni hem eğlendirdi hem de duygulandırdı. Bırakın Payne'in ününe sahip birini, bir Blood'ı bile güldürecek küçük bir çakıyla da olsa beni savunmayı düşündü. Özellikle de elinde Isador büyüğü varken.

yok etmek. Ben de ayağa kalktım, onun sırtına ve yerdeki kana doğru yükseldim. Ama dilimi tuttum. Eğer bu Kanı almak istiyorsa, hiçbir şey söylemeyecektim. Hiçbir şey. Tıpkı benden önce Payne'in kılıcında kaderleriyle tanışan düzinelerce alfa gibi. Alfa olsun ya da olmasın, hiçbir Kan kraliçesine hükmedemez. Bir tanesi bile.

Bıçağı açarak yan tarafına doğru tuttu, kolu kaskatı kesilmişti. "Al. Dışarı."

"Kraliçem-"

"Ben senin kraliçen değilim," diye karşılık verdi. "Ona sahip olamayacaksın. Beni duyuyor musun? Ona elini bile süremeyeceksin. Arkanı dönecek ve doğruca kapımdan çıkıp gideceksin."

Ellerimi omuzlarına koydum ama onu kendime doğru çekmedim. "Onu dinlemelisin."

Ellerimin altında titredi. "Onu kabul etmemi mi istiyorsun? Seni öldürse bile mi?"

Payne karnının üzerinde durdu ama ona eşit bir şekilde baktı. "Benden istediğiniz her yemini ederim kraliçem. Alfa'nıza, Kanınızdan herhangi birine, ne isterseniz ona asla dokunmayacağıma yemin ederim. Yeter ki hizmetinizde kalmama izin verin."

"Seni de yeminlerini de sikeyim. Kanıma zarar vermeyeceğine yemin ettin diye sana, tanımadığım bir adama neden güveneyim? Neden?"

Burun delikleri alevlendi, gözleri şiddetle kısıldı. "Onurumu mu sorguluyorsun?"

Yaşayan son Tapınak Şövalyesi'ni kızdırmadan önce etrafından dolandım ve yerdeki adama elimi uzattım. "Aramızdaki bir yuvada yetişmediği için senin kim ya da ne olduğunu bilmiyor. Ne onurunuzu ne de sözünüzü sorgulayacağım."

Guillaume elimi tuttu ve onu ayağa kaldırmama izin verdi. Tam olarak tokalaşmadık ama birbirimizin ölçüsünü aldık. Yaşının muazzam ağırlığını hissettim, yüzyıllar omuzlarına granit levhalar gibi yığılmıştı. Hayatı boyunca bir şövalye olarak yaşamış, Kral Philip'in uşakları tarafından yakalanıp yıllarca işkence görmüş ve neredeyse kazığa bağlanıp yakılacaktı. Bu sadece 1300'lerde olmuştu. Ondan bir karış yüksekte olmama rağmen, hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar küçük ve genç hissetmemiştim. Bu adam yaşayan bir efsaneydi ve kraliçeme, dolaylı olarak da bana hizmet etmek için gelmişti.

"Alrik Isador," dedim sessizce, gözlerindeki karanlık ve yakıcı yoğunluğa bakmadan.

"Guillaume de Payne, Ashere evinden doğma."

Ashere, kadim ana tanrıça Asherah'tan gelen bir soydu. Adamın bu kadar uzun süre yaşamayı başarmasına şaşmamalı. Shara'ya döndüm ve elimi ona uzattım. Daire'nin etrafından dolanıp temkinli adımlarla yanıma geldi, elimi bir can simidi gibi sıktı, bıçağı sağ elinde şiddetle kavıyordu. "Kraliçem, Shara Isador."

"Tüm Kanların kraliçelerinin ev adını aldığını sanıyordum."

Başını eğdi ama bakışlarını ondan ayırmadı. "Ben olmadığım sürece öyle. Daha önce hiçbir kraliçenin adını almadım ama senin için hazırım."

"Neden?"

"Çünkü hiçbir kraliçe sana gelmemi emretmiyor. Çağrınıza özgürce geliyorum. Adını kabul ediyorum. Alfa'nı kabul ediyorum."

"Neden?" diye tekrarladı, sesi alçalarak. Gücünün ilk karıncalanmasını hissettim, sanki kendi büyüüne sahip müthiş bir kraliçe olduğunu yeni hatırlamış gibiydi.

Guillaume'un burun delikleri tekrar alevlendi ve derin bir nefes aldı. Bakışlarını benimkilere çevirdi. "Üreme döneminde. Genç ama güç yüklü, kendine ait bir yuvası yok ve onu koruyacak sadece iki deneyimsiz Kan var. Ve sen beni gördüğün yerde öldürmedin mi? Ya aptalsın ya da..."

Cümlesini bitirmedi. Bitirmesine gerek yoktu. Isis'in kanı sadece kraliçesinin kanını ve gücünü benimle paylaşma isteği sayesinde damarlarımda dolaşıyordu ama onun kesinliğini hissediyordum. Bu adamı son kraliçesinin kanı olması için göndermişti. Sözleri canımı yaksa da ben kim oluyordum da itiraz ediyordum? Tecrübesizdim. Daire de öyleydi. Daha önce hiç bir kraliçeye hizmet etmemiştik. Hele ki Shara'nın potansiyeline sahip birine.

Adam o kadar hızlı ona doğru hamle yaptı ki kadın tepki veremedi. Gözlerini kocaman açmış, bıçağı karnına gömülü olan adama bakıyordu.

"Kraliçem. Al beni. Seninim."

SHARA

I onu bıçakladı. Daha doğrusu, bıçağını kendine sapladı. Elimden sıcak kan aktı.

Nefes almamaya çalıştım. Onun kanının kokusunu vücuduma çekmek istemedim. Çünkü ne olacağını biliyordum.

Zaten öyleydi. Ve artık çok geçti. Kırmızı alevi zihnimde parladığı an çok geç olmuştu.

At gibi kokuyordu. Büyük, dumanı tüten, yeri eşeleleyen, şaha kalkmış kızgın bir savaş atı. Etrafında dönen kül ve sülfür kokusuyla birlikte.

Var olmayan dişlerimin olması gereken yerde ağzım zonkluyordu. Midem açlıktan düğümlendi. Saçlarım, lastik banttan kurtulup başımın etrafında uçuşmak için alevlendi. Ve evet, amım ihtiyaçla sıkıştı, o kadar çok ağrıyordu ki gözlerim bir an kapandı ve acı dolu bir inilti kaçtı. Sikeyim bu krampları. Aptal hormonlarımı sikeyim. Dişlerim yokken ısırma, parçalama ve yırtma ihtiyacımın canı cehenneme. Ve bu yabancının aletini olabildiğince çabuk içime gömmek için duyduğum bu umutsuz dürtüyü de sikeyim.

Bıçağı geri çekmeye başladım ama parmakları elime dolandı ve bıçağı vücudunun daha derinlerine çekti. Tanımadığım bir adam. Benim için kan kaybediyordu.

Beni yıllardır seks yapmamışım gibi acıtıyordu.

"Bırak beni."

Sesim kulaklarıma tuhaf geliyordu, kırılgan ve nefes nefese, bana hiç benzemiyordu. En azından itaat etti, parmakları bileğimden ayrıldı. Bıçağı vücudunda bıraktım ve arkamı döndüm. Daire'yi buldum, hâlâ

ve ona doğru gittim. Kollarına atıldım ve yüzümü boğazına gömdüm. Kokusunu arıyor, diğer adamı aklımdan çıkarmaya çalışıyordum.

"Cahilliğim yüzünden kırdıysam özür dilerim kraliçem."

Daire bana sarıldı. Yer değiştirmemiş olmasına rağmen kürkünün kokusunu alabiliyordum. Ve hâlâ diğer adamı istiyordum.

"Beklenen bu," diye fısıldadı kulağıma, çok yumuşak bir sesle. "Ona ihtiyacın var. Rik'e ihtiyacın var. Bana ihtiyacın var. Bunu biliyoruz."

"Başka kimseye ihtiyacım olsun istemiyorum," diye fısıldadım.

Ama kanlı elimi ağzıma götürmekten kendimi alıkoyamadım.

Bir inilti ve ağır bir gümbürtü duydum, sanki Rik yeni Kan'ın karnına yumruk atmış gibiydi ama bakmaya korkuyordum. Avının üzerine çöken bir dişi aslan gibi yüzümü yabancının midesine gömmekten, kanından daha fazla almak için çaresizce çırpınmaktan korkuyordum. Açlık içimde bir kasırga gibi dönüyor, kontrolümü parçalıyor, duyularımı aşındırıyordu. Çok kötü acıyordu.

Ama bana acımalarını istemedim. Bu kadar basit bir şeyi yapmama yardım etmelerini istemedim. Kendimi bile ısırp besleyemezken nasıl vampir kraliçesi olabilirdim ki?

"Yeterince beslenmiyor," dedi yabancı, sesi boğuklaşmıştı. "Ona daha iyi bakmalısın, alfa."

"Reddediyor," diye yanıtladı Rik, sesi eşitti. Ama bağın içinde sızlayan endişesini ve hayal kırıklığını duydum. "O tam olarak Aima değil ve dişleri yok."

"Lanet olsun, o tam Aima değil," diye homurdandı. "Onun gücünü hissetmiyor musun? Hayatta olmaz."

Yeni Kan'ın sesi sertti. Sanki hastaydı. Ya da yaralanmış. Eminim onu o kadar kötü yaralamamışımıdır. Biz Aima'ydık. Kolayca iyileşirdik. Çabucak. Ama çok fazla yara izi vardı ve gri saçlarıyla, Aima için bile yaşlı olmalıydı. Bu ne demekti, birkaç yüzyıl mı? Daha fazla mı? Alnında soluk, sivri bir yara izi, boynunun etrafında başka bir yara izi vardı ve elleri... neredeyse şekilsiz görünüyordu. Sanki parmaklarında çok fazla kıvrım vardı.

Omzumun üzerinden hızlıca bakmaya cesaret ettim. Şok olmuş bir şekilde tamamen arkamı döndüm.

Nefes nefese yerde yatıyordu, yüzü de saçları gibi ağarmıştı. Karnındaki yarayı sıkıca kavrıyordu ve kan parmaklarının arasından süzülerek yan tarafına doğru aktı. Rik bir dizinin üzerine çökmüş ve vücudunun üst kısmını desteklemişti.

"Onun nesi var?"

"Bir süredir... beslenmedi." Rik adama ön kolunu uzattı. "Kraliçemizin sana dinç ve güçlü ihtiyacı var."

"Teşekkür ederim ama hayır," dedi Guillaume, sesi zayıftı. "Kraliçeler dışında kimseden içki içmem. Bu benim lanetim ve gücüm."

Kan. Beni çağırdı. Tatlı bir melodi söyledi. Gücümü okşadı, açlığını ateşledi. Eğer dişlerim olmasaydı beslenmek istemezdim. Beslenmeyeceğime yemin etmiştim. Ama kendimi yerde sürünerek onlara doğru giderken buldum.

"En son ne zaman beslendin?" Rik ona sordu. "Hangi kraliçeye hizmet ettin?"

"Yüz yılı aşkın süredir görev yapmadım."

Sarsılarak durdum, şaşkınlık beni içine düştüğüm sersemlikten çıkardı. Yanaklarım kızardı. Yerdeydim. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde. Ölmek üzere olan bir adamın karnına eğilmiştim. Daha beş dakika önce içeri girmiş bir adamın.

Ama iki Kan da bana herhangi bir suçlama ya da kınamayla bakmadı. Aslında, Rik yüzüme bulaşan kanı görünce düpedüz rahatlamış görünüyordu.

Guillaume, "Beslenin kraliçem," diye fısıldadı, her ne kadar başı yan tarafa. "Çok az gücüm kalmasına rağmen kanımı size özgürce sunuyorum. İhtiyacın olanı al."

Delinme yarasını görecektik kadar gömleğini yukarı çektim. Çirkin ya da büyük bir kesik değildi, bu yüzden hala bu kadar küçük bir yaranın neden onu tam anlamıyla yere serdiğini tam olarak anlamıyordum.

Kafamda yine o çılgın melodi başladı. Sanki yeterince dinlesem, bu dünyada çalınmış en güzel şarkıyı duyacakmışım gibi. Tek yapmam gereken onun tadına bakmaktı.

Dudaklarımı deliğe bastırdım ve kanı ağzıma doldu. Diğer iki adamınkinden daha tatlıydı, neredeyse çikolatalı bir kadeh tatlı şarap gibiydi. Senfoni içimde yükseldi, davulların, yaylıların ve kornaların yükselen telaşı ağzımı onun tarafına sertçe kilitlememi ve kana kana içmemi sağladı.

Bu onu öldürse bile.

Birden onun ölmekte olduğunu fark ettim. Kelimenin tam anlamıyla.

Yan tarafındaki akıntı yavaşlayarak damlamaya başlamıştı ve teni ağzıma karşı nemli bir hal almıştı. Başımı kaldırdım ve ne kadar hasta göründüğünü görünce telaşlandım. Yanakları çökmüş ve çukurlaşmıştı ama gözleri hâlâ karanlık bir ateşle parlıyordu.

Onu kurtarmak için bir şey yapmazsam burada yatıp ölecekti ve tek düşüncesi en azından bir kez kanıyla beslendiğim için rahatlamak olacaktı.

Böyle bir fedakârlığı yapmaya hazır birine nasıl güvenmem?

Ona bileğimi uzattım. Beni kendine çekmek için elini kaldırdı ama kolu güçsüzce yere düştü. Bileğimi onun için ağzına bastırdım. Çok nazikçe beni deldi. Derimi dikkatli bir şekilde ısırması neredeyse tatlıydı. Kanımdan birkaç yudum aldıktan sonra rengi yerine geldi. Kendi başına doğrulmayı başardı, parmakları bileğimi sarıyordu.

Mengenede. Daha sert. Gözleri parladı ve daha hızlı yutkundu, ağzı kolumdaki sıcak bir dağlama demiri gibiydi.

"Shara..." Rik homurdandı.

"Sorun değil," diyerek onu başından savdım. "Çok ihtiyacı var. Bunu kaldırabilirim." "Kendini beslemediğin zaman olmaz."

İçimde aciliyet yükseldi. Kanıma ihtiyacı vardı. Hem de çok fazla. Açlığı, yeni kırılğan bağımızı, her yeşillik parçasını yiyen bir çekirge sürüsü gibi kasıp kavuruyordu. İhtiyacı vardı. Yanıyordu. Eğer onu kurtarmazsam ölecekti ve bu dünyadaki son Tapınak Şövalyesi'nin kaybı katlanılamayacak kadar büyük bir felaket olacaktı. Kafamın içinde onun sessiz sözünü duydum. Guillaume de Payne ölürse, ben de ölecektim.

Onu tam gücüne geri getirmek zorundaydım.

Alnımdan ter boşandı, kalbim çok hızlı atıyordu.

Rik beni kollarının arasına aldı ve kendi bileğini ağzıma kilitledi. Kan. Yırtılmış deriyi dudaklarımda hissettim ve aramızdaki bağ aracılığıyla ona bir suçlama gönderdim. Yüzünü buruşturdu ama vazgeçmedi. Beni korumak, bana bakmak zorundaydı, bu yapmayacağıma yemin ettiğim halde beni beslemek anlamına gelse bile. Bu bana çok iyi geldi. Ben de bu yeni adamın tadına bakmıştım.

Ve hala gösterecek bir çift dişi yoktu.

Yine de kanı beni sakinleştirdi. Kalbim tekrar yavaşladı. Üzerimden baygın bir zevk aktı. Alfa beni beslerken ben de birini besledim. Onları birbirine bağladım. Ben onların kaynağıydım, kalbiydim, üç kalp bir arada atıyordu. O anda, birbirimize tamamen bağlıydık.

Biri hariç. İzliyordum. Acı çekiyordu. Ama araya girmeye korkuyordu.

Zihinsel bir çağrı gönderdim ve Daire bize geldi. Ondan tam olarak ne istediğimden emin değildim. Sadece bunun bir parçası olmasını istedim. Bana dokunması gerekiyordu. Beslenmeye. Bağlanmaya.

Parmakları kot pantolonumun fermuarına yerleşti, sessiz bir soruydu bu. Kalçalarım ona doğru kalktı, o da düğmelerini açtı ve kotu kalçalarımın aşağı çekti. Başım Rik'in kucağındaydı, kolu beni sarmıştı, bileği hâlâ ağzımdaydı. Guillaume hâlâ açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi bileğimden besleniyordu.

harika bir ziyafetle dolu bir masa. Daire de aynı hevesle kalçalarımın arasını yaladı.

Beni dehşete düşürmüş olmalıydı. Pantolonum ayak bileklerimdeydi ve ağır kanamam vardı. Hepimiz güpegündüz oturma odasında yerde yatıyorduk. Aşırı meraklı bir insanın her an gelmesini bekliyorduk. Tanrıça sadece Gina'nın ne zaman döneceğini biliyordu. Ama bunu umursayacak gücü kendimde bulamıyordum.

Senfoni daha da yükseldiğinde değil, duymak acı veren tatlı bir kreşendo. Bu dünya için fazla güzeldi. Gözlerimden yaşlar süzüldü ve o kadar sert boşaldım ki bayıldım, ama aslında hiç de karanlık değildi. Müzik renklerle pathıyordu. Gözlerimin algılayamayacağı ya da anlamlandıramayacağı kadar çok renk vardı. Tanrıçamızı memnun eden büyülü bir müzikti. Hem de çok.

Isis gülümsedi, gözleri siyah kadife üzerinde milyonlarca yıldız gibi parlıyordu ve yanağımı okşadı.

"Aferin kızım. Gerçekten aferin."

SHARA

I gözlerimi hemen açmadım. Aslında Kanımdan herhangi birinin gözlerinin içine bir daha bakabilecek miydim bilmiyordum. Ya da en azından Daire'nin.

Biri bileğimi yatıştırıcı bir şekilde yaladı. Muhtemelen yeni Blood'dır. Gee bir şey. Adı neydi? Dilinin darbeleri Daire gibi hissettirmiyordu. Ciddi, şakacı değil. Şefkatli, alaycı değil. Rik'in kolu önümü sarıyordu ve hâlâ kanının tadını alabiliyordum ama tenini ağzımda hissetmiyordum. Alt bedenim aniden kalktı ve gözlerim açıldı.

Daire benim için kotumun düğmelerini ilikleyip fermuarını çekti ve çenesini kasık kemiğimin üzerine bıraktı. "Tamamen temiz."

Yanaklarıma sıcaklık yayıldı ama sonra saçlarını fark ettim. Elimi uzattım ve parmaklarımla artık omuzlarına kadar sarkan saç tellerini okşadım. "Çok uzun. Bunu ben mi yaptım?"

Kaşlarını imalı bir şekilde salladı. "Başka neler yetiştigini görmelisin."

"Damızlık bir kraliçe büyük bir güce sahiptir," dedi solumdaki yeni adam. "Ben G'yi severim ama kraliçem bana istediği ismi verebilir."

Onun bağı içime aktı, Rik ve Daire'ye karıştı. Onun bağına dokunmak, sonu olmayan karanlık ve serin bir suya girmek gibiydi. Çok derin. Çok durgun. O küçük dokunuştan kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ve onu kafasının içinde dolaşacak kadar iyi tanıdığımı hissetmiyordum.

Ona bakmak için başımı çevirdim ve nefesim kesildi. Alnındaki sivri yara izi neredeyse tamamen kaybolmuştu. Şimdi çok daha genç görünüyordu, kıvrıkcık saçları koyu ve dolgundu, yüzü hala çizgiliydi, özellikle gözlerinin arası, ama

bitkin değildi. Bileğimdeki parmaklarına baktım, artık eğilip bükülmüyorlardı.

"Sizi bu kadar derinden tükettiğim için en içten özürlerimi sunarım kraliçem. Gördüğünüz gibi, bende büyük bir mucize yarattınız. İyiliğinizin karşılığını verip sizi derin ve uzun süre besleyebileceğim zaman, istekli ve hazırım." Duraksadı, bakışları Rik'e kaydı ve sonra geri döndü. "Mümkün olduğunca derin ve sık beslenmen gerekiyor. Tam güce ulaştığın şu anda bu çok önemli."

Herkesin bakışlarından kaçarak doğruldum. "Evet, bu konuda biraz sorun var."

"Ne sorunu? Üç tane azı dişi, en az bir tane de pençesi olan kanınız var ve ben de her zaman bıçaklarla silahlıyım. Önce hangisinden beslenmek istediğinizi bana söyleyin, ben de onu sizin için kesip açayım."

Daire, "Ben varım," diye mırıldandı ve başını yana eğerek bana boğazını gösterdi.

Biri kapıyı çaldı. "Benim," diye seslendi Gina. "Hazır olduğunuzda sizin için bir güncelleme yapacağım."

İçimi çektim, etrafımıza bakındım. Kotum iğrençti. Yine iğrençti. Halı sanki bir cesetten kurtulmak için kullanılmış gibiydi. Daire'nin tişörtü kalçalarımın arasında yuvarlanmış gibi lekeliydi ve ben de yeni adamı bıçaklamıştım. Nispeten temiz olan tek kişi Rik'ti.

G'ye uyarıcı bir bakış attım. "Kendini hazırla."

Sonra gözlerimi kapattım ve odadaki kanı kendime çağırdım.

Her damla, şiddeti giderek artan bir patlama gibi çarptı bana. Hepsini tutmaya çalıştım ama bu bir kasırgayı kelebek ağıyla yakalayıp zapt etmeye çalışmak gibiydi. Güç bağlarımızdan taşı ve Kan'a sızdırdı.

Daire nefes nefese, "Lanet olsun," dedi, başı öne eğikti.

Rik beni öyle bir sıkıyordu ki nefes alamıyordum. Yeni adam yerde yüzüstü yatıyordu. İnleyerek bana baktı. "En son bir kraliçe bana dokunmadan bu kadar sert boşalmamı sağlayabildiğinde, Noel'i Angers'de Aquitaine'li Eleanor ile geçirmiştin."

"Özür dilerim."

Sırıttı, yerden kalktı ve bana elini uzattı. "Bir kadın bir erkeği boşalttığı için asla özür dilememeli. Hele bir kraliçenin kanına girmişse."

Elini tuttum ve kalkmama yardım etmesine izin verdim. Gitmeme izin vermedi ama beni kendine de çekmedi. Bana sadece şu bakışlarla baktı

karanlık, ciddi gözleri vardı. Gördüğü onca şeyi hayal bile edemiyordum. "Shara," dedim sertçe.

Başını eğdi. "Shara. Kraliçem."

Gözlerimi devirdim. "İçeri gelebilirsin, Gina."

Eğildi ve bıçağını yerden aldı. Kapadı ve bana uzattı. "Eğer daha fazla bıçağa ihtiyacın olursa, bende bolca var."

En azından küçük bıçağımla alay etmedi. Onu cebime soktum. Bu bıçak cılız olabilirdi ama beni birden fazla kez kurtarmıştı.

Daire başını merdivenlere doğru salladı. "Benimle gel Guillaume. Sana nerede üstünü değiştirebileceğini göstereyim."

"Önce arabadan bir çanta almam gerek." G elimi ağzına doğru kaldırdı. "İzninizle kraliçem."

Başımı salladım ve kapıya yönelmeden önce parmak eklemlerimi öptü. Bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. Yüzyıllık bir şövalyeye göre kot pantolon içinde iyi görünüyordu. Üzerinde kaç tane kılıç saklıyor olabilirdi ki? Kot pantolonu yeterince dardı, benimki gibi bir çakıdan başka bir şey sakladığını sanmıyordum.

Gina için kapıyı açtı ve omzunun üzerinden bana baktı, gözlerinde ilk hafiflik belirtisi ve yüzündeki sert çizgileri hafifleten bir gülümseme vardı. "On, Shara, kraliçem."

On bıçak mı? Hay sikeyim. İnanmak için görmem gerekecekti.

"Genelde daha fazla taşırım ama dün gece otelden çıkarken biraz acelem vardı. Leydim," dedi Gina içeri girerken.

"Sör Guillaume, hoş geldiniz." Onun dışarı çıkmasını bekleyerek oturma odasına girdi ve sesini alçalttı. "Dikkatli ol Shara. Harika bir av olduğu kesin ama Alrik'e bir şey olursa yıkılacağını biliyorum."

Rik homurdandı. "Şöhretini biliyoruz ama Kan'dan kimseye zarar vermeyeceğine dair yemin etmeye hazır."

"Harika bir av demekle neyi kastediyorsun?" Deri koltuğa tekrar oturarak sordum. Bunu zarifçe yapmaya çalıştım ama dizlerim titredi ve biraz fazla sert ve hızlı oturdum.

Shara'ya yiyecek ve içecek bir şeyler getir. O zayıf.: Rik, bağımızdaki Daire'ye emretti. Yine de bana ters ters baktı, çünkü bir damarı kesip bana da daha fazla kan vermek istediğini biliyordum.

"Ah canım, Guillaume efsanesi hakkında günlerce dedikodu yapabiliriz. Her şeyden önce, Marne Ceresa onu kendi hizmetine çekmeye çalıştı.

Neredeyse yüz yıldır, eski kraliçesi öldüğünden beri, ki bu tamamen başka bir gizemli hikaye. O zincirlerden kurtulduktan sonra bir daha bağlanmayacağına yemin etti. Onu Kan olarak yanınıza çağırabilmenize kesinlikle şaşırdım ve Marne buna çok kızacak. Uzun zaman önce hiçbir kraliçenin onu beslemeyeceğini, bu yüzden ona gelmek zorunda kalacağını ya da öleceğini söyledi."

Harika. Yaşayan en eski kraliçe, kendisi için istediği kanı aldığım için çok kızacaktı.

Guillaume bir spor çantasıyla geri geldi, beni derinden selamladı ve sonra Daire'ye mutfakta katıldı. "Yüz yıldır kraliçesi yok mu? Bu nasıl mümkün olabilir? Kraliçeleri öldüğünde Kan'ın köle olduğunu sanıyordum."

"Anladığım kadarıyla Desideria tüm Kanının kendisiyle birlikte öldürülmesini istiyordu."

Hafifçe nefes aldım ve Rik'in elini sıkmak için uzandım, onu kendime çektim.

"Başka bir kraliçeye hizmet etmektense tüm Kanının ölmesini tercih ederdi, özellikle de Triune'u yönetme gücünü pekiştirmek için yüzyıllardır kendi kişisel celladı olarak kullandığı Guillaume'a. Ona, sadece kendisi kalana kadar kendi Kanının kafasını teker teker kesmesini emretti ve sonra onu içerek öldürmeye başladı."

Daire'nin bana onu incitecek kadar kanı midemde tutamayacağımı söylediğini hatırlayarak ürperdim. "Bu mümkün mü?"

"Öyle ama kanın ne kadar güçlü olduğuna bağlı olarak günler sürebilir. Ondandır defalarca içti ama beslenmesine izin vermedi. Ona yemek ya da su vermeyi reddetti. Ama bir şekilde o hayatta kaldı ve o kalamadı."

"Nasıl olduğunu bilmiyor musun?"

"Kimse bilmiyor, gerçi başka bir kraliçenin ona yardım etmiş olabileceğine dair söylentiler vardı ama hiçbiri bunu itiraf edecek kadar cesur değildi. Marne çok öfkeliydi. Desideria ölünce, Üçlü'nün yüksek kraliçesi olarak görevi devraldı. Guillaume kaçtı ve o zamandan beri onu yanına çağırma girişimlerinden kaçtı. Asıl sorunuza dönecek olursak, bir Kan ancak insanlarla beslenmeye başlarsa köle olur. Guillaume sadece kraliçelerden içti."

Daire elinde devasa bir sandviç ve benim için bir bardak buzlu suyla içeri girdiğinde durakladı. Yemeğe odaklanamıyordum çünkü kanaması vardı.

Önümde diz çöktü ve gülünç kirpiklerinin ve kedi doğasını kesinlikle vurgulayan uzun saçlarının arasından bana baktı. "Bıçakla bir kaza geçirdim."

"Boynunda mı?" Ses tonumu hafif ve alaycı tutmaya çalıştım ama kanı beni çağırıyordu. Ellerim titremeye başladı, nabzım çılginca atıyordu, sanki bir bağımlıymışım da titriyormuşum gibi.

"Guillaume yardım etti." Daha yakına eğildi, dizlerimin üzerinden sarktı ve boğazının uzun, seksi çizgisini ortaya çıkarmak için başını eğdi.

I. Olabilir. Yapamazdım. Direnemedim.

Boğazının sütununu dişlerimle kavradım ve onu içtim, ihtiyacım olan kadar sert ve hızlı akmadığında ince, düzgün kesimi emdim. Tadı karşı konulamayacak kadar güzeldi ve ben daha fazlasını istiyordum.

Gürleyen mırıltısı kalçalarımın çarptı ve bana sokularak doymama izin verdi. Ama ben bir türlü doyamıyordum.

Rik çenemi tutarak beni nazikçe kaldırdı. "Yeter kraliçem. Daha fazla içersen Daire merdivenleri çıkamaz."

Ürperdim, yüzüm kızarıırken arkamı döndüm. Gina bana Guillaume'un kraliçesi tarafından nasıl işkenceye uğradığını anlatmıştı ve ben de Daire'yi yürüyemeyecek hale getirmeye çalışıyordum.

"Mmmm," diye karnımı okşadı, mırıltısı hâlâ kalçalarımı titretiyordu. "Gerçek bir tehlike içinde değilim. Rik sadece dikkatli davranıyor."

"Olması gerektiği gibi." Daire'yi ittim, onu üzerimden çekmeye çalıştım. Böylece geriye yaslanıp kesikten hâlâ akan kan damlasını yalamadım. "Git G'ye yardım et. Gina'dan hâlâ haber alamadım."

Başını kaldırıp beni usulca öptü ve sonra ayağa kalkıp mutfığa doğru yürüdü. Yine de omzunun üzerinden çapkın bir bakış gönderdi.

Tabii ki beni kışına bakarken yakaladı.

Gina muhtemelen kahkahasını gizlemek için öksürdü.

Bağ sayesinde Rik'in de bana daha fazla kan vermeye hazır olduğunu hissettim ama buna bir son verdim. "Bugün de bana kan verdin zaten, o yüzden bunu aklından bile geçirme."

"Zayıflamış olmaktan çok uzağım ve bir alfa tekmesi işinize yarayabilir. Guillaume damızlık bir kraliçeden alması gerekenden fazlasını aldı, hele ki gücüne yeni kavuşmuş bir kraliçeden. İhtiyacın olan-"

"Ben iyiyim." Sözümlü kestim ve Gina'ya parlak bir şekilde gülümsedim. "Hangi güncellemeyi yaptın?"

"Koruma olarak görev yapması için özel bir güvenlik şirketi tuttum." Rik homurdanmaya başlayınca elini kaldırdı. "Biliyorum, biliyorum, onun güvenliğinden tamamen sen sorumlusun. Korumalar göstermelik. Sadece dışarıda, kapılarda ve çevrede olacaklar. Eğer arabayla bir yere giderseniz, ya sizi takip edecekler ya da güvenliğiniz için ayrı bir araçla önden gidecekler. Fazla meraklı olan herkes önce onlarla ilgilenecek ve bu şekilde içeride olup biten doğaüstü şeyleri açıklamak zorunda kalmayacağımızı umuyoruz. Bunlar iyi, sağlam, güvenilir insanlar ve beklentilerinizi karşıarlarsa, firma Eureka Springs'in dış güvenliğini de üstlenmeye istekli."

Karnım guruldadı ve ben kıpırdayamadan Rik uzanıp sandviçi benim için aldı. Sandviçi ondan aldım ve yemeye başladım; çünkü gözlerindeki o kısık bakış, itiraz etsem bile her lokmayı bana bizzat yedireceğini söylüyordu. Izgara peynirli sandviç değildi ama Daire kusursuz bir sandviç kralı olduğunu kanıtladı.

Deniyorum: Mütevazı görünmeye çalıştıysa, fena halde başarısız oldu.

"Winston uşağınız olma fırsatını kaçırmadı ve şu anda uçakta. Personel alımı da dahil olmak üzere evin sizin için hazır olmasını sağlamak üzere Marissa ile birlikte çalışacak."

"Değiştirmek ya da düzeltmek için birkaç fikrim var..." *Eğer bu çok fazla sorun değilse*, Rik'in bu konuda da homurdanacağından ve bana tekrar hatırlatacağından emin olarak ısırıldım...

Kraliçem endişelenmez. Hiçbir isteğiniz ya da dileğiniz sorun değildir...:

"Tabii ki. Marissa bu akşam her odanın ve açının fotoğrafını çekecek. Onları buluta yükledikten sonra size linki göndereceğim. Müteahhidin onarım önerilerini de ekleyecek; şu anda yeni bir çatı ve merkezi hava ve ısıtma sistemi var."

İrkildim. O büyüklükte bir ev.

Gina sadece gülümsedi. "Bu da fiyattan yüz bin dolar daha indirmemizi sağladı. Onarılması gereken ne kadar çok şey tespit ederse, satın alma fiyatından o kadar çok tasarruf edeceğiz."

Telefonum sehpanın üzerinde vızıldadı. Dün gece şarj etmeyi unutmuştum, bu yüzden neredeyse bitmişti. Elime aldım ve tanımadığım bir numaradan gelen mesajı okudum. "Sanırım kıyafet mağazasındaki kadın burada. Kapıdaki bekçi."

"Hepsine senin telefonunun numarasını verdim, içeri girmeye çalışan olursa sana haber gönderecekler. Cevap vermezseniz, kimse giremez. I

hazır olduğunuzda onları kişilerinize ekleyebilir, böylece dışarı çıkmanız gerektiğinde veya bir şeyin teslim edilmesini istediğinizde herhangi birini arayabilirsiniz."

Telefonu ona uzattım ve hızla yazmaya başladı. "Peki bu kadınla planın ne?"

"Bu sabah mağazayla temasa geçtim ve işinizi istiyorlarsa mahremiyetinizi korumaları konusunda kibar ama kesin bir talepte bulundum. Birkaç bin dolarlık bir makbuz imzalamanızı istedikleri için müdür de bunu büyük bir memnuniyetle kabul etti."

Midem garip bir takla attı. Birkaç bin dolar. Kıyafetlerde. Uzun zamandır bu kadar çok kıyafetim olmamıştı.

Rik kolunu bana doladı ve beni kendine doğru çekti. Sertçe. "Onu en iyi alışveriş için Paris ve New York'a götürmek istiyorum ama belki de bunun yerine Los Angeles'a gitmeliyiz. Mecbur kalmadıkça Keisha ya da Rosalind'le uğraşmamayı tercih ederim." Bağ sayesinde, kraliçeyle karşılaşmadan ya da onun bölgesine girmeden önce en az on ya da yirmi kanım olduğundan emin olma niyetini okudum.

"Ya da Londra. Annen gittikten sonra hiçbir kraliçe taşınmadı ve alışveriş oldukça iyi bir deneyim olabilir. Ya da Abu Dabi'de harika, türünün tek örneği mağazalar olduğunu duydum."

"Marne Ceresa nerede?" "Roma'da."

Kendime not: Yakın zamanda İtalya'ya gitmeyeceğim.

"Isador jeti sizi dünyanın herhangi bir yerine anında götürebilir, yeter ki ziyaretinizden şehirdeki kraliçeleri haberdar edelim."

Ağzımın açık kaldığına eminim. "Jetimiz mi var?"

"Aslında iki tane, gerçi en eskisinin elden geçmesi gerekiyor." Gina ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Devam et ve Frank'e onu eve göndermesini söyle. Sadece kibar, eksantrik ve belirsiz ol. Yardıma ihtiyacın olursa biz buradayız."

Yeni güvenlik görevlisine mesaj attım ve terli avuçlarımı kalçalarımın silbilmek için telefonu masanın üzerine bıraktım. İnsanlarla aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. Bir tür ünlü gibi davranmayı kesinlikle bilmiyordum.

Bırak vampir kraliçeyi.

RIK

S Hara kendini o kadar az düşünüyordu ki bu beni biraz delirtti.
Tamam, çok çılgınca.

Dünyada onsuz yaşadığı her şeye sahip olmasını istiyordum. Her alışveriş gezisi. Süslü arabalar. Jetler. Malikaneler. En iyisini hak ediyordu ve Isador mirası hepsini kolayca finanse edebilirdi.

Onun yerine, bir yıl önce çöpe atılmış olması gereken yırtık pırtık kot pantolonuna avuçlarını sürterek gergin bir şekilde dudağını kemiriyordu. Onunla birlikte olduğumuz günler boyunca, yok ettiğimiz gümüş peri elbisesinden başka bir şey giydiğini görmemiştim.

Başka bir şeyi olmadığından çok korkuyordum. Tam anlamıyla.

Ve bu bende kaya trolüne geçme ve tüm evi  ıraya çevirme isteği uyandırdı.

Aynı zamanda aç, zayıf ve kanaması olması da içgüdülerimi daha da güçlendirdi. İhtiyacı vardı. Ben sağladım. Ben alfabıdım. Onun ihtiyaçları burada onunla olmamın tek sebebiydi. Ve başarısız oluyordum.

Sefilce.

Onu tam güce getirecek kadar bile besleyemedim.

Gina kapıyı açtı ve bir an için dışarı çıktı. İki kadın birkaç takırtı ve şangırtıyla, plastiğe özenle sarılmış eşyalarla dolu büyük bir elbise askısını içeri sürükledi.

"Minibüste iki kişi daha var," dedi kadın nefes nefese.

Kraliçemin yanındaydım ama iki insanla bile olsa onun yanından ayrılamazdım. *Daire, Guillaume, size ihtiyacımız var:*

İki adam da mutfaktan çıktı. "Diğer rafları minibüsten getirebilir misiniz?"

Guillaume başını hanımlara doğru eğdi. "Elbette, benim için bir zevk."

"Aman Tanrım." Kadın güldü, ses tonunda dişlerini diken diken eden bir şehvet vardı. " ok... kibar."

İnsan ilişkileriyle pek ilgilenmezdim ama onun kullanmak istediği kelimenin bu olmadığını hissediyordum.

Yanımıza geldi ve Shara'ya elini uzattı. "İşiniz için tekrar teşekkür ederim, Bayan Isador."

"Her şeyi teslim ettiğiniz için teşekkür ederim, Bayan...?"

"Catherine Chambers, hanımefendi. Her şeyi temizlettik ve ütülettik, böylece hemen giyebilirsiniz. Yapabileceğim başka bir şey varsa..."

"Aslında var," dedi Gina. Shara'ya öyle bir baktı ki, bana göre otur, rahat ol, bu kadın için ayakta durma dedi.

Ben de dirseğinden tuttum ve onu tekrar kanepeye yönlendirdim. Daha rahat oturuyordu, yani yemek fiziksel gücünün bir kısmını geri kazanmasına yardımcı olmuştu.

"Gazetecilere başka neler söylediğinizi bilmek isteriz, böylece Bayan Isador'un uğraşmak zorunda kalabileceği herhangi bir tanıtım için hazırlık yapabiliriz. Kendisi çok utangaçtır ve göz önünde olmayı sevmez."

Catherine kızardı ve ellerini sıktı. "Çok özür dilerim. Kendimi heyecana ve dramaya kaptırdım. Ben sadece sıra dışı bir ziyaretçimiz olduğunu söyledim ve sizin kraliyet ailesinden olabileceğinizi ima ettim. Onlara asla adınızı ya da adresinizi vermedim. Kesinlikle *hiçbir* kişisel bilginizi vermedim."

Shara'nın omuzları gevşedi ve bana daha fazla yaslandı.

Gina kadına daha nazik bir şekilde gülümsedi. "İçim rahatladı. İsteyeceğimiz son şey bir grup gazetecinin Bayan Isador'un peşine düşmesi, yoksa dürüstçe söylemek gerekirse denizaşırı ülkelerdeki evine geri dönecek ve himayesini geri vermeyecek."

Tehdit o kadar nazikçe yapılmıştı ki kadının bunu fark etmesi birkaç dakika sürdü. "Elbette. Bu benim açımdan bir gaftı ve bir daha olmayacak. Eğer yardımcı olabileceğim bir şey varsa-"

O bunu söylerken diğer Blood arabaları itti ve Daire kadına hırlayamadan önce bağdan bir uyarı dürtmesi verdim.

Shara öne doğru eğilerek, "Dün mağazadan çıkarken giydiğim gümüş elbise," dedi. "Aynı bedende bir tane daha var mı acaba?"

"Eminim vardır. Değiştirilmesini mi istiyorsunuz? Bir sorun mu vardı?"

Bir an bocaladı, ona nasıl zarar verdiğimizi hatırladı. Yanaklarına güzel, yumuşak bir pembe aktı ve kadının gözleri parladı ve sonra gülümsedi.

"Endişelenmeyin, eminim bir tane daha vardır. Mağazaya döndüğümde kontrol ederim."

"Teşekkür ederim. Yeni bir sevkiyat geldiğinde bana haber verin. Eminim çocuklar beni tekrar alışverişe sürüklemek isterler."

Gina kartvizitini uzattı ve kadın Shara'nın imzalaması için kredi kartı makbuzunu bulmak üzere çantasını karıştırdı. Shara yutkundü ve numarayı görünce biraz panikle Gina'ya baktı.

Paris'te bir elbise bu kadar tutabilir. Gerçekten bir şey değil: Bağının içinden fısıldadım.

Bu benim için bir yıllık temizlik işi demek: Yine de güzelce imzaladı ve makbuzu geri verdi. *:Ve tüm bunların kuru temizlemeye ihtiyacı varsa...:*

Kaya trolüm o anda içimde kabardı. Omurgam patladı ve kaslarım onu tutma çabasıyla şişti. *Endişeleniyorsun. Hiçbir şey için. Kuru temizleme kraliçemin dikkatini çekmez:*

Daire'nin ya da Tapınak Şövalyesi'nin kıyafetlerimi kuru temizlemeye götürdüğünü göremiyorum:

Sipariş vermeme gerek yoktu. Guillaume çoktan rafları taradı ve yepyeni ve şık olmasına rağmen yıpranmış ve rahat görünmeyi başaran kabarık krem rengi bir kazak ve tereyağı yumuşaklığında ışıltılı bir kot pantolon seçti. Naylonu çıkararak Shara'nın önünde diz çöktü ve kıyafetleri kolunun üzerinden sanki aile kılıcını çekmiş de ona sergiliyormuş gibi görkemli bir şekilde Shara'ya sundu. "Eğer bunlar kabul edilebilir değilse, belki Daire'nin zevki daha iyidir."

Ses tonundan bunu pek olası bulmadığı anlaşılıyordu.

"Hey," diye homurdandı Daire. "Hepsini ilk etapta ben seçtim. Rik'in zevki tamamen kendi..."

"Daire." İsminin arkasına çok fazla güç koymadım ama kelime yine de odada gürledi.

"Siz gerçekten bir kraliçe misiniz?" Kadın ağzından kaçırdı.

Shara'ya bir adım daha yaklaştı ve ben de alarma geçtim. Sol elimi ona vurmaya hazır bir şekilde büküm ama onu acilen güvenli bir yere götürmem gerekebilir diye sağ kolumu kraliçemin omuzlarından çekmedim. Guillaume ayağa kalkmadı ama hafifçe kayarak tehdide doğru eğildi, elinde gümüş bir parıltı vardı. Daire çömeldi, saldırmaya hazırdı.

"Oh, hayır," diye huzursuzca güldü Shara, Gina'ya bakarak. "Pek sayılmaz." Bir adım daha attı. Eli ceketinin cebinde. *Silah mı?* Sordum Guillaume, biraz daha yakın olduğu için.

Metal, silah ya da bıçak gibi kokmuyor: Durdu, tekrar nefes aldı: *Şara gibi kokuyor:*

"Bayan Isador övünmeyi sevmez," dedi Gina. "Ailesinin uzun ve gururlu bir geçmişi var."

"Soyunma odasında bir şey unutup unutmadığını merak ediyordum." Catherine yavaşça yaklaştı. Gözler kraliçemize kilitlenmişti, bu da bana onun bir tehdit olduğunu her şeyden çok anlatıyordu. Bir kadın, kraliçeye karşı dikkatli olmalıydı.

iki iri adama yaklaşıyordu ama bize bakmadı bile. "Yani, sadece soyunma odanızın saldırıya uğraması sizce de garip değil mi?"

Shara'nın utancı başa geri döndü ve bu beni sinirlendirdi. *:Kanıyla lekelenmiş iç çamaşırlarını yem olarak geride bıraktı. Beş yıl boyunca kölelerden bu şekilde tek başına kaçtı. Kokladığın şey bu mu?*

"Sanmıyorum. Ama sanırım kıyafetlerimi değiştirdiğim için olabilir. Neden? Bir şey mi buldun?"

Kraliçemiz bu kadar yakinken söylemek zor. Kesinlikle onun sıcaklığının ve kanının kokusunu alıyorum ama insandan herhangi bir ipucu gelip gelmediğini söyleyemem...:

"Sadece bir parça." Kadının gözleri tuhaf bir şekilde parlıyordu, tıpkı Daire'nin geceleri gördüğü kedi gözleri gibi. Bir adım daha attı ve içgüdülerim aciliyetle çılgılık attı. "Bıraktıkları tek şey bu."

"Onlar kim?"

"Thrall'lar."

Onu dışarı çıkar:

Guillaume o kadar yumuşak ve hızlı hareket etti ki ben bile tam olarak ne yaptığını göremedim. Sadece kadının boğazından kan fışkırdığını gördüm. Cesedi düzgünce yakaladı ve kraliçemizden uzağa, bir kenara attı.

Kafası yerde yuvarlanırken.

SHARA

I Yumuşak bir çığlık attım ve şok içinde ağzımı kapattım. Yüzüme kan sıçradı ve satıcı kadın yere düştü. Gözlerimi kırıştırdım, donup kalmıştım, kafasına bakıyordum. Yemin ederim o da bana baktı, en az benim kadar şaşkındı.

öyleydi.

Guillaume sakince kot pantolonuna bir bıçak sildi. Altı ya da yedi inç uzunluğunda bir bıçak. Bunu nereden bulmuş olabilir? Ve bununla birinin kafasını kesmek, bu kadar kolay, bu kadar çabuk...

Kafası kesilmiş. Boğazımdan bir ses kaçtı. Her şeyden çok bir inilti. Bakışlarımı kucağıma düşürdüm, cesetten kaçıyordum. Kandan. Onu öldüren yeni Kan'ım.

Taze kan güzel kazağı lekeledi.

Gülmeye başladım. Kendimi tutamadım. Ama bu sağlıklı, iyi bir kahkaha değildi.

Hem de hiç. "Sanırım artık bunu giymeyeceğim."

Rik beni kucağına aldı. "Sizi şok ettiğimiz için özür dilerim kraliçem. Size zarar vermek istedi."

"Ne tür bir zarar? Nereden biliyorsun?"

Yüzümü sildim, kan bulaştı. İnsan kanı. Midem düğümlendi, acımasız açlık yeniden canlandı.

"Hayır!" Guillaume elimi tuttu. Ona baktım, kanlı parmaklarımı ağzıma götürdüğüm için şaşırmıştım. "Onun kanı değil, kraliçem. O lekeli." Rik'e baktı. "Bu iğrenç kan onun üzerinden alın ve tatmasına izin vermeyin. Marne kokuyor."

Kanım dondu. Rik beni kucakladı ve merdivenlere doğru koştu, Daire önümüzdeydi. Daire banyoyu hazırlarken Rik de kanlı elbisemi çıkarmama yardım etti.

Giysiler. Titreyerek n e l e r olduğunu anlamaya çalıştım. "O bir insandı. Değil mi?"

"Evet."

"O zaman nasıl olur da Marne Ceresa kokar? Roma'nın kraliçesi?"

"Bilmiyorum. Seni temizledikten sonra Guillaume'dan ayrıntıları isteyeceğiz."

Kot pantolonumu çıkarmama yardım ederken omuzlarına tutundum. "Onu öldürdü. Bir insanı. Benim oturma odamda. Polise ne diyeceğiz?"

"Merak etme." Rik beni kaldırdı ve yavaşça suyun içine bıraktı. Daire suyu güzel ve sıcak yapmıştı. "Her şey halledilecek."

"Gerçekten daha önce bir ceset saklamak zorunda kalmadığınızı mı sanıyorsun?" Daire yanıma binerken üzerime su sıçrattı. "Eminim Gina her şeyi kontrol altına almıştır."

Sıcak suya rağmen hâlâ titriyordum. "Neden onun kanını tadacaktım ki? Bir insanın mı? Daha önce bir insana bakmamıştım bile. Bu şekilde değil."

"Bu senin açlığın." Rik de tırmanırken acımasızca konuştu.

Bu açlık. Çıldırıcı olmaya başlamıştı. Daire'nin boğazından başka bir şey düşünemiyordum. Rik'in bileği. Onun kanı. G'nin kanı. Hepsini istiyordum ve Daire'ye daha yeni sahip olmuşum.

Ondan bu şekilde içmeye devam edemezdim, yoksa hasta ve zayıf düşerdi.

Daire homurdandı ve yüzümü nazikçe yıkadı. "Yaptığın hiçbir şey beni zayıflatamaz. Senin için yaptığımın büyüklüğünde üç sandviç yedim zaten. Ne zaman istersen kanımı alabilirsin."

Rik saçımı yıkayabilmek için beni geriye doğru itti, kolu omuzlarımın altındaydı.

"Çocukken bu küvette tur atarak yüzerdim. Çok küçük olduğunu hiç düşünmemiştim çünkü yanımda iki erkek vardı."

G içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Şunu üç yapalım."

Çoktan soyunmuştu. Beni kıyafetlerine bulaşmış olması gereken kirli kandan korumak için demek istedim ama emin olamadım. Bu kadar büyük bir ereksiyonu varken olmazdı. Çok büyük. Henüz erkeklerin cinsel organlarını karşılaştırma konusunda çok fazla deneyimim yoktu ama Daire ve Rik'in de etkileyici sikleri olduğundan şüphelensem bile, aşırı büyük görünüyordu.

"Gina ve Frank cesetle ilgili sorunu çözmeye başladılar bile. Görünüşe göre Catherine Chambers şehre dönerken korkunç bir araba kazası geçirmiş."

Küvetin kenarına geldi ama içine girmede. Onun yerine kenarda diz çöktü ve o karanlık, ciddi gözleriyle beni izledi. "Onu neden öldürdün?"

"Davranışları tuhaftı. Size çok yaklaştı. Bir insan olarak bizden çekinmesi gerekirdi ve eğer insan olmasaydı, üç güçlü Kan'dan düpedüz korkardı. Ama korkmadı. Hem de hiç. Tek bir düşüncesi vardı, o da size yaklaşmaktı."

"Ondan şüpheleniyorduk ama hemen tepki vermedik," dedi Rik, ellerini saçlarımda gezdirerek. "Ta ki o esir diyene kadar. Hiçbir insan bu kelimeyi kullanmayı düşünmezdi. Sen bile onlara canavar diyordun."

Doğru. Masum bir insanı incittiğimiz, hatta öldürdüğümüz için içimi kemiren bir suçluluk duygusu vardı. Bir insanı. Beni avlayan canavarlarla hiçbir ilgisi olmayan birini. "Cebindeki eşya." G masanın üzerine küçük, yırtık pırtık bir parça koydu.

küvetin kenarı.

Pamuk. Beyaz, yani çoğunlukla. Yüzlerce kez yıkanmış ve hafif grimsi bir ton almış gibi görünüyordu. Ne olduğunu anlamam bir anımı aldı.

Çok sade, çok ucuz iç çamaşırdan bir parça.

"Bazı insanların bizim türümüze karşı doğal bir ilgisi var. Bize doğru çekilirler. Meraklılar. Bazıları bunun nedeninin uzak soy ağaçlarında bize yaklaştıklarında harekete geçen bir ya da iki damla Aima kanı olması olduğunu söylüyor. Bu da onları köle olarak ya da onları daha hain amaçlar için kullanan kraliçeler için kolay bir av haline getiriyor."

"Marne," diye fısıldadım, yine titriyordum. Onun adını söylemenin bir tür iblis gibi dikkatini üzerime çekmeyeceğini umuyordum.

"O biliniyor ki..." Sanki en iyi kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi bir an durakladı. Ya da belki de hikâyeyi beni korkutmayacak bir şekilde anlatmaya çalışıyordu. "Bunun gibi bubi tuzağı insanları. Onlardan beslenir, kanından bir iki damla verir ve sonra basit bir komutla onları dünyaya salar. Aramak. Avını yakalamak için yem."

Daire iğrenç suyu dışarı atmak için gideri açarken ben de doğrulup kenara yaklaştım. Dışarı çıkmayı düşündüm ama hiçbirinin acelesi yok gibiydi ve sonra Rik küveti temiz suyla doldurmak için suyu tekrar açtı. "Anlamıyorum."

"İyi beslenmiş bir kraliçe genellikle bir insana bakıp açlık çekmez," dedi G, sesi nazık ve kınamadan. Yine de yüzümde bir sıcaklık hissettim. "Bunu bilerek yapar, daha iyisini bilmeyen masum kraliçeleri yakalamaya çalışır. Sarayından uzakta, örneğin bilinen kraliçelerin çok az olduğu Amerika'da yetişmiş kraliçeler. Kraliçe olmayan kraliçeler

Susuzluklarını giderecek kadar kan. İnsanın kanını tatmış olsaydınız, dolaylı olarak Marne'nin kanını da almış olurdunuz."

Gözlerim büyüdü. Eğer kraliçenin kanını almış olsaydım... "Bu beni onun... kardeşi mi yapar? Doğru kelime bu mu?"

"Onun piyonu," diye homurdandı Rik, öfkesi bir demircinin demir ocağından çıkan kıvılcımlar gibi aramızdaki bağa sızıyordu. "Neredeyse paçayı kurtarıyordu. İnsanları bu şekilde lekelediğini hiç bilmiyordum."

"Kendini suçlama," diye cevap verdi G, başını sallayarak. "Sadece onun sarayına aşına olan biri bunu bilebilir. Ne yazık ki ben onun hilelerine çok aşınayım. Yıllardır beni bu şekilde tuzağa düşürmeye çalışıyor. Onun kanının tek bir damlası bile seni ele geçirmesini sağlayabilirdi. Büyük olasılıkla, ona gelmeni ve boğazını resmen ona sunmanı emredebilirdi. Yine de çok güçlüsünüz kraliçem."

"Ve inatçı," diye mırıldandı Rik.

Yanaklarım daha da kızardı. O haklıydı. Bunu biliyordum. Gururum yüzünden onlardan yardım istemeyeceğime dair aptalca bir yemin etmek sadece birinin yaralanmasına ya da ölmesine neden olacaktı. Belki ben ölürsem önemli bir şey olmazdı, ama onlardan biri çok zayıf olduğum için öldürülürse kendimle yaşayabilir miydim? Çok aptal olduğum için? Eğer ölürsem, onlara ne olacaktı? Ve çaresizlikten o lekeli insanla beslenseydim...

Aptalca. Çok aptalca. Kanlarını almam için bana yalvaran üç muhteşem adam varken.

G ayağa kalktı ve bana baktı. Bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim, vücudundaki birçok yara izine ve buruşuk deliklere dikkat ettim. Bana ilk geldiği zamanki gibi derisinde canlı durmaktansa şimdi hepsi silikti. Daire'nin ve Rik'in en pis, en derin ısırtıkları bile ertesi gün tek bir iz bırakmamışken, onun kaç kez yaralandığını ve bu yaraların iz bırakacak kadar ciddi olduğunu hayal bile edemiyordum. Rik'ten daha kalın ve tıknazdı, Daire'yle hemen hemen aynı boydaydı ama kendini çok farklı taşıyordu. Ölümün yüzüne milyonlarca kez bakmış, sadece gözüne tükürmüş ve başka bir gün tekrar savaşmak için topallayarak uzaklaşmış bir adam gibi hareket ediyordu. Tekrar ve tekrar. Yüzyıllar boyunca.

Rik'e doğru geri kaydım ve G'nin bizimle birlikte küvete girmesi için yer açtım. "Bir bıçak getir."

Küçük gümüş bir bıçağı avucunda parlatarak sırttı ve küvete adım attı. "Şimdiden önünüzdeyim kraliçem."

GUILLAUME

I Uzun, sefil hayatım boyunca birçok kraliçeyle karşılaşmak benim için büyük bir talihsizlik olmuştu, ancak ayrıldıktan sonra sadece bir tanesine resmen hizmet etmiştim.

Bayan annemin yuvası.

Desideria'nın celladı olarak kraliçelerin kanında yıkandım ve onların kanlarında yuvarlandım. Saraylarında yaşadım ve yuvalarının derinliklerine, kraliçenin kendi yatağına davet edildim. Boğazlarından içtim ve evet, hem kraliçeyi hem de Kanı bol bol becerdim.

Hizmette, her zaman hizmette, öldürmeye başlama emrini korku içinde bekliyordum. Emir her zaman geldi ve yine de kraliçeler bana her zaman izin verdi. Oyunu oynamaya istekliydim. Kazanmayı umarak. Ya da en azından dünyanın yaşayan en güçlü kraliçesiyle müttefik olmayı umuyordum, tabii başını koruyabilirse.

Desideria'nın boyunduruğundan kurtulduktan sonra bir daha asla esir düşmemeye yemin etmiştim. Bir daha asla kanımı vermeye ya da başka bir kraliçeye hizmet etmek için bıçak ve kılıç kullanmaya zorlanmamaya. Çünkü kraliçelerden ve onların sapkın oyunlarından bıkmıştım. Kan bağı olmasa da Marne Ceresa da en az Desideria kadar sapkındı ve o kaltağın boğazından beslenmeden önce eskiden olduğum şeyin bir kabuğuna dönüşür ve ruhumu sonsuza dek lanetleyebilirdim.

Tüm kraliçelerin oyunun içinde büyüyüp büyümediklerini, insan çocuklarının dama oynaması kadar kolay kan ve can ticareti yapıp yapmadıklarını merak etmişimdir. Belki de Aima kraliçeleri sadece zalim olarak doğuyorlardı, ihtiyaçları sonsuzdu, hem güce hem de kana olan susuzlukları hayal edilemezdi.

Ta ki gecenin içinde süzülen çağırışı hissedene kadar. Çaresizce ihtiyacı olan bir kraliçe. Daha önce hiç hissetmediğim ve tatmadığım bir kraliçe.

Shara Isador da diğer kraliçeler gibi bir oyun oynuyordu. Kendi hayatını ve Kanıninkini korumak için tehlikeli bir oyun oynadı, ama daha çok bağımsızlığını korumak için oynadı. Farkında olsun ya da olmasın, kuma bir çizgi çekmiş ve Üçlü'ye kendi varlığı hakkında bir şeyler yapması için meydan okumuştı.

Bu oynamaya istekli olduğum bir oyundu. Özellikle de onun daha önce hiç tatmadığım kanının, gücünün tadına baktıktan sonra.

Resmi bir saray eğitimi almamış genç bir Amerikan kraliçesi olabilir, ama benim için bu doğrudan tanrıçanın bir lütfuydu.

Önceki iki kanı, özellikle de büyük alfası, dar küvetin izin verdiği ölçüde ona yaklaştı. Onun yanındaki yerini bırakmıyordu, bunun için onu en ufak bir şekilde suçlayamazdım. Aramızdaki bağdan kaynaklanan açlığın hepimizi tüketmekle tehdit eden bir orman yangını gibi yandığını hissettim ama o alfaya yaslandı ve sadece bana baktı.

İnce bıçağı küvetin kenarına koydum ve ilk oyununu bekledim.

Sonunda konuştu. "Daha ileri gitmeden önce aramızda halletmemiz gereken şeyler var." Durakladı, kollarını suyun içinde hafifçe hareket ettirdi, tam olarak ne söylemek istediğini düşünüyordu. Vücudunun bilincinde olmamasını takdir ediyordum ama kıvrımlarını da göstermiyordu. Alt kattaki masada oturup kahve yudumlarken de küvette çıplak olabilirdik. "Yemin etmeye istekli olduğunu söylemiştin."

"Öyleyim."

"Sizi aşagılamak istemem ama sözünüzü çok ciddiye alıyorsunuz.

Bu yaştaki ve bu ülkedeki erkeklerden daha ciddiylim."

"Elimde kalan tek şey onurum, kraliçem. Eğer bir yemin edip sonra da onu bozarsam, onurum yok olur." Bu düşünce bile midemin korkuyla gerilmesine neden oldu ve parmaklarımı var olmayan bir kılıcın etrafında sıktım. Yüzlerce yıl önce kılıçlarıma leke sürmemeye yemin etmişim ve şimdi de buna başlamayacaktım.

"Bana ilk geldiğinde parmakların neden bükülmüş ve kıvrılmıştı?"

Düşünce akışını takip etmeye çalışarak gözlerimi kırptım. "Efendimizin bin üç yüz yedi yılında, sapkın bir Tapınak Şövalyesi olduğum için Fransa Kralı Philip IV tarafından hapsedildim. Bana işkence ettiler. Yaptıkları şeylerden biri de ellerimdeki her parmağı defalarca kırmaktı."

Sadece *tüm* kanlı detayları istemeyeceğini umabilirdim. O karanlık yılları hatırlamak istemiyordum. Çünkü beni öldüremediler. Denediler. Nasıl da denemişlerdi. Hâlâ aklım başımda olsaydı, belki de Desideria'nın bana sunduğu hizmeti kabul edecek kadar zayıf düşmezdim.

Shara, yanına gelip önüne yüzüstü uzandığımda bana her türlü yemini ettirebilirdi. O kadar açgözlüydüm. Ölümüne o kadar yaklaşmıştım ki, bu öldürülemez şövalyeye hiç de kolay gelmemiştir.

"Artık düzler ve yaraların iyileşti. Bunu ben mi yaptım yoksa herhangi bir kraliçenin kanı seni iyileştirebilir miydi?"

"Herhangi bir kraliçenin kanı beni bir noktaya kadar iyileştirirdi. Gücün yeterince büyük ve yeterince uzun süre içmeme izin verdin, eski ihtişamıma geri döndüm. Doğruyu söylemek gerekirse..." Derin bir nefes aldım ve aramızdaki gerçeği ortaya koydum. "Hiç bu kadar güçlü olmamıştım Majesteleri. Bunu sadece ve sadece siz yarattınız."

"Senin bağına baktığımda at nalları duyuyorum," dedi usulca, gözlerini kapatıp başını eğerek. "Neden?"

"Vites değiştirdiğimde cehennem atı olurum. Bu yüzden eskiden İrlanda'da görev yaptığım zamanlarda bana Dullahan, yani başsız atlı derlerdi."

Daire, "At gibi asılmanın yeni bir anlamı var," dedi. Rik omzuna bir yumruk attı. "Ne? Öyle."

"Peki ya şu... um... test?" Yanakları kızardı ve birden dünyanın en güzel rengini tanımladım.

Daire'nin neden güldüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu ve Rik sanki birdenbire kendini bir şakanın hedefi olarak bulmuş gibi hoşnutsuz görünüyordu. "Beni alfa olarak kabul etti."

"Yaptım ve yapıyorum," dedim kesin bir ifadeyle, eğer herhangi bir şüphe varsa diye. "Ben bir lider değilim. Ben bir katilim."

"Ama neden sana *başsız* binici diyorlar?" diye sordu.

Boğazıma dokunarak irkildim. "Kafam kesildi ve hikayeyi anlatacak kadar yaşadım."

Ağzı açık kaldı ve bakışları boğazımın etrafındaki sivri yara izine kaydı. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Bu benim yeteneğim. Benim gücüm. Başımdan ayrılısam bile yaralanamam ve ölemem. Bu yüzden Desideria'nın celladıydım."

"Ve kraliçeler neden seni saraylarına kabul etmek istediler?" diye fısıldadı alfa, sesi saygıyla yumuşamıştı. "Senden beslenirken bu gücü paylaştılar."

"Evet."

"Yani kanlarınızı öldürdünüz ama kraliçeyi öldürmediniz."

"Kanım damarlarında işlerken kraliçeyi öldüremezdim, ama yeteneğim ikincil beslenmelere geçmiyor, bu yüzden Kan

adil bir oyundu. Desideria, benden beslenen bir kraliçede yeteneğimin ne kadar sürede kaybolacağını görmek için deneyler yapmaktan büyük zevk alıyordu. Rekor iki yıl seksen sekiz gündü."

"Yani her birinizden beslendiğimde, bireysel güçlerinizin bir kısmı bana mı geçiyor?"

"Genellikle evet, gerçi bu yeteneğe bağlı. Cehennem atıma ya da Daire nasıl bir canavarsa ona dönüşebileceğinden şüpheliyim ama benim yaralanmalara karşı dayanıklılığım ve onun avlanma yeteneğinin ya da yırtıcı hislerinin bir kısmı sana geçebilir."

Birkaç dakika sessiz kaldı. Onu acele ettirmek istemiyordum ama bir yandan su serinletecekti, diğer yandan açlığı beni çıldırtıyordu. Yıllardır bu kadar sertleşmemiştim, gerçi beni beslemenin yanı sıra bu şekilde kullanmak isteyip istemeyeceği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Ama akıl almaz işkenceler içinde geçen onca yıl bana bir şey öğrettiyse, o da sabırdı. Hapishanede olduğum zamanlardan bahsetmiyorum.

"İşte anlaşma. İster al, ister alma."

Başımı salladım, dikkatle ona odaklandım, hem yüzüne hem de bağına. Deneyimsiz ve acemiymiş ama özü gerçek ve güçlüydü. Bana bir ustanın kılıcını anımsattı, demirhaneden yeni ve sıcak çıkmış, güzelce damgalanmamış ve denenmemiş, ama kılıcının savaşta başarısız olabileceğinden hiç şüphem yoktu. Kılıcının keskinliğine bakmak bile içimi kanatıyordu. Kesinlikle hesaba katılması gereken bir kraliçe olacaktı.

Ona ikimiz için de çok geç olduğunu söyleyecek yüreğim yoktu. Onu terk edemezdim. Onun kanını tatmıştım. Ölene kadar onun olacaktım. Benden ne yemin isterse istesin, alacaktı. Tanrıça, gerçekten yaşayabileceğim bir şey olmasına izin verdi.

"Bugün erken saatlerde kendi dişlerime sahip olana kadar yardım istemeyeceğime yemin ettim." Derin bir iç çekerek bakışlarını göğsümdeki yara izine indirdi. Kalbimi kestiklerinde altı inç uzunluğunda çirkin bir yara izi kalmıştı ama o zaman bile atmayı bırakmamıştı. "Bunu resmi bir yemin olarak söylemedim ama içimde ağır bir..." Rahatsızca omuz silkti. "Sanırım gücüm bunu kastettiğimden daha dikkatli algıladı, eğer bu mümkünse."

"Öyle," dedim usulca, kalbim sempatiyle güm güm atıyordu. "Ama yardım istemenize gerek yok. Bir bakışınız bana neye ihtiyacınız olduğunu anlatmaya yeter kraliçem. Açlığınızı hissediyorum. Asla izin istemenize gerek yok. Sen kraliçesin. İhtiyacınız olanı korkmadan ve endişelenmeden alırsınız çünkü biz size memnuniyetle sunarız."

"Ama eğer sormazsam-"

Bıçağı elime aldım. "Kraliçem sormaz. O alır."

Bileğimin üç hızlı hareketiyle her birimizin kanına küçük birer kesik attım. Ben boğazıma, diğer ikisi de uyluğuma, yani bana en yakın vücut bölgesine, onu tekrar bıçakla saldıracağımdan ve bu sefer onu bıçaklayacağımdan korkutmadan.

Önce onu kendime çekmeyi umarak boğazımdaki kesiği oldukça derin yapmıştım. Bugün zaten diğer ikisiyle beslenmişti, gerçi onlar da onu tekrar besleyebilecek kadar dayanıklıydı.

Düşük bir iniltiyle bana doğru fırladı ve beraberinde bir su dalgası getirdi. Ağızını kesiğin üzerine kilitledi ve ben de ihtiyaçlarımla savaşarak gözlerimi kapattım. Onu beslemek en önemli önceliğimdi ve o-

Başını geriye attı, çenesinden kan akıyordu. Zorlukla nefes alarak sonunda gözlerimin içine baktı. "Kanımdan kimseyi öldürmeyeceğine yemin eder misin?"

Kalbimden geriye kalan karanlığın derinliklerinde kırılgan, narin bir şey filizlendi. Hayalarımı mengeneye sıkıştırmışken böylesine küçük bir şey istemesi. "Shara Isador'un Kanından hiç kimseyi, şimdiki ya da gelecekteki, doğrudan ya da dolaylı olarak zarar verme niyetiyle asla öldürmeyeceğim, şerefim üzerine yemin ederim."

Kucağıma tırmanarak sikimi içine aldı ve ağızını tekrar kesiğin üzerine kilitledi. *"Önce izin istemeyi düşündüm ama sen almam gerektiğini söyledin:*

Sorgusuz sualsiz cevabım her zaman evettir:

SHARA

I Hepsini becerdim.

Hepsinden beslendim. İki kez.

Soğuk, kanlı su küveti doldurdu. Guillaume uyuyor gibi görünüyordu, kolunu küvetin kenarından sarkıtarak başının üzerinden kaymasını engellemeye çalışıyordu. Daire havlu getirmek için küvetten çıkmaya çalıştı ve ayağa kalkması iki denemesini aldı. Bir hafta süren bir alemden sonra sarhoş gibi bocaladı.

Yine de duramadım.

Boğazımdan bir hıçkırık koptu, ama Rik bana sıkıca sarıldı, vücuduyla beni yatıştırdı, büyük elleri sırtımı ovdu. "Şşt, kraliçem, her şey yolunda. Kendini çok uzun süre inkâr ettin, hepsi bu. Bize zarar vermiyorsun."

"Ama Daire yürüyemiyor."

"Yapamam," diye homurdandı, kabarık bir havlu tutarak. "En azından soğuk sudan çık ve seni yatakta tekrar beslememize izin ver."

G kendine geldi ve diğer elimi tutarak ayağa kalkmama yardım etti. Benim de neden sersemlediğimi bilmiyorum. Tükenmiş olan ben değildim. "Gücün yüksek, seksin yüksek, kanın yüksek. Gücünün tam olarak ortaya çıkmasına yardımcı olan şey bu. Bardağını taşana ve çatlayana kadar doldurmak gibi. Bu çatlaklar iyileşir ve bir dahaki sefere daha da fazlasını tutabilirsiniz. Bizi ne kadar zorlarsanız o kadar iyi. Yine de yarım düzine Kan'ın daha er ya da geç ortaya çıkması kesinlikle iyi bir şey olacaktır."

Küvetten çıktım ve makyaj masasına tutunarak zeminin ayaklarımın altında sabitlenmesini bekledim. Yarım düzine mi? Şu anda kesinlikle

Bu. Bu da bana her şeyden çok aklımın başımda olmadığını söylüyordu.

Rik kendini fayanslı duvara yasladı ve sanki küvetten çıkmak gibi küçük bir şey yapmak için enerji toplamaya ihtiyacı varmış gibi derin nefesler aldı. "Eğer şu anda köleler tarafından saldırıya uğrarsak, sıçtık demektir."

Daire, "Sanırım Gina'nın o güvenlik görevlilerini işe alması iyi olmuş," diye cevap verdi.

"Hey," diye karşılık verdi Rik. "Bel altı vuruş."

İçinden kıs kıs gülen Daire, ayaklarının üzerinde biraz daha sağlam durarak koridorda ilerledi. "Bir telefon bulup on pizza sipariş edeceğim. Siz ne istiyorsunuz?"

"Pizza nedir?" G sordu. Rik ve ben ona dehşetle baktık ve o güldü. "Şaka yapıyorum. Bu Ortaçağ şövalyesi bile pizzanın ne olduğunu biliyor ve ben bile on tane yiyebilirim."

Hayallerini yıkmak istemezdim ama... "Bu kadar uzağa teslimat yapacaklarını sanmıyorum."

Daire homurdandı. "Yeterince bahşış verirsem verirler. Rik, cüzdanın nerede?" "Kendi cüzdanını kullan, sik kafalı."

Nefes nefese kalan G, kapının çerçevesine ağır ağır yaslandı ve güldü. "Asker arkadaşlarımla şakalaşmayı özlemişim. Tekrar Kan olmak güzel."

Rik omzuna bir tokat attı ve beni kollarının arasına aldı. "Sana sahip olmak güzel."

"İndir beni," diye itiraz ettim. "Bırak beni, merdivenleri kendin bile çıkamazsın."

"İzle beni. Daire!" Birinci kata çıkan merdivenlerden aşağı bağırdı. "Kapıyı açmadan önce pantolonunu giy ve güvenlik görevlisine bir teslimat beklediğimizi söyle."

"Oh, evet. Teşekkürler."

Pantolon hatırlatması için minnettar olduğuna eminim.

Rik beni kollarının arasına aldı ve ikinci kattaki merdivenlerden kule yatak odama çıktı. Yolun yarısında durdu ve omzunu duvara yasladı.

G arkamızdan geldi ve durakladı. "Benim devralmamı ister misin?" "Hayır, yapabilirim. Sadece nefesimi tutuyorum."

"Peki sana maaş ödüyor muyum?" Tepkisini görmek için yüzüne bakarak sordum. "Çünkü vermiyorsam, vermeliyim. Başka türlü nasıl para kazanabilirsin ki?"

"Kraliçenin mirası her şeyi finanse ediyor," diye yanıtladı G. "Yuva, yiyecek, personel. Sizinkinden başka ihtiyacımız yok, bu yüzden paraya ihtiyacımız yok."

"Ama pizza için para ödüyorsunuz ve Springfield'da bir palto vardı..."

Rik tekrar merdivenleri çıkmaya başladı. "Sizi gülümsetecek küçük şeylerden başka bir şey yok kraliçem. Doğduğumuz evin gelirinden miras olarak alacağımız bir pay var. Daire'nin durumu benden daha iyi ama ben elli yıl boyunca zengin bir insan olarak rahatlıkla yaşayabilir ve para konusunda endişelenmeyebilirim."

"Buraya para için gelmedik," dedi G usulca. "Kan için, güç için ve en önemlisi senin için buradayız. Çünkü sen olmasaydın bunların hiçbiri mümkün olmazdı."

Yatak odasının içinde duraklayan Rik inledi. "Unutmuşum. Yatağı daha önce soymuştum."

"Beni yere bırak. Sakladığım yedek çarşaf var."

Bu sefer işbirliği yaptı ve ben de yatağın altından saklama kabına uzandım. "Küf kokuyor olabilirler ama temizler. Zaten sabaha kadar mahvolmuş olacaklar, o yüzden sanırım fark etmez. Tabii içine tampon koymama izin vermezsen."

"Hayır," dedi her iki Kan da hemen, Daire'nin vurgulu "*Hayır*" ıyla birlikte:

Artık hepsini, G'yi bile, beni reddetmediklerini ya da bana emir vermeye çalışmadıklarını anlayacak kadar iyi tanıyordum. Ben kraliçeydim. İstedikimi yapardım. Onları reddetmemem onların ricasıydı.

Ve hepsini zar zor yürüyecek kadar tükettikten sonra, yakıt ikmali için benim kanıma ihtiyaç duyacaklardı. *Tüm* kanıma.

Yatağı hazırladık ve G içecek almak ve Daire'nin sipariş ettikleri pizzaları taşımasına yardım etmek için aşağı indi. Yatağa oturdum, sırtımı yastıklarla destekledim ve Rik yanımda hafifçe uyukladı. Eli karnımda, burnu kolumdaydı. Sanki yorgun olsa bile dinlenmek için bana dokunmaya ve koklamaya ihtiyacı varmış gibi.

Sonunda yatağımda bir pizza partisi verdik ve hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Yatağın üzerinde bağdaş kurmuş oturuyor, bira içiyor, ucuz ama peynirli sıcak pizzayı mideye indiriyor, Daire'nin maskaralıklarına gülüyorlardı. G bile gülüyordu, yorgun ve yıpranmış yüzü yılların işkencesinden kurtulmuş gibi aydınlanıyordu.

Bu. Bu her şeye değdi. Kan, tehlike, kölelerden kaçmakla geçen yıllar. Kan ve seks fantastik olsa da, yepyeni bir dizi tehlikeyi de beraberinde getiriyordu. Çaresiz açlık, bin yıllık bir düşman,

tanrıçalar, çözmeye başlayamadığım politik entrikalar, ailemle ilgili gizemler.

Ama bu kahkaha ve yoldaşlık her şeyi telafi etti. Bu

aşk.

Ve onları izlerken, kalbim içimdeki tüm duyguları tutmak için zorlanırken, bu aşkı korumak için her şeyi yapabileceğimi biliyordum.

Ne olursa olsun.

GUILLAUME

Iuyuduğuma inanamıyordum. Zorunluluktan benimsediğim hafif uyku yerine gerçekten uyudum, dinlendim. Bir yatakta üç kişiyle birlikte göreceli yabancılar. En çok yer kaplayan büyük alfaydı ama en azından Daire onun üzerine örtülmüştü ve Shara da aramızdaydı. Oda zifiri karanlıktı ve dışarıda henüz gece olduğundan başka bir zaman algım yoktu. Yumuşak bir hışırtı dikkatimi yatağın ayak ucuna çekti ama davetsiz bir misafirin kokusunu almadım. Sadece onun kokusunu alıyordum.

"Kraliçem mi?" Bir dirseğimin üzerinde yükselirken fısıldadım. "İyi misiniz?"

"Şşşt," diye fısıldadı. *:Rik'i uyandırma yoksa 'kraliçem temizlik yapmıyor' diye azarlar. Ama etrafta bu kadar çöp varken uyuyamam:*

Gözlerim, pizza kutularını kapının yanına yığdığını görecektik kadar düzeldi. Şimdi odanın içinde hızlı bir tur atıyor, kollarına bira kutularını alıyordu. Yardım etmek için doğrulmaya başladım ama bana el salladı. *Neredeyse bitirdim:*

Yatağa geri döndü, şilteyi okşadı. Beni görmediğini düşünerek ona doğru uzandım, ama sonra başka bir kutunun yumuşak şingirtisini duydum. Onu da diğerlerinin yanına koydu ve sonra kollarına doğru süründü.

Gözlerimi kapadım, kokusunu içime çektim. Böyle bir kadına sarılmayalı çok uzun zaman olmuştu. Bırakın kraliçemi.

Diğer Kanların kraliçeleri için ölmeye istekli olmalarını anlayamamıştım çünkü tanrıça dualarımı duymadan önce yüzyıllar boyunca Desideria'nın ölmesi için yalvarmıştım. Beni köleleştirmek için onurumu kullanmıştı ve sefil varlığımın her gününde ondan nefret etmiştim. Onunla kesinlikle hiç sevişmemiştim ve bu konudaki ihtiyaçlarını karşılayan pek çok başkası vardı. Hayır, beni sadece bıçaklarım ve ne kadar çabuk kafa kesebildiğim için kullanıyordu.

düşmanlarına. Ya da celladıyla beslenmeye cüret eden kraliçelere işkence ederken ona korkunç bir eğlence sunmak, oysa kendisi beni o yuvalara sırf bu amaçla göndermişti.

Sana bir şey sorabilir miyim?

Gözlerimi açtım ve bana yaklaştı, yüzü sadece birkaç santim uzağımdaydı. Gözleri gecenin içinde sırlar ve sihirle dolu, sıvı mürekkebin karanlık havuzları gibiydi.

:Always.:

Annem Esetta'yı tanıyor muydun?

Sanki bu ismi bilmem gerekiyormuş gibi hissediyordum ama anılarımı araştırdığımda sadece boş noktalar buldum. Isador. Onu tanıyor olmalıydım. Ama bir yüz ya da herhangi bir referans bulamadım.

Shara, bağdaki o boş noktaları hissederek içini çekti: *"Ben de öyle düşünmüştüm.*

Yaşayan hiç kimse onun adını söyleyemez ya da onunla ilgili hiçbir şey hatırlayamaz:

Onun adını hatırlıyorsun:

Gücümü topladığım gece Rik'in kollarında öldüm. Daire kalp masajı yaptığını söyledi ama beni geri getiremediler. Kendi başıma geri dönmek zorunda kaldım:

İstemsizce ürperdim. İlk ve sevgili kraliçesi ölürken onu kurtaramamanın verdiği şiddetli acıyı ancak hayal edebiliyordum.

Peki ya Leviathan?

Skolos Üçlüsü'ne hizmet edebilecek bir Leviathan'dan bahsedildiğini duydum, ancak belirli bir isim veya kraliçe...:

Greyson bana babam olduğunu söyledi:

Ona neden tam Aima olmadığını söylediklerini şimdi daha iyi anlıyorum. *:Bir kölenin dürüst olacağına güvenmezdim. Kasıtlı olarak sizi yanıltmaya çalışmasa bile, gerçeği kendisi de bilmiyor olabilir...:*

Skoloslar şeytan mı?

"Şüphesiz kraliçeleri lekeli insanlarla kandırmaya çalışan Marne'den ya da yüzlerce Kanı katletmek ve kraliçelerini tuzağa düşürmek için beni kullanan Desideria'dan daha kötü değil. Ya da bu konuda benden. Çok fazla insan öldürdüm kraliçem. Bugünkü insan günahlarımın en küçüğüydü:

İletişim kurmak için sadece bağı kullanmamıza rağmen, düşüncelerinde titreyen sessiz bir itiraf hissettim: *Greyson'ı kanımla yaktım:* Yıllardır onu avlayan canavardan yaptığı meşaleyi gördüm ve onun altında yatan dehşeti hissettim, tam olarak eylemden değil, ama böyle bir şey yaptığı için duyduğu şiddetli memnuniyeti. Ona bilerek coşkulu bir şekilde

Onay. *:İyi.:*

Onu daha da yaklaştırdım ve yüzünü çıplak boğazıma yasladı.

Marne Ceresa'ya ya da beni Desideria'nın yaptığı gibi kullanmayı düşünen herhangi bir kraliçeye teklif etmeyi reddettiğim bir şey. Beni hapishane hücrelerinden kurtardıktan sonra, bana boğaz vermemi emretmek zorunda kalmış ve iradesine boyun eğmeye zorlanana kadar bağını içimde bir silah olarak kullanmıştı. Kraliçemi beslemek bir cezaydı. Zevk değil. Kesinlikle zevk, şefkat ya da aşk da değildi.

Sonunda, beni kurutarak öldürmeye bile çalıştı.

Shara, özellikle de zorla beslenmeye katlanmış biri için, kendi isteğiyle boğazını açma jestinin ne kadar önemli olabileceğini bilmiyordu. Daire'nin bunu birçok kez yaptığını görmüştüm ve o da aynı şekilde şefkat ve teselli için Rik'e gitmişti. Henüz sivri dişleri yoktu ama timsah dişleri olsaydı bile onu aynı şekilde yakınımına çeker, eğer isterse sessizce boğazımı uzatırdım.

Sanırım bugün Catherine'in cesedini yakabilirdim, böylece sahte bir araba kazası yapmak zorunda kalmazlardı:

"Değerli kanını hiçbir insan için harcama, hele ki lekelenmiş biri için."

Boğazımı öptü, dudakları tenimde yumuşak ve şefkatliydi. Kelebek dokunuşları. Melek kanatları. Alfa'nın başını kaldırmasına neden olan bir sesle usulca iç çekti, gözleri uyuklu bir sıcaklıkla kararmıştı.

"Aç mısın?" diye sordum, bu düşüncemi aynı anda Rik'le de paylaştım.

:Tam olarak değil.: Tereddüt etti, bağı içimizde gümüş bir ay ışığı şeridi gibi akıyordu. :I need...:

Benim gerginliğim de Rik'inki gibi arttı. Hiçbir şey bir kanı, kraliçesinin ihtiyaç duyduğu andan daha fazla tahrik edemezdi. Her neyse.

:İstiyorum... bunu...: Bize aramızda ezilmiş bir görüntü verdi, bu hemen Rik'in dizlerinin üzerine kalkmasına ve yaklaşmasına *neden oldu. :Eğer istekliysen...:*

Rik'in bakışlarını omzunun üzerinden karşıladım, inanmazlığımın onu rahatsız etmemesini umuyordum.: *Bunu neden istemeyelim? Ya da senin istediğin herhangi bir şeyi?*

Yüksek sesle fısıldadı, "Desideria gibi olmak istemiyorum. Ya da Marne. Ya da seni inciten diğer kraliçeler gibi. Sana asla bir şey yaptırmak istemiyorum çünkü ben senin kraliçenim ve başka seçeneğin yok."

"Kraliçemiz." Onu kolayca kaldırdım, kalçalarımın üzerinde tuttum ama içine girmedim. "Arzuladığı şeyi almaktan çekinmez, çünkü her ne olursa olsun bu ihtiyacı karşılamaktan başka bir şey istemediğimizi bilir."

Rik onun arkasına geçerek dizlerimin üzerine oturdu ve sikini kalçalarının arasında biriken tatlı, koyu kana sürttü.

Arzusu bağıın içinden kayarak inci gibi ay ışığını beyaz alevlere dönüştürdü. "Kanımı akıt. Daire'ye yaptığın gibi. Tabii bu gece çok fazla kan kaybetmediysen."

"Asla." Rik bileğini ısırđı ve kanın sırtına ve kalçalarına dökölmesine izin verdi.

Tenindeki her damlayı, vücudunda orman yangını gibi yayılan lezzetli ateşı hissettim. Haykırdı, elimde kıvranıyor, sikimi içine almak için mücadele ediyordu.

Ama bekledim. Rik alfaydı. Sıranın bana gelmesine izin vermeden önce onu benim üzerimde becermeye karar verebilirdi. Ya da beni tamamen reddedebilirdi. Bundan daha fazlasını belirtmemiştđ, onu aramızda tutmamızı.

Onu daha aşağı eğerek göğüslerini göğsüme bastırdı. Kollarım titredi ama onun ağırlığından ya da onu kalçalarımın üzerinde tutma çabasından değil. Hayır, kendimle savaştım. Alfa karnını doyurana kadar bedenimi yumruklayan cehennemden gelen savaş atını dizginlemek için savaştım. Ya da o beni başka türlü yönlendirene kadar.

Etrafına uzanarak amını avuçladı, kanı okşayarak aramızda titremesini sağladı. "Söyle bize kraliçem. Bize tam olarak ne istediğini söyle ki arzunu yerine getirebilelim."

Kalbim küt küt atarak bekledim, ona tekrar dokunmak için yanıp tutuşuyordum ama beni tekrar dahil etmek isteyeceğini ummaktan korkuyordum. Korktuğum bir hizmetle o kadar uzun süre yaşamıştım ki, daha fazlasına sahip olmaktan vazgeçmişim. Değerli bir şey. Ve şimdi daha fazlası için umudum vardı.

Bu neşeyi bu kadar çabuk kaybetmek istemedim.

"İkinizi de içimde istiyorum. Ve beni becerirken ikinizin de benden beslenmesini istiyorum."

RIK

H Sırtını o k ş a r k e n , duygularımın bileğim gibi kanamasını engellemek için mücadele ettim.

Kraliçemin ihtiyacı vardı.

Kraliçemiz.

Bu ihtiyacını karşılamam için bana güveniyordu. Daha da önemlisi, ikinci kanı onu en iyi nasıl tatmin edeceğime dair emirlerimi bekliyordu.

Daha önce Kan'ın etrafında hiç bulunmadığı için aramızdaki ince güç değişimlerini anlayamayabilirdi. Şimdiye kadar sadece üçümüz olduğumuz için birbirimizle kavga etmekten kaçınabildik ama Daire'nin bugün Guillaume'un yaklaşımından nasıl rahatsız olduğunu görmüştü. Tecrübelerime dayanarak, Kanının sayısı arttıkça, her bir Kanın işe yaradığını ve kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmesini sağlamanın da zorlaşacağını biliyordum. Sevilmek bir yana.

Guillaume de Payne beni alfa pozisyonumdan kolayca düşürebilirdi. Yıllara, deneyime, güce ve evet, daha büyük bir penise sahipti, ancak daha küçük penisli alfaların yine de sürüye hükmedebildiğini görmüştüm. Daire'nin de belirttiği gibi, Guillaume bir aygır gibi asılıydı ve isteseydi benim kaya trolümü anlamsızca becerebilirdi.

Eğer isteseydi.

S o r u n da buydu, çünkü benim pozisyonumu almak istemiyordu. İkimiz de yapabileceğini bilmemize rağmen.

Bu onun kraliçemize erişimini engellemem anlamına gelse bile.

Bunu asla yapmazdım, çünkü onun da bana olduğu kadar ona da ihtiyacı vardı.

Kanı kalçalarına, kalçalarından aşağıya ve ellerine bulaştırdım. "Kraliçemizin ihtiyacı var." Aletim elmasları kesecek kadar sert olmasına rağmen en azından sesim bozulmamıştı.

"O zaman onu doldurmalıyız." Guillaume'un sesi benim kaya trolümün bir yumruğu boğazında, diğer yumruğu da sikiindeymiş gibi çıkıyordu.

"Evet," diye homurdandı, adamın tutuşuna karşı koyarak. "Bırak istediğini alsın."

Adam sert tutuşunu gevşetti ve kadın keyifli bir iniltiyle adamın sikinin üzerine yığıldı. Onu aceleye getirmedik, ancak onun büyüklüğü ile zorluk çekmiyor gibi görünüyordu. Onu derinlere işledi ve gırtlaktan gelen bir çığlık daha atarak onun altında kamburlaşmasını sağladı. Bağları parıldadı, kanım teninde yanıyordu. "Rik..."

Ona doğru bastırdım, kulağına sokuldum. "Buradayım kraliçem." "Ben de seni istiyorum."

İşaret parmağımı omurgasından aşağı çektim, yanaklarının arasına kan bulaştırdım. Daha fazla kan. Onun ateşli bir şekilde uyarılmasına ihtiyacım vardı. Guillaume onun içine girdi, yavaş ve kolay bir sürüş onun ihtiyacını körüklemek içindi. Sırtını ve kalçalarını hafifçe okşayarak bekledim. Nefes almasını bekliyordum.

Bir inilti yakaladı, zevki doruğa doğru yükseliyordu. Aletimi o yarıktan aşağı çekip kan bulaştırırken bekliyor, fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini ya da son dakika endişeleri olup olmadığını test ediyordum. Birkaç gün öncesine kadar bakireydi. Aynı anda iki erkeği, özellikle de Guillaume'un boyutlarında birini

"Eğer içime girmezsen öleceğim."

SHARA

Mtenim yanıyordu. G'nin koca siki içime girdiğinde bu yeterli olmalıydı ama yine de yanıyordum.

Ben de Rik'i içimde istiyordum. Onların arasında olmak, onları birbirine bağlamak, daha önce hiçbirimizin hissetmediği türden bir patlamaya güç veren kanal olmak istedim.

Rik aletinin başını bana doğru itti ve tek düşünebildiğim Daire'yi nasıl aldığı oldu. Onu ne kadar sert dövdüğü.

"Henüz değil," diye kulağıma karşı hırladı. "Önce seni nazikçe alıştırmam gerek. Sen boşalmadan önce bu ilk seferde içine tamamen giremeyebilirim bile."

"Yapacağım," diye yemin ettim, bacaklarım altımda titriyor olsa da. G içimi yavaşça ovarken, Rik daha derine inip kalçalarımın doğal sallanışına ve kalkışına izin vererek onu rahatlatırken, ben hiçbir iş yapmıyordum bile.

Kollarımdan aşağı sıcak bir ürperti yayıldı. İnledim, yalvarma ile acı veren zevk arasında bir yerde gırtlaktan gelen, kaba bir çığlık. Çok doluydum. Her yerim yanıyordu. G'nin omuzlarını pençeledim ve o da yüzümü kavrayarak ağzımı kendine doğru çekti.

Ona dilimi uzattım, hafifçe dişlerinin ucuna dokundum. İçimi bir sızı kapladı. :*Keşke...*:

"Yapacaksın." İkisi de bir ağızdan söyledi.

Rik bana santim santim, ağırlığının daha fazlasını verdi, sonunda taşaklarına kadar girene kadar.

Zorlukla hareket edebilmeme rağmen aralarında seğirdim. İtmelerine gerek yoktu; nefes alıp veriyorlardı ve bu beni yukarı ve aşağı kaydırıyor, sikleri içimde kıpırdanıyordu. İçimde bir basınç oluştu. Nefes alamıyordum. Vücudumda hava alacak yer yoktu. Her yerimi doldurduklarında olmazdı.

Hazır mısın? diye sordu Rik. Bağları en sıcak demirci ocağı gibi parlıyordu.

Kalbim güm güm atıyordu. Düşüncelerim yavaşlamıştı. Beynim kelimelerden acızdı. Tek başarabildiğim derin bir "mmmm" oldu.

Dişlerini omzuma geçirdi ve eşini alan bir leopar gibi kasın üst kısmını kavradı. G boğazımı aldı.

Kanım bir volkan gibi patladı. İkisi de tenime karşı inlediler, açlıkları bağlarımızdan taşıyordu. Onları besledim. Onlara güç verdim. Rik'in kaya trolü içinde şişti, her zamankinden daha büyük, daha kötü, beni tehdit eden herhangi bir şey veya herhangi biri için bir kabus. G'nin aygırı gecenin içinde bir uyarı çılgılığı attı, toynaklarının gürültüsü yeri gümbürdetti.

Bir gece gökyüzünde süzüldüm. Dönüyordum, kanatlarım yumuşak içli rüzgârı yakalamak için siyah kadife gibi kıvrılmıştı.

Onlara geri dönmenin yolunu bulmam biraz zaman aldı.

Gözlerimi açtığımda G'nin yüzü yumuşadı. "İşte buradasınız kraliçem."

Rik hepimizi yan yatırarak şekilde yerimizi değiştirmişti. Her zamanki gibi sırtımdaydı, burnunu kulağımın altındaki çukura dayamıştı.

O kadar sert esnedim ki çenem ağrıdı. "Daire iyi mi? Onu uyandırmadığımıza inanamıyorum."

"Hâlâ hayatta," dedi Rik, sesine eğlence karışmıştı. "Gerçi sabah ne kaçırdığımı anladığımda çok kızacak."

G yüzümü çenesinin altına sıkıştırdı. "Bence yarın ondan beslenmeseniz iyi olur kraliçem."

Boğazındaki yırtık izi yanağımnda hissettim ve ağlamak istedim. Böyle bir dehşete katlandığına inanamıyordum. Birisi gerçekten kafasını kesmişti. Ve o yaşamıştı.

"Burada seninle olabilmek için yaşadım."

DAIRE

"W İçinizden biri kafama tekme atıp beni uyandırmadı mı?" Guillaume'a homurdandım, odada bir ileri bir geri volta atıyordum.

mutfak. "Siz orospu çocuklarının yanı başımda menajerlik yaptığınıza ve benim hiçbir şey duymadığıma inanamıyorum."

"Bir dahaki sefere seni tekmelerim." Güldü. "Gerçi kafana olmayabilir."

Lanet olsun. Tam olarak kızgın değildim. Hatta kıskanmıyordum bile. Sadece yaptığı her şeyin bir parçası olmak istiyordum. Bana hiç dokunmasa bile, kanı kadar zevkinin de içinde yuvarlanmak istiyordum. Yine de onun zevk aldığı her şeyi hissederdim.

Acı, aramızdaki bağı öyle bir parçaladı ki kahve sürahisini lavaboya düşürdüm. *Rik*. Merdivenlere doğru koştum, Guillaume arkamdaydı. Umarım üzerinde bıçak vardır çünkü ketarlarımın nerede olduğunu biliyorsam *ne olayım*:

Cevap vermedi. Yatak odasının kapısını açtığımda nedenini gördüm.

Devasa kukuletalı siyah bir kobra etrafını sarmıştı. Sarmalları Rik'in kalçaları kadar büyüktü ve bu hiç de küçümsenecek bir şey değildi. Tısladı ve bıçak gibi uzun dişlerini göstererek duvara yaslanmama neden oldu.

Guillaume hafifçe, "Sanırım dişleri içeri girdi," dedi.

Ona *dostum, sen deli misin* gibi bir bakış atabilirdim. Ama kafamı çevirirsem beni de sarmalına alacağından korkuyordum. Kraliçem için isteyerek ölebileceğim pek çok yol vardı, ama sıkılarak öldürülmek ya da bir kobra tarafından yenmek şaşırtıcı bir şekilde lanet olası listede çok üst sıralarda değildi.

"Hayır," diye nefes nefese kaldı Rik. "Geride dur. Her şey yolunda."

"Lanet olsun, sorun değil," diye karşılık verdim. "Acını anlıyorum."

"Acı. Tamam." Sığ nefesler aldı, çünkü sarmallarının izin verdiği tek şey buydu. "Ona zarar verme."

Guillaume ellerini kaldırdı ve ona usulca mırıldandı. "Her şey yolunda kraliçem. Kimse onu sizden alamayacak."

Sallanarak birkaç dakika onu izledi. Ama Rik ona doğru bir adım atar atmaz kapüşonu genişçe açıldı, siyah pullarına karşı yakut kırmızısı bir elmas ortaya çıktı ve Rik'i de peşinden sürükleyerek duvara doğru geri çekildi.

Başka bir kemiğin kırılma sesi dehşet vericiydi. Bir kaburga kemiği. Akciğerini deldiğini hissettim. Nefesini tıkamaya başlayan kanı duydum. Ama çığlık atmadı. Bağırmazdı. Onu öldürüyor olsa bile, onu korkutmak istemedi.

Göz ucuyla, duvara yaslanmış ketarlarımdan birini gördüm. Guillaume'un dikkatini ona kilitleyebileceğini umarak yavaşça ona doğru ilerledim. Ama en sevdiğim silahımla ne yapabilirdim ki? Onu gerçekten kesebilir miydim? Kraliçemi? Onun yerine kalbimi de kesebilirdim.

Bir patlama daha ve bu sefer Rik acı dolu nefesini tutamadı.

"Daire," dedi Guillaume usulca. "Yerinde olsam bunu yapmazdım."

Tekrar kafasına baktım ve kobranın kesik gözleri bana kilitlenmişti. Beni izliyordu. Ne yaptığımı çok iyi biliyordu. Artık dikkatimi çektiğine göre, Rik'in bacağındaki alt sarmalını yavaşça sıkılaştırdı. Daha sıkı. Dizindeki tendonların gerildiğini hissettim, eklem kopmaya yakındı.

"Tamam," diye mırıldandım ve silahtan uzaklaştım. Ağladığım için önümü göremiyordum. Onun acısını hissetmekten nefret ediyordum. Bu kadar çaresiz hissetmekten nefret ediyordum. Ama daha çok, şu anda onu sarmallarından kurtarmayı düşündüğüm için nefret ediyordum.

Rik'i korumak için ona zarar vermeye tamamen hazırdım. Kraliçemi incitmek. Bu düşünülemezdi. Bir Kan'ın kraliçesinin incinmesine izin vermeyi düşünmesi bile vicdansızlıktı. Yine de Rik'in acı çekmesine izin veremezdim. Onu çok seviyordum.

Beni iyileştirebilir: Zihnindeki ses bile yumuşak ama ıstıraplıydı. Hatırla. Onun kim olduğunu:

Tanrıça. Eğer onun öldüğünü hissedip Shara'nın onu diriltmesini beklemeye katlanmak zorunda kalırsam, aklımı kaçıracaktım.

Sert ve hızlı bir şekilde saldırdı, o uzun dişlerini Rik'in karnına batırdı. O kadar hızlı oldu ki bağırmadı bile. Belki de haykıramadı. Başını kaldırdı ve neredeyse yumruğum kadar büyük olan deliklerden kan yerine siyah bir şey sızdı. İçinde gözyaşları hissettim. Çentikli organlar. Yırtılmış atardamarlar. Burnundan kan damlıyor ve ağzından sızıyordu. Ama hâlâ gülümsemeyi başarıyordu.

"Buna değer. Dişler."

Derisi kararmaya, vücudu şişmeye başladı. Bu dişleri onun kanıyla beslenmek için değil, ona zehir pompalamak için kullanmıştı.

"Siktir." Dizlerimin üzerine çöktüm. "Rik."

Guillaume bir elini omzuma attı, ben de bacaklarına yaslandım. Rik başını çevirip bize baktı, yüzü solgun ve nemliydi. "G. Kendine iyi bak. Onlara."

Guillaume başını sallayarak cevap verdi: "Ben alfa değilim. Ve dediğin gibi, seni her şeyden iyileştirebilir. Ölümünden bile."

"Yapabilirsin." Nefes nefese kaldı, nefesi korkunç bir hırıltıya dönüştü. "Ne olur ne olmaz."

Nefes almanın onun için ne kadar zor olduğunu hissedebiliyordum. Kalbi, damarlarında yavaş yavaş yoğunlaşarak zehirli bir çamura dönüşen kanı pompalamak için çabalıyordu. "Neredeyse zamanı geldi," diye fısıldadı

Guillaume. "Dayan biraz. Neredeyse

bitti."

"Ne için zaman?" Rik'in ölüm zamanını kastettiğinden korkmuştum. "Bunu daha önce gördün mü?"

Bir an duraksadı, parmakları omzuma gömüldü. "Ben yaşadım o."

GUILLAUME

I Bu kabusu yaşadığımı hatırladım, ancak boşluklar her şeyi bir araya getirmemi zorlaştırdı.

Boşluklar - Shara'nın yaşayan Aima hafızasından silinmiş olan annesiyle ilgili olabilirdi. Bu korkunç bir anlam ifade ediyordu. O artık bir kobraydı ve Desideria'yı öldürmeme yardım eden de bir kobra kraliçesiydi.

Ona hiçbir şekilde şiddet uygulamayacağıma dair ettiğim yemine rağmen.

Daire boğuk bir çığlık attı ve ben de omzunu sıktım. "Ben bunu yaşadım. Bunu da atlatacaktır."

"Doğru." Daire homurdandı. "Kafası kesilen şövalye de öyle diyor."

Alçak bir tıkırtı dikkatimi tekrar yatağa çekti. Bu tam olarak bir mırıltı ya da tıslama değildi, ama zarif vücudundan yuvarlanan derin bir gırtlak titreşimiydi. Tekrar saldırdı ama dişleriyle değil. Delinmiş yaralara yapıştı ve emmeye başladı, sarmalları kıvrımlı bir ziyafetle onun üzerinde kayıyordu.

"Zehri kanı değiştiriyor," diye fısıldadım, bir tür tüyler ürpertici hayranlıkla izliyordum. "Eğer sen ya da ben şu anda ondan beslenseydik, ölürdük. Ben bile."

"Bunu neden yapıyor ki?"

"Kendisini, onu ve nihayetinde bizi dolaylı olarak zehirlemek için onu kullanıyor."

Daire ürperdi. "Bizi de ısıracak mı?"

"Kuşkusuz," dedi sağ tarafımdaki bir adam.

Döndüm, bıçak bileğimden elime doğru kayıyordu. Daire'nin boylarında Asyalı bir adam yanımızda duruyordu. Kim olduğunu görmek için beklemedim. Kapıdaki insan muhafızları gizlice geçip kraliçenin yatak odasını istila eden o orospu çocuğunun kellesini uçurmak niyetiyle sertçe vurdum.

Adam kenara çekildi ve ben onu tamamen kaçırdım.

"Onun tüm kanını böyle mi selamlıyorsun?"

Daire ayağa fırladı. "İçeri nasıl girdin lan?"

"Ona yaklaşmanın bu kadar kolay olmasına şaşırdım," diye söylendi adam ve Daire'nin kedisinin tüylerini diken diken etti. Pençeleri parmaklarından fırladı ve hırladı. "Ama sanırım şu anda biraz... dikkatiniz dağınık."

Bu davetsiz misafiri hissetmek için sadece gözlerimi değil burnumu, kulaklarımı ve zihnimi de kullanarak iç duyularımı açtım. Ama ondan hiçbir şey hissetmedim ya da algılamadım. Kokusu yoktu. Alfa'mızın yavaşlayan, yorucu kalp atışlarını duyabiliyordum ama yanımda duran bu adamı duyamıyordum. Bir serap da olabilirdi.

"Güzel," diye hırıldadı Rik. "Hoş geldiniz. Yardım edin. Onlara."

Kobra kraliçemizi beslememize rağmen adam yatağa yaklaştı ve taşaklarının büyüklüğüne dair tahminim oldukça yükseldi. Aşağı indi

yatağın yanında diz çöktü ve Rik'in elini tuttu. "Onlara ve sana elimden gelen her şekilde yardım edeceğim, alfa."

Rik sert görünüyordu. Derisi beyaz ve garip bir şekilde gevşekti, sanki vücudu altında erimiş gibiydi. Kobra yavaş yavaş kraliçemize dönüşüyordu, zehirli kanını her yutuşunda pulları ve sarmalları tekrar içine itiyordu. Yine de onun tamamen dönüştüğünü görecektik kadar uzun süre dayanamayacağından korkuyordum.

Kobra bana geldiğinde neler olduğunu tam olarak hatırlayabilmeyi dilerdim. Çok az şey hatırlıyordum. Belki de bu bir lütuftu. Belki de Rik kraliçesinin onu öldürdüğünü hatırlamazdı, yine de Daire'nin bunu asla atlatabileceğini sanmıyorum.

Son pullar da derisine batarken başını geriye attı ve dudaklarını yaladı. Rik'in karnındaki deliklerden küçük bir kırmızı damlacık akıyordu, siyah değil. Yani tüm zehri -ve kanının büyük bir kısmını- geri emmişti. Kalbi tekledi. Pompalayacak bir şey kalmamıştı.

Daire yerde debelenerek Rik'in yeni kandan elini tuttu ve gevşek kolunu göğsüne bastırdı. "Shara, lütfen. Onu kurtarmalısın. Shara!"

Gözlerini kırptırdı ve sanki muhteşem bir rüyadan yeni uyanmaya başlamış gibi durgun bir şekilde gerindi. Bakışları yeni Kan'ın üzerine düştü ve gözleri şokla parladı.

"Shara!"

Dikkati Rik'e kaydı ve gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hepimiz aramızdaki bağı parçalayan dehşeti hissettik ama o hiç tereddüt etmedi. Hiç düşünmeden bileğini yeni dişleriyle kesti ve kolunu Rik'in ağzına bastırdı.

Beslenemeyecek kadar ölmüştü. Kızın kanı ağzından akıyordu, gözleri cam gibiydi ve görmüyordu.

Bileğini deliklerden birinin üzerinde tuttu ve kanının yaraya damlamasına izin verdi. Gözleri kapalı, onun içine gömüldü. Bağımız şimşek gibi çaktı, güçle dalgalandı. Saf enerjiden oluşan bir şimşek gibi onun içine daldı, neden olduğu yaraları mühürledi, vücuduna kıvılcımlar saçtı. Zehrinin öldürdüğü hücreler yeniden ateşlendi. Kanı damarlarında dolaşarak kalbini doldurdu. Aynı anda hem anti-zehir hem de güç pompalandı.

Derin bir nefes aldı ve Daire başını Rik'in dirseğinin kıvrımına gömdü. Gözleri ona odaklandı ve ayağa fırlayıp dişlerini ona geçirdi.

boğazına soktu. Onu tuttu, sırtını okşadı, beslenirken üzerine gözyaşı ve kan damlattı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı, sesi kırılmıştı. "Bunun bir rüya olduğunu sanmıştım. Seni ben öldürdüm. İnanamıyorum..." Kesik kesik bir nefes çekti ve gözlerini sıkarak adamın etrafında kıvrıldı. "Seni öldürdüm amına koyayım."

Bir kolunu onun sırtına doladı ve diğer koluyla Daire'ye sarıldı, ama ağzını onun boğazından çekmedi. *"Ve sen de beni dirilttin, kraliçem..."*

Ona karşı ürperdi ve yüzünü bizden sakladı. Utanç ve suçluluk duygusu boğazını sıkarak içine işledi.

Kraliçemin böyle hissetmesine tahammül edemezdim. Yeni Kan'ın yanında dizlerimin üzerine çöktüm ve alnımı uyluğuna yasladım. "Gücünüz çok büyük kraliçem. Bedeli yüksek. Ama burada sizinle birlikte olmak için bu bedeli seve seve öderiz."

"Bunu yapan benim aptal yeminim miydi? Çünkü Rik'in bana dişlerini vermesi için ölmesi gerekiyorsa, ölmemeyi tercih ederdim."

Başımı kaldırdım. "Hiç sanmıyorum kraliçem. Bunun daha önce de olduğunu gördüm."

Sonunda dönüp bana baktı, gözleri yaşlarla parlıyordu. Onunki gibi gözleri daha önce de görmüştüm. Karanlık, ama elmaslarla parıldayan. Büyüleyici, büyüleyici gözler. "Ne zaman?"

"Annen bana geldiğinde."

"Ama adını bilmediğinizi söylemişsiniz."

"Bilmiyordum. Hâlâ da bilmiyorum. Dün gece bana onun adını vermene rağmen, aklıma getiremiyorum. Ama senin kobrayı gördüğümde, başka bir kobra kraliçesini hatırladım. Rik gibi zehirlendiğimi hatırlıyorum. Ve sonunda Desideria'dan bu şekilde kurtuldum. Benden içti ve kanımın taşıdığı zehirden öldü."

"O zaman neden kanın beni öldürmedi?"

"Çünkü Desideria beni ölene kadar içti. Şansıma, işimi bitiremeden öldü."

Rik sonunda boğazındaki izleri yaladı ve arkasına yaslandı. Birkaç dakika önce ölmüş olmasına rağmen her zamankinden daha iri ve acımasız görünüyordu. Damarları, güçle şişmiş, yırtık, sıkı kaslara karşı keskin bir rahatlamayla göze çarpıyordu. "Yani artık zehirli miyim?"

"Kraliçemizin kanını taşımayan herkes için, evet. Kanında zehre karşı koyacak anti-venom var. Eğer yeni dostumuz

Kraliçemizden önce senden içerse, ölür ve bu güzel, kolay bir ölüm olmaz."

Rik önce adama, sonra da bana ve Daire'ye sert bir bakış fırlattı. "Başka bir Kan'a sahip olduğumuza sevindim ama ikinizden biri bana onun kraliçemizin evine bu kadar derinlemesine girmesine nasıl izin verdiğinizi anlatmak ister mi?"

"Bu onların suçu değil," diye yanıtladı adam. "Benim yeteneğim görünmezlik."

Bununla birlikte ortadan kayboldu. Herhangi bir hareket hissetmedim, herhangi bir adım duymadım, hava akımlarında bir değişiklik olmadı, hiçbir şey. Adam sadece... gitmişti.

"Seni hâlâ görebiliyorum," dedi Shara.

"Elbette." Adam kendini gösterdi, hâlâ yanımda dizlerinin üzerindeydi. "Sen benim kraliçemsin. Varlığımı senden asla saklayamam."

"Kimsin sen?"

Başını eğdi. "Xin, kraliçem. Kendimi daha önce tanıtmadığım için beni bağışlayın ama başka bir işle meşguldünüz."

Ağzı yüzünü buruşturdu. "Yeni bir Kanı fark edemeyecek kadar alfamı öldürmekle meşgul olduğumu söylemenin ne güzel bir yolu." Bakışları hâlâ Rik'e doğru kıvrılmış ve yüzünü gizleyen Daire'ye kaydı. "Kaba olmak istemem Xin, G, ama biraz yalnız kalabilir miyiz?"

"Elbette kraliçem." Ayağa kalktım ve yeni Kana elimi uzattım. "Ben Guillaume de Payne. Gidip biraz kahvaltı yapalım."

Xin kısık bir ısıklık çaldı ve elimi sıktı. "Adını duymuştum Payne."

Her zamanki kafasını tutma ya da daha kötüsü alfamızın kafasını tutma şakasına hazırlandım.

Onun yerine, "Ben genelde sırttan bıçaklamayı tercih ederim" dedi. Ve Xin ile çok iyi arkadaş olacağımıza karar verdim.

SHARA

I gerçekten bir canavardı. Kendi Kanımı öldüren korkunç, zehirli, canavar bir yılan.

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Onun ve Daire'nin beni affedip affedemeyeceğini bilmiyordum.

"Seni affetmek mi?" Rik karşılık verdi, sesi alçak ve sertti. Bırakın benimle konuşmasını, daha önce hiç bu şekilde konuştuğunu duymamıştım. "Senden af dilemesi gereken kişi Daire. Senin özür dileyecek bir şeyin yok."

Benim büyük, koruyucu, şefkatli alfa Kanım. Onu sadece birkaç gündür tanıyor olabilirdim ama benim için dünyalara bedeldi. Onları korumak ve güvende tutmak için her şeyi yapmaya yemin etmişim ve hemen ertesi sabah onu öldürdüm. Gözlerim yaşlarla doldu ve boğazım düğümlendi. Kelimeleri söyleyemiyordum ama duygularımı bağ aracılığıyla duyduğunu ve hissettiğini biliyordum.

Çenemi kavradı ve parmaklarının izini çenemde hissedebileceğim kadar sert sıktı. Gözlerinin içine bakıp kınama görmek istemiyordum. Ya da nefret. Ya da öfke...

Ama gitmeme izin vermedi. Daha sert sıktı, yüzümü acıttı. Ta ki ben yumuşayıp gözlerinin içine bakana kadar.

Burnu neredeyse benimkine değecek kadar eğilerek dikkatle fısıldadı. "Sen. Kraliçesiniz. Kraliçem hiçbir şey için özür dilemez. Beni diriltmemiş olsaydın bile aynı şeyi söylerdim. Öldür beni. Kullan beni. Kurut beni. Ben seninim, bedenim, kalbim, ruhum ve kanım. Beni öldürüp ölüme terk etseydin, o zaman senin hizmetinde öldüğümü ve ihtiyacının büyük olduğunu bilirdim."

"Ölümünüzü mazur göstermeye gerek yok. Kendim ölmeyi tercih ederim."

"Asla. Sana canlı ihtiyacımız var. Sensiz biz bir hiçiz. Başka bir alfa bulabilirsin. Düzinelerce Kan bulabilirsin. Başka bir kraliçe bulamayız. Kesinlikle başka bir Isador kraliçesi bulamayız. Tanrıça seni bir sebepten dolayı kutsadı. Sana ihtiyacı var. Bizim de sana ihtiyacımız var. Seni kaybedemeyiz. Ne olursa olsun. Sen yaşadığın ve Tanrıça'nın senin için bu dünyadaki planlarını tamamladığın sürece bizim hayatlarımız bir hiçtir."

Alnını benimkine değdirdi ve çenemi bıraktı ama o sert bakışlarını Daire'ye çevirdi. Yüzünü yatağa dayamış, hâlâ Rik'e tutunuyordu. Acı veren korkusunun hâlâ bağın içinde titrediğini hissediyordum. Rik'i kaybetmeye dayanamıyordu. Onu seviyordu. O beni seviyordu. İkimiz arasında seçim yapmak zorunda kalmak...

"Başka seçenek yok," diye karşılık verdi Rik, sesi sertti. "Asla bir seçenek yok. Onun hayatı benimkinden üstün. Onun hayatı her şeyin üstünde. Onun ihtiyaçları her şeyin üstünde."

"Rik-"

Bakışlarını bana çevirdi, gözleri parlıyordu. "Hayır, kraliçem. Emrederseniz kolumu keserim ama iş Kan'ın Kan'la uğraşmasına gelince, ben onun alfasıyım. Bu onunla benim aramda."

Daire sonunda başını kaldırarak, "Dayanamadım," diye fısıldadı. Gözleri şişmiş ve kızarmıştı; ağzında ve gözlerinde derin çizgiler vardı. "Hiçbir şey yapmadan öldüğünü hissetmeye dayanamadım."

Rik bana karşı sertleşti, omuzları dikleşti, zaten etkileyici olan kasları granite doğru sertleşti. "Beni hayal kırıklığına uğrattın, ama daha da önemlisi, onu hayal kırıklığına uğrattın." Öne doğru eğildi, çenesi dışarı çıktı, sesi gök gürültüsüyle gümbürdüyordu. "Sen. Başarısız oldun. Onu. Kraliçemize zarar verecektin. Peki ne için? Beni kurtarmak için mi? Ölse ne olur? Ben bir hiçim. Sen de bir hiçsin. Biz Kan'ız. Kraliçemize hizmet ederken ölmek en büyük onurdur. Uğruna ölmek istediğim kişiyi inciterek ölümümü onursuzlaştırmış olursun."

Daire ona doğru bastırdı. "Rik-"

"Hayır." Geri çekildi ve ayağıyla Daire'yi kışının üzerine geriye doğru itti. "Aşk, kendine ve bana saygısızlık etmenin mazereti olamaz. Ya kraliçemizi kesmeyi başarmış olsaydın? Ya onun beni zehirlemesini engellemeyi başarsaydın? Bir dahaki sefere bir kraliçe Shara'nın bölgesini ele geçirmeye çalıştığında, en büyük silahı hiç yapılmadığı için hepimizin ölmeyeceğini kim söyleyebilir? Yapılması gerekeni yapmasını engellediğin için mi? Ya benim kanım Keisha'yı, Rosalind'i ya da kraliçemizin gücünü çalmaya cüret ettiği için Marne'nin kendisini zehirleyecekken, sen Shara'yı durdurduysan?

bunu başarmaktan? O zaman hepimiz ölürüz. Peki ne için? Beni sevdiğin için mi? Bunun bize ne faydası var? Hepimiz öldük!"

Daire yüzüstü yuvarlandı, yüzü yere bastırılmıştı. "Biliyorum. Özür dilerim. Kraliçem, lütfen beni affet. Alfa, lütfen beni affet. İkinizi de hayal kırıklığına uğrattım."

Daire'nin omuzları irkilmesine rağmen Rik yumuşak bir sesle, "Seni kraliçemizin yatağından sürgün ediyorum," dedi. "Onu tekrar hayal kırıklığına uğratmanın ağırlığını anladığından emin olana kadar onun yanında uyumayacaksın bile. Şimdi kaya trolüme geçip o tüylü kışını yere sermeden önce gözümün önünden kaybol."

Bu sözleri söylerken bile, bağ aracılığıyla Daire'ye bir sevgi dalgası gönderdi. Kızgındı, evet. Onu cezalandırıyordu, kesinlikle. Ama Daire'yi anlıyordu ve evet, onu seviyordu da.

Daire odadan sıvıştı ve Rik içini çekti. "O piçi seviyorum."

Kollarımı ona doladım ve yüzümü boğazına bastırdım. "Çok özür dilerim. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Seni kaybedersem..."

Beni o kadar sıktı ki nefes alamadım. "Asla. Beni asla kaybetmeyeceksin."

Midem yüksek sesle hırlayarak onu güldürdü. Şiddetli sarılışını gevşetti ve uzaklaşmaya başladı ama ben karnında bıraktığım büyük deliklere dokundum. Derisi kırmızı ve hassastı, ancak o izleri kapatacak kadar iyileşmişti. "Sanırım bu iz bırakabilir."

"Güzel. Kraliçemin bana verdiği yara izlerini taşımayı seviyorum. Herkesin görebileceği bir onur rozeti."

Gözlerimi kısıtım ve ona dik dik baktım. "Benden başka hiç kimse bu şeref rozetlerini görecektir ya da seni gömleksiz görecektir kadar yaklaşmamalı."

"Sahiplenici," diye mırıldandı, elimi tuttu ve Guillaume'un yaptığı gibi parmak eklemlerimi öptü. "Bunu sevdim."

SHARA

I aynaya baktım ve kendimi tanıyamadım.
Ben neye dönüşüyorum?

Sorun kıyafetler değildi, gerçi yıllardır bu kadar güzel bir şey giydiğimi hatırlamıyordum. Yepyeni, yüz dolarlık bir kot pantolon, muhtemelen iki katına mal olan bir kazak ve daha önce hiç seçmediğim dolgu topuklu, sevimli bir çift bot.

Kama topuklar koşmak için berbattı.

Dilimi ağzımın üst kısmındaki dişlerimin arkasında gezdirdim ve ürperdim. Azı dişlerim vardı. Büyük olanlardan. Hem rahatlamıştım... hem de dehşete kapılmıştım. Dehşete kapılmıştım. Rik'in karnına her baktığımda ve o acımasız yara izlerini her gördüğümde, onu öldürdüğümü hatırlayacaktım.

Masum insanları incitmekten ya da canavarları öldürmekten çok fazla zevk almaktan o kadar endişe d u y u y o r d u m ki, kendi Kanıma ne yapacağımdan korkmam gerektiği hiç aklıma gelmemişti.

Tek kelime etmeden yapmama *izin verecekleri* şey.

Bu beni çok korkuttu.

Sessizce mutfığa girmeye çalıştım ama odaya bir adım attım ve dört çift erkek gözü üzerime kilitlendi.

G ve yeni Kan sandalyelerini masadan uzaklaştırıp ayağa kalktılar. Rik ve Daire mutfakta bir şeyler karıştırıyorlardı. Alışılmadık bir şekilde utangaç olan Daire, elinde bir fincan kahveyle gözleri kısık bir şekilde yaklaştı. Kahvemle ilgilenmesi gerektiğine nasıl ve ne zaman karar verdiğinden ya da nasıl sevdiğimi nereden bildiğinden bile emin değildim ama her zaman mükemmeldi. Şekersiz, sadece sağlıklı bir doz krema ve sert, zengin kahve.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım ve bana bir gamzesini gösterdi. Kobra olayından önce, sarılmak ya da öpmek için yanıma sokulabilir ya da en azından benimle dalga geçip flört edebilirdi ama hemen sandalyesine çekildi ve diğer iki adamla birlikte beklemeye başladı.

Tabaklarımızı masaya getirirken Rik'e baktım, biraz endişeliydim. Belki Daire bana hâlâ kızgındı ya da daha kötüsü benden korkuyordu?

Pişman olmak için çok çabalıyor. Ama yakın zamanda onu ısırarak için kobra kişiliğini kullanmanı tavsiye etmem.

Ürperdim. Evet. Ben de çok sık kobra olmak istemezdim. Bunun bir rüya olduğunu düşünsem de, kendimi nasıl... kopmuş hissettiğimi hatırlıyordum. Duygusuz. Rik'i incittiğimi biliyordum ama aynı zamanda umurumda da değildi. Bir daha böyle hissetmek istemedim.

Ben oturana kadar hepsi ayakta kaldı. Küçük masa oldukça kalabalık olmasına rağmen en azından resmi yemek odası yerine kahvaltılık köşesinde kalmayı tercih etmişlerdi. G ve Xin çırpılmış yumurta, sosis köftesi ve kızarmış ekmek yapmışlardı. Güzel görünüyor ve kokuyordu ama mideme hâlâ kramplar giriyordu. Kabul, fiziksel olarak açtım ama gerçekten yemek için pek bir isteğim yoktu. Kahvemi yudumladım ve tostumu atıştırdım, diğer adamlarımın aramızda yeni bir Kan olmasına alışmalarını izledim.

Eğer Blood ise. Ondan emin değildim. Ondan hiçbir şey hissetmedim. Kesinlikle ondan beslenmem ya da ona kanımı vermem gerekiyormuş gibi hissetmiyordum. "Bize kendinden bahset Xin," dedi Rik lokmalar arasında.

"Nerelisin nereden?"

"Kaliforniya. Elli üç yıl önce yuvayı dağıtana kadar Wu Tien'in mahkemesine hizmet ettim."

Ne kadar uzun yaşadığımızı unutmuşum. Benim hayatta olduğum sürenin iki katı kadar bile kraliçeye hizmet etmemişti. Yirmi küsur yaşında bir adam gibi görünmesine rağmen ne zaman doğduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. İnanılmaz derecede zayıf ve sıkı, sanki gerçekleşmeyi bekleyen bir hız ve güç patlaması gibiydi. "Kaliforniya'da Eddie Xin olarak bilinirdim ama ben Xin'i tercih ederim."

"Wu Tien," dedi Guillaume. "İmparatoriçe Wu'nun soyundan mı geliyor?"

Xin başını salladı. "Wu Tien onun büyük torunuydu, ancak Wu'nun kızlarından hiçbirisi onun güç seviyesine ulaşamadı. Gücünü çok sıkı korudu ve varislerinin gelişmesine asla izin vermedi. Öldüğünde, bu güç hayatta kalan birkaç kızında çiçek açmak yerine onunla birlikte öldü. Wu Tien'in sarayı, New York Paris ile ittifak kurmadan önce bile sürekli saldırı ve baskı altındaydı. Yuvayı dağıtmaya ve hayatta kalan kız kardeşlerinden herhangi biriyle birleşmeyi umarak anavatanına dönmeye karar verdi. Bazıları onunla gitti, diğerleri ise

New York'a çekildik ama çoğumuz sadece var olduk. Kardeşler çoğunlukla kardeş olarak kaldı ama gücümüz bir kraliçe olmadan azaldı."

Bakışlarıma karşılık verdi. "Sarayınızı genişletmeye hazır olduğunuzda, gerçek bir saraya dönme şansını kaçırmak istemeyecek eski kardeşlerim var. Gerçi onlar asla Kan olarak hizmet edemezler."

"Sanırım aradaki fark konusunda hâlâ kafam karışık."

Rik, "Malikanenin hanımı tarafından yönetilen bir ortaçağ kalesi düşünün," dedi. "Hanımefendinin kendisine hizmet eden ve kaleyi ve toprakları düşmanlarından koruyan şövalyeleri var. Ama aynı zamanda kalenin etrafında yaşayan ve toprağı işleyen insanlar da var. Kalede çalışan zanaatkârlar. Hayvanlara ve hastalara bakan ya da mutfaklarda çalışan insanlar. Kan bağı olanlar malikaneyi koruyan şövalyelerdir, ancak kardeşler herkesin iyiliğı için bireysel becerileri ve yaşamlarıyla katkıda bulunan gündelik işçilerdir. Sadece şövalyeler doğrudan kraliçeden beslenir, ancak çoğu sib onları hiç beslemese bile güçlü bir kraliçe tarafından korundukları bir sarayda yaşamayı tercih eder. Ona yakın olarak ve ara sıra onun güçlü şövalyelerinden birinden beslenerek güç kazanırlar. Tüm güç kraliçeden aşağıya doğru akar."

"Yani insanlar Gina'yı seviyor mu?"

Rik hemen cevap vermedi. "Belki. Beslenmek isteyecek kadar bile Aima olduğunu sanmıyorum. Sizinle ilişki kurarak güç kazanıyor, kesinlikle. Mahkemeler arasında statü, hesaplarınızı yöneterek para. Ama bu onu kardeş yapmaz. Bir kardeş en azından ara sıra beslenir, ancak bu büyük ölçüde değişir."

"Ama benden beslenmeyecekler. Sadece biriniz."

"Evet."

Bir an düşündüm. Belki insani duygularım yüzünden, belki de kıskanç bir kraliçeydim. Kanımdan herhangi birinin başka birini beslemesi fikrinden gerçekten hoşlanmıyordum. Ben orada olsaydım ve hepimiz birbirimizi besliyor, sevişiyor olsaydık... Kesinlikle. Rik'in diğer erkeklerden biriyle ilgilenmesi gibi bir şey görmeyi çok isterdim, çünkü bu tam olarak böyle olurdu. Şefkatli bir bakım. Guillaume bize ilk geldiğinde olduğu gibi, Rik onu beslemeye istekliydi, çünkü güçlü bir kana ihtiyacım vardı.

Ama yatak odamın dışında biri.

"Bu senin isteyeceğın bir şey mi?" Sonunda sordum.

Rik tereddüt etmedi. "Ben sizin alfanızım. Benim kanım sizindir ve dolaylı olarak sizin kanınızdır. Sizi memnun edecekse, yatağınızdaki herkesi beslerim kraliçem. Ama başka kimseyi beslememeyi tercih ederim."

"Sana sadece kraliçelerle beslenebildiğimi söyledim, ki bu doğru." Masada karşımda oturan Guillaume bana ciddi bir bakış attı. "Sana daha önce söylemediğim şey, sık sık isteğim dışında başkalarını, özellikle de önceki kraliçemi beslememin emredildiği. Bu yüzden hayır, Kanınız dışında kimseyi beslemek istemeyeceğim kraliçem."

Boğazım düğümlendi. Kan vermeye zorlanmanın ne kadar korkunç olabileceğini ancak hayal edebilirdim. Bir tür tecavüz gibi. Kendi kanını kendi isteğin dışında paylaşmaya zorlanmak.

"Asla böyle bir şey yapmak istemiyorum," diye fısıldadım. "Seni isteğin dışında bir şey yapmaya zorlamak istemiyorum, ama senin de isteyeceğin ve zevk alacağın bir şeyi reddetmek istemiyorum." Hafifçe öne doğru eğildim, gücümü birazcık kullanma cesaretini gösterdim. Yükselen gücümün kokusunu alınca gözleri ve burun delikleri parladı. "Bana söylemelisiniz. Hepinize bir şeyden rahatsız olduğunuzda ya da farkında olmadığım bir eksiklik hissettiğinizde bana söylemenizi emrediyorum."

Başını öne eğdi. "Emrinize itaat edeceğim kraliçem."

Diğer Blood'lar da aynı şekilde yeminlerini ettiler. Aklımdaki şeyin tam olarak bu olduğundan emin değildim. Bana körü körüne itaat etmeyeceklerine dair yemin ettirmek aptalca görünüyordu.

Kahvaltıyı bitirdiler ve masayı toplamaya başladılar. Sadece Xin benimle oturmaya devam etti ve aramızdaki bağ sayesinde Rik'in bunu bana bu adam hakkında karar vermem için biraz zaman tanımak amacıyla kasten yaptığını hissettim. Tam önümde oturmasına rağmen Xin'de anlam veremediğim bir boşluk vardı. "Peki Xin, San Fransisco'da kraliçen için yaptığın uzmanlık alanın nedir?"

"Benim gibi yetenekli bir kan sadece bir işe yarar, kraliçem. Ben diğer kraliçelere suikast düzenlemek için kullanıldım."

XIN

Iyeni kraliçem hakkında ne yapacağımı henüz bilmiyordum. Eğer benim kraliçem olacaksa. Gözleri şok ve dehşetle parlıyordu.

yetenek. Kendi bölgesini genişletmek için beni nasıl kullanabileceğini planlamak yerine.

Triune'a layık bir kraliçe tam da bunu yapardı.

Şüpheler içimi kemiriyordu, ancak hiçbirinin bunu anlayabildiğini sanmıyorum.

En çalkantılı Aima saraylarından birinde beni hayatta tutan becerilerim olan sakın ve boş kalmak için tüm irademi kullanmam gerekti. İmparatoriçe Wu, bin yıldan uzun bir süre önce doğduğu andan itibaren gücünü pekiştiriyor ve hem İmparatorluk **h e m** de Aima saraylarındaki etkisini genişletiyordu. Bu, kendi aile üyelerine suikast düzenlemek anlamına gelse bile. Hayatta kalan varislerin nesillerinin çok iyi öğrendiği bir ders.

Wu Hanesi içten dışa yıkıldı, kendi kızlarımız katledildi, o büyük haneden geriye çok az şey kalana kadar kan ve güç boşa harcandı ve ben bu yıkımda bıçak rolü oynadım. Kraliçemin kendi evindeki gücü için rakiplerini ortadan kaldıran sessiz gölge olmuştum... ta ki kraliçe artık gücünün kalmadığını anlayana kadar. Artık kendi sarayını bile ayakta tutamıyordu ve bu yüzden San Fransisco yuvasını dağıttı ve Amerika'yı -ve sarayını- tamamen terk etti. Rakiplerinin sonuncusunu yok etmek için kullandığı bıçağı geride bırakarak.

Alternatiflerimi tekrar düşündüm. Çin'e dönebilir ve hayatta kalmış küçük bir Wu sarayı bulabilirdim. Ya da diğer Amerikan kraliçelerinden birine katılabilirdim. Herkes Keisha Skye'ın Paris sarayıyla kurduğu ittifaktan ve bunun onu ne kadar güçlendirdiğinden bahsederken, bariz olanı görmezden geliyordu.

Skye, bölgesini elinde tutmak için bir müttefike ihtiyaç duyacak kadar zayıftı ve Paris kraliçesi, yaşına ve büyük şehrine rağmen onun teklifini kabul edecek kadar zayıftı.

Neden burada olduğumu bile bilmiyordum, gerçekten. O kadar uzun zamandır bir çağrı hissetmeyi bekliyordum ki neredeyse pes edip Skye'da karar kılacaktım. Shara Isador kesinlikle Triune kraliçelerini değerli koltuklarında titretecek kadar güç taşıyor olsa da, onu bir tehdit haline getirecek türden bir dürtü ve delici bir zekâ hissetmiyordum. Kobra kraliçesinin etkileyici olduğuna şüphe yoktu. Ama ben bir katildim, sessiz bir suikastçıydım ve onun beni bu konuda kullanmak isteyeceği izlenimini edinmemiştim.

Yumuşak görünüyordu. Eski kraliçelere karşı duramayacak bir başka Amerikalı kraliçe. Çok genç. Çok cahil. Çok... güvenli.

Ayağa kalkarak bana uzun uzun baktı, dudaklarında biraz kaş çatma vardı. Sanki onun da benimle ilgili ciddi çekinceleri vardı. Kahve fincanını doldurdu ama masaya dönmedi. "Bugün için bir planımız var mı?"

Kraliçe. Kanını soruyor. Ne yaptıklarını. Başımı sallamadan önce kendimi tuttum.

"Bugün dinlenmelisiniz kraliçem," dedi büyük alfa, bu sabah öldürülen kendisi olmasına rağmen gözleri endişeyle kısılmıştı.

Ayağa kalktım ve onu diğer kanıyla birlikte yan odaya kadar takip ettim, zihnim dönüyordu.

Shara masanın üzerindeki eski bir kitabı aldı ama oturmadı. Hiçbir şey söylemedi ama alfası diğer ikisine baktı ve bir an ortadan kayboldular. Adam kanepenin köşesine oturup bacağını minderin üzerine koydu ve kız da sırtını ona yaslayarak kucağına yerleşti. Diğer genç Blood onları bir battaniyeye sardı ve şövalye ona bir telefon getirdi.

Guillaume de Payne. Adını ben bile duymuştum. Onun yanında hizmet etmiş olması, potansiyel itibarını yeniden gözden geçirmeme neden oldu. Yüz yıldır bir kraliçeye hizmet etmediği halde onu Kan olarak çağırmayı başarmıştı.

Mesajlarını tarayarak doğruldu. "Burada kraliçeyle konuşmak isteyen bir adam var. En azından benim adımlı bilmiyor."

"O Kan mı?" Alrik sordu.

Gözlerini kapattı ve tüylerim diken diken oldu. Zihninin fırçasının hayaletimsi bir hayalet gibi içimde dolaştığını hissettim.

"Hayır. Sanmıyorum." Bana baktı, gözleri kısılmıştı. "Onu hissetmiyorum ama seni de hissetmiyorum Xin."

Beni hissetmedi. Ne demek istediğini anlamadım.

Tenim daha çok karıncalandı ve büyüsünün kokusu yükseldi. Dizlerimin üzerine çöktüm ve beni hangi testten geçirmek istiyorsa ona boyun eğdim. Ne kadar çok güç gösterirse, gücünü değerlendirmek için New Orleans kraliçesini bulmak yerine burada olmam gerektiğine o kadar çok ikna olurdum. Ya da belki de diğer kraliçenin Meksika'ya gittiğine dair söylentileri takip etmeliydim...

İçime bir enerji dalgası çarptı. Mutluluktan titredim, dişlerim ağrıyordu. Tatlı güç. Bol miktarda sihri vardı. Ama güç, Üçlü'ye karşı kendini kabul ettirmek şöyle dursun, Amerika'da hüküm sürmek için bile yeterli değildi. Güç beni tutmak için de yeterli olmayacaktı.

"Beni içeri al," diye fısıldadı yüksek sesle. "Yoksa kalmana izin veremem."

Gözlerimi açtım ve onun bakışlarıyla buluştum. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum kraliçem."

"Rik Vezüv gibi yanıyor, her an patlamaya hazır bir volkan. Onu gözlerim kapalıyken bile görebiliyorum. Daire zihnimde onun savaş kedisi gibi dolaşıyor, ona dokunmasam bile tüyleri etrafımda dolanıyor. Tek yapmam gereken G'yi düşünmek ve onun at toynaklarının gecenin içinde gürlediğini duyuyorum. Onu duydum.

yemin etmeden ve bana kanını vermeden önce. Ama sen..." Ayağa kalkmadı ya da hareket etmedi ama sanki bana dokunmuş gibi o fırçayı tekrar hissettim. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Burada diz çöktüğünü görebiliyorum ama seni hiç hissedemiyorum. Seni bana başka bir kraliçe mi gönderdi?"

"Hayır, kraliçem. Wu Tien bağını çözdü ve Çin'e döndü." "Sen bir köle misin?"

Şaşırmış bir halde yüzümü pürüzsüz, ses tonumu normal tutmak için mücadele ettim. "Tabii ki hayır. Sen bilirsin."

"Yapar mıydım?" Omzunun üzerinden Rik'e sordu.

"Evet. Greyson'ı hissettin ve o bizim gibi hissetmedi."

Bana bir kez daha uzun uzun baktı. "Yine de saklanmakta çok iyi. Belki de o bir köledir ve sadece bana yaklaşmaya çalışıyordur."

Şimdi büyük alfa bana şüpheli bir bakış attı, omuzları gerildi. Devasa kollarından biri kraliçesinin etrafında kıvrılmış, onu vücudunun korumasına yakın tutuyordu. "Bir ya da iki insan kurban, belki. Bundan daha fazlası olursa üzerinde bir leke, pis bir koku olur."

Karnımdaki kemirici delik genişledi. Aciliyet içimde bir yay gibi gerildi ama nedenini bilmiyordum. "Ben bir köle değilim. Eğer önce kanımı tatmak istiyorsan-"

"Güvenmediğim birinin tadına bakmam. Bu dersi çoktan öğrendim."

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Eğer kanını benimle paylaşmak istemiyorsa, burada kalmam zaman kaybıydı. Bu Kanlardan biri beni beslemeye istekli olsa bile kardeş olmak istemiyordum. Kapıya gitmeye çalıştım. Gerçekten denedim. Sadece gidecektim. New Orleans o kadar uzakta değildi. Kraliçe ilgilenmiyorsa.

Vücudum hareket etmiyordu. Bir santim bile. Panik içimde kabardı, sanki duvarlar yavaşça içeri giriyor, beni hapsediyordu. Beni burada tutan o muydu? Yoksa başka biri miydi? Onun tanrıçası mı? Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. Sanki burada kalmazsam parçalanacakmışım gibi. Tam burada. Onunla birlikte.

Genç kedi Blood sanki biri sırtına bıçak saplamış gibi aniden irkilerek dikkat kesildi. "Ben Kendall."

Büyük alfa homurdandı ve onu kendisine doğru o kadar sert sıktı ki, kız onun pençesinde kıvrandı. "Siktir."

SHARA

R İk beni öyle sert sıktı ki kaburgalarım gıcırdadı. "Kendall kim?"
Nefes alabilmem için tutuşunu yeterince gevşetti, ama beni kendisine karşı sıkı tuttu. Hatta sanki beni tüm vücuduyla saracakmış gibi kalçalarının arasında daha da sıktı. "Skye."

Eski kraliçesi. Daire'nin yüzünde suçlu ve paniklemiş bir ifade vardı ve sanki ateşi çıkmış gibi titriyordu. "Soruyor. İstiyor. Siktir."

İçimden bir alarm sesi yükseldi. Rik'ten kurtuldum -aslında o da benimle birlikte hareket etti, ben ayaktayken hâlâ bana doğru bastırıyordu- ve Daire'nin yüzünü avuçlarımın arasına almak için uzandım. Gözlerimi kapattım ve bağı hissettim.

Kürkü akmak yerine kılılandı, hayvanı dişler, pençeler ve dehşetten ibaretti. Savaş kedisi zevkle mırıldanmak yerine bir uyarı tısladı ve kıvrılıp benden uzaklaştı.

Beni koruyor.

Neyden

koruyorsun?

"Kendall bizim kardeşimizdi," dedi Rik. "O daha düşük bir kandan ama ikimizin de onunla kan bağı var."

Var. Sahip değildim.

Daire'nin üst dudağında boncuk boncuk ter vardı. Savaş kedisinin hırıltısını duymazdan gelerek tekrar içine uzandım. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Yeni ya da farklı bir şey aramak için bağına tekrar dokundum. O da bana aynı şeyi hissettirdi, bağımlı güçlü ve emindi. Ama altında bir gölge vardı. Çocukken karanlık yatak odanıza girdiğinizde bir şeyin sizi izlediğinden emin olmak gibiydi. Yatağa girmeni bekliyor. Aslında, o

yatağın *altındaydı*. Ürkütücü gözler size bakıyordu. Siz koşup yatağa atlarken bileğinizi yakalamaya hazır bir pençe.

"O senin içinde," diye fısıldadım.

Daire inledi ve kısa, sarsak bir baş hareketi yaptı.

Sonuçları sarsıcıydı. Marne'nin kanını neredeyse kendime bulaştırdıktan sonra, bunun tehlikeli olabileceğini biliyordum. Sadece kardeşlerin bile kraliçeye kadar uzanan kan bağları olduğunu fark etmemiştim. Bana gelmeden önce Kanımla beslenmiş olan herkes, ölmedikleri sürece hala bir bağa sahip olacaktı. Bağımın onları ele geçirdiğini ya da yok ettiğini sanıyordum.

Bu bağ sayesinde düşüncelerimizi ve duygularımızı paylaştık. Kimsenin haberi olmadan onlarla konuşabiliyordum. Xin ve onun neden burada olduğuna dair şüphelerim gibi. Onlara emirler verebilirdim.

Kalbim hızla çarpıyordu. "Sana komuta edebilir mi?"

"Deniyor," dedi Rik, ses tonu acımasızdı. "Ya da Keisha onun aracılığıyla deniyor."

"Sana ulaşabilirler mi?"

"Asla. Ben alfayım. Bana dokunamaz."

Ama Daire'ye dokunabilirdi. Gözlerinin içine derin derin baktım ve içindeki bağımı sertleştirdim. Sert, soğuk çelik gibi parlıyordum. "*Ben* senin kraliçenim, Daire. Sen de benimsin. Artık daha güçlüsün, hatırladın mı? Benim gücüm senin gücün. Sana dokunamazlar."

"Evet," diye fısıldadı. "Ama o hâlâ içimde ve seni tekrar hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum."

"Ne istiyor?"

"Seninle konuşmak istiyor." Titremesi biraz yatıştı, sesi güçlendi. "Sana zarar vermeyeceğine yemin ediyor."

G homurdandı. "Bunu ciddi bir yemin olarak kabul etmezdim kraliçem. Hissedebildiğim kadarıyla, bizim Daire'den biraz daha yaşlı bir yavrudan fazlası değil. Onuru onun için pek bir şey ifade etmeyecektir."

Bizim Daire. Daha uzun ve kendinden emin durmasını sağlıyordu ama gözlerinde hâlâ tekinsiz bir bakış vardı. Canavarın yatağın altında olduğunu hepimizden daha iyi biliyordu. Hepimiz onunla birlikte orada olsak bile.

"Tamam. İşte gördüğüm kadarıyla seçeneklerimiz." Bir an durakladım, her alternatifin zihnimde aydınlanmasına izin verdim, bir film gibi oynadım. "Onu Daire'den yakarak çıkarabileceğimden oldukça eminim."

Sertçe başını salladı. "Evet, lütfen. Onun çıkmasını istiyorum."

Xin bir adım daha yaklaşıarak Rik'in bir uyarıda bulunmasına neden oldu. "Bunun mümkün olduğuna inanmıyorum kraliçem."

Başımı yana eğdim ve tam olarak nasıl yapacağımı düşündüm. Daire ile aramda zaten bir bağ vardı. Ona daha fazla kan verecek, sihrimin ona nasıl aktığını izleyecek ve sonra bağımın altında saklanan o pisliği yakacaktım. Tıpkı Greyson'a yaptığım gibi onu da yakardım.

G usulca ısıklık çaldı. "Bu işe yarayabilir kraliçem. Gerçi muhtemelen çok acıyacak ve işiniz bittiğinde onu ciddi bir şekilde iyileştirmeniz gerekebilir."

"Buna değer," dedi Daire. "Ben de yansam bile. Beni iyileştirebileceğini biliyorum."

Xin'in omuzları gergindi, yüzü gerilmişti, G'den bana ve tekrar geriye bakıyordu. "Ne? Nasıl?"

Şu an için onunla henüz bir bağ kurmadığım için çok mutluydum. Çok garip davranıyordu. G bana ilk geldiğinde ve Rik'i öldürmeye çalışacağından çok endişelendiğimde bile, onu hâlâ hissediyordum. Toynak atışlarını duymuştum. Onu zihnimde dönüp duran duvar halısında görmüştüm.

Xin hâlâ boştu. O bu kadar yakın dururken bile.

"Eğer teklif ettiği şey buysa, onu Kan olarak kabul etmeyeceğim. Olmaz. Taşındıktan sonra Keisha Skye'a yuvamda göz ve kulak vermeyi reddediyorum. O yüzden onunla konuşmadan gönderebiliriz. Ya da onunla kibarca konuşabilir ve Keisha'nın daha güçlü olana kadar bizim için uğraşmamasını sağlamak için belirsiz bir siyasi doğrulukla onu gönderebilirim. Ya da..." Tereddüt ettim, Kanımın ne düşüneceğinden tam olarak emin değildim. "Onu doğrudan öldürebiliriz."

Xin'in kafası döndü ve dikkatle bana baktı. Kesinlikle dikkatini çekmiştim. Belki de onu da öldürüp öldürmeyeceğimi düşünüyordu.

Rik'in bağı en ufak bir tereddüt göstermedi. Kaya gibi sert, istikrarlı ve emin.

Ve evet, kendimle gurur duyuyorum. *Korkusuz kraliçem:*

Yüksek sesle, "Bunun sonuçları olacaktır. Yüksek ya da yakın bir Blood değil ama Keisha onun kaybını hafife almaz, özellikle de onu sana göndermişken."

Lanet olası küstahlık. Sanki kendi kanımı bulamazmışım gibi bana kan göndermesi. Ya da bana kancayı takacağını bilemeyecek kadar aptaldım. Ya da belki de hepsi bir oyundu ve ben bölgeye sahip olmak için yeterince güç kazanmadan önce bizi yok etmeyi planlıyorlardı. Tereddüt etmeden içeri girmelerine izin vereceğimi... ya da daha kötüsü, savaşılmayacak kadar korkacağımı. Hayatta olmaz. "Eğer

Evime birini gönderip Kanımdan birine zarar verebileceğini sanıyor, o zaman sonuçlarını siktir et. Kapımdan içeri adımını atamadan onu yakarım."

G hafifçe kıpırdandı, sanki omzundaki bir tiftik parçasını atacakmış gibi. Ve elinde bir bıçak parıldadı. "Kafasını koparabilirim."

"Ya da yeteneğimi kullanabilir ve tehlikede olduğunu bile anlamadan onu öldürebilirim," dedi Xin, sesi çaresizlikle gergin ve keskindi. En azından bana öyle geldi.

Yanımda bir yer kazanmak için bu kadar çaresiz miydi? Ya da haince bir sebepten dolayı daha yakın olabilmek için kendini kanıtlamak mı istiyordu?

Kanının tadına bakmadan bunu bilmenin bir yolu yok: Rik kafamın içinde fısıldadı.

O zaman senden sır saklamayacak:

Ya da ona ya da başka bir kraliçeye zihnimde bir yer verebilirim. Kendall'ın istediği bu mu?

Büyük ihtimalle.:

:Olmuyor lan.:

Her bir kanıma ve sonra Xin'e baktım. Onun hakkında karar vermem gerekiyordu. Biz bir dış tehditle karşı karşıyayken onun bir bilinmeyen olması hoşuma gitmiyordu. Yaklaştı ve önümde dizlerinin üzerine çöktü, avuç içleri uyluklarının üzerindeydi. Görünüşte rahat ve sakin görünüyordu ama etrafında bir keskinlik hissediyordum, sanki bir bıçağın fısıltıyla çıkardığı yumuşak ses gibi.

G'nin saklanma yerleri.

"Gerekirse beni yakın kraliçem. Ya da beni kobranızla zehirleyin. Kanınız olmaya layık olduğuma kendinizi ikna etmek için ne yapmanız gerekiyorsa. Yapacağım."

Sözlerini hafife almadım. Bu sabah Rik'e ne yaptığımı görmüştü. Bunu tekrar yapma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Önce Daire'ye baktım, nasıl dayandığını değerlendirdim. Kendall'dan bir an önce kurtulmamız gerekiyorsa Xin'le vakit kaybetmek istemiyordum. "Ne yaptığını duyabiliyor ya da görebiliyor mu? Ya da Keisha onun içini görebiliyor mu?"

Daire'nin gözleri büyüdü ve sanki dinliyormuş gibi başını hafifçe eğdi. "Hayır. Hiç sanmıyorum."

Ama emin olamadık. "G, yakın olmanı ama gözden uzak olmanı istiyorum. Skye mahkemesinde oldukları için Daire ve Rik'i bildiklerini varsayacağım. Ama kaç Kanım olduğunu ya da kim olduklarını bilmemelerini tercih ederim."

G eğildi ve mutfağa doğru yöneldi. "Bana ihtiyacın olursa, rüzgar gibi gelirim."

Xin'e baktım, hâlâ ondan emin değildim. Ona baktığımda hiçbir şey hissetmiyordum. Bir bağ kurduğumuzda bu değişecek miydi? Yoksa sadece ondan etkilenmiyor muydum? Bir Kan'la aramdaki bu mesafeye katlanabileceğimi sanmıyordum. Daire ve Rik'in ve şimdi de G'nin benimle bu kadar iç içe olmasından sonra olmazdı. Onların açlığı, onların arzusu. Xin bana baktığında bir şey hissediyor muydu? Bunu söyleyemezdim.

Ama onun gözünde de zayıf ve çaresiz görüneceğimden korktuğum için sormak da istemedim.

Başını yana çevirerek bana boğazını uzattı.

Ona baktım. Açlığım kesinlikle depreşmişti. Ama neredeyse o insanın kanını da tadacaktım. G, boğaz sunmanın önemini anlamama yardım etmişti. Xin istekliydi. Kendi özgür iradesiyle gelmişti.

Rik kolunu bana doladı ve beni kendisine doğru çevirdi. "Yeni dişlerinizi ilk hissedenden ben olacağım kraliçem. O zaman onun hakkında karar verebilirsiniz."

Ona kobra dişlerimi çoktan hissettiğini hatırlatmadım. Çünkü onu fena halde incitmiştim. Başımın arkasını kavrayarak beni kendine doğru çekti. Teni yüzüme karşı sıcak kadife gibiydi. Dumanı ve sıcak demir kokusu mideme bıçak gibi saplanıyordu. Ağzım acıyordu ve dişlerinin indiğini hissediyordum. Bu beni ürpertti, tüylerim diken diken oldu. Sinirlerim hislerle çılgılık atıyordu. Tenimin onunkine değmesini, her santimimin ona karşı sıkı olmasını istiyordum. Sikin de içimde olması daha da iyiydi.

Düşük bir inilti çıkardı ve kalçalarını bana doğru daha sert bir şekilde eğerek beni ereksiyonuna karşı daha fazla kaldırdı.

Nazik olmaya çalıştım. Bu sabah onu kobra olarak incittikten sonra nazik olmak istedim. Ama ağzımı açtığımda ve hava o dişlere çarptığında, bekleyemedim. Dişlerimi boğazının derinliklerine geçirdim. Sıcak, zengin kanın hücumu beni ona karşı ürpertti, kalbim adrenalinle patladı.

Onun içindeydim. Sonunda onu sahiplenmiştim. O sadece ve sadece benimdi. Kanı içime akıyor, açlığımı körüklüyordu. Güç içimde dalgalandı, ortak bağlarımızdan aktı. Alfa olarak her zaman diğer Kan'da olmayan ekstra bir güce sahipti ama bu sefer...

Belki de bu sabah ona pompaladığım zehirdendi, ama doyamıyordum. Tadı düpedüz çökmüştü ve *gücü*...

Hiç böyle olmamıştı.

Zemin ayaklarımın altında takırdadı. Avize üstümüzde tıngırdadı. Ve güç, görünürde bir sonu olmadan daha da yükseldi.

Erimiş bir volkanın ortasında duruyordum. Lavlar etrafımda titreşiyor ve parlıyordu. İçime doğru. Ağır, kalın, tatlı bir güç. İçimi okşuyor, beni inanılmaz derecede dolduruyordu. Ve Rik'in kanından her yudum beni doruğa daha da yaklaştırıyordu.

Sadece beslenmeden.

Biraz geri çekilmeye ve içimde yükselen zevki kontrol altına almaya çalıştım ama alfam bunların hiçbirine izin vermedi. Zevkim elinin altındaydı ve o da bunu istiyordu. Hem de çok. Beni daha sert bir şekilde kendine doğru çekti ve kalçalarımı beline doladı.

Aleti göbeğime bastırırken, zevkime engel olamıyordum. Doruk noktası içime aktı, bağlarımızı bir havai fişek fabrikası kazası gibi aydınlattı.

Rik inledi, büyük elleri kıcımı yoğuruyordu.

İçeride ve dışarıda benimle konuşmak için bekleyen bir izleyici kitlemiz olmasaydı, muhtemelen onu kanepeye iter ve onunla hınzırca oynardım.

İsteksizce ayaklarıma doğru kaymama izin verdi: Daire başıyla kalçama vurdu ama bana dokunmadı. Bana hayalet görmüş gibi bakan Xin'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. En azından benim ilk düşüncem buydu. Yüzü solgun ve çizgiliydi, elleri uyluklarını öyle sert kavırıyordu ki damarları yüzünde acımasız bir rahatlamayla göze çarpıyordu.

ön kolları ve ellerinin arkası.

Yine de hiçbir şey söylemedi.

Sistemime dolan güçle ona odaklandım ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Daire gibi içine giremezdim, bir bağ olmadan olmazdı ama tüm bu gücün bir işe yaraması gerekiyordu. Ona dokunmak dişlerimin ağrımasına neden oldu. Hâlâ şiştiler ve kendimi bıçaklamadan ağzımı nasıl tutacağımı bilmiyordum. Dudaklarımı iyi kapatamadığım için kazağımdan aşağı kan damlıyordu.

Gözlerimi kapatarak diğer duyularımı ona odakladım. Çok yakınımda kükreyen volkanı ve gürleyen, mırıldanan savaş kedisini engellemem biraz zaman aldı. Yine, onun varlığından ziyade yokluğunu arıyor gibiydim. Greyson'ın benden saklanmaya çalıştığı zamanki gibi, ama Xin farklıydı. Saklanmaya çalışmıyordu. Tam buradaydı, çenesi

Elimin altında çalışıyor, vücudu zorlukla bastırılmış şiddetle parıldıyordu.

Nefesimi tutarak zihnimin o sessiz yokluğa dokunmasına izin verdim. O- o- bir an direndi, içinden geçmem gereken bir baloncuk gibi. Şafak vakti, güneş ışığının nüfuz edecek kadar şiddetlenmesini bekleyen gölgeli bir sis. Beni aktif olarak engellemiyordu, sadece ihtiyacı vardı... Yakındı...

Düşüyordum. Sanki kendimi Empire State Binası'ndan aşağı atmışım gibi. Yüzünü daha sıkı kavradım, bu fiziksel referansa tutunmaya çalıştım. İçimden geçen rüzgâr gözlerimi sulandırdı. Mide bulandırıcı düşüşle birlikte midem boğazıma kaçmış gibi hissettim. Yine de karanlık ya da lekeli değildi. Sadece dış görünüşünden o kadar uzaktı ki onu bulmak için mecazi gökdelenlerden atlamak gerekiyordu.

Onun duygularını bulmak, cam bir tavana çarpmak gibiydi. Kıymıklar içimi kesti. Şüphesini okudum. Ölümcül stratejiye olan susuzluğunu, bir bıçağın sessiz dilimini, çeliğin fısıltısını kullanıp kullanamayacağımı. Yeteneği onu görünmez yapmıştı. Gerçek anlamda. Yüzyıllar boyunca görünmeden ve bilinmeden yaşamış, Kan'ın ve muhafızların, insanların ve Aima'nın arasından sıyrılarak her zaman kraliçesinin avını aramıştı. Avlanmayı seviyordu. Bunu kaybetmek istemiyordu.

Avı ve öldürme heyecanını kaybetmek onun için ölmekten daha kötü olurdu. Bu amaç için yaratılmıştı. Bu amaç için yaşadı.

Ve sadece onu kullanırsam benim olabilirdi. Tanrıçanın istediği gibi.

Onun işaretini, gerçeğe ilişkilendirmeye başladığım o saf, berrak çanın tınlamasını bekledim. Ama bu sefer kafamın içinde daha çok bir seçim hissettim. Terazinin hassas dengesi. Onu alabilir ya da almayabilirdim. Benim olabilirdi. Ya da gitmesine ve başka bir kraliçe bulmasına izin verebilirdim. Onu bir daha asla göremeyebilirdim.

Ya da hayatıma son verecek kişi o olabilir.

O bile kartların nasıl açılacağını tam olarak bilmiyordu. Tek bildiği, Wu Tien Xin'in en ölümcül Üçlü kumarının merkezinde yer alacağıydı.

Her şey bana bağlıydı. Üçlü için bir oyun yapmak istiyor muydum? En ölümcül oyunu mu oynamak istiyordum?

Yoksa kendi bölgemi bulmak, kendim ve adamlarım için güvenli bir yer açmak ve kapıları sürgülemek mi istiyordum?

Onun gibi bir bıçak kullanacak kadar kraliçe miydim?

SHARA

Icevabımın ne olduğunu çok uzun süre düşünmeme gerek kalmadı.

Yüzünü yana çevirdim ve dişlerimi boğazına geçirdim. Kanı buzlu votka gibiydi, bir şekilde soğuk ve bulamaç kıvamındaydı ve vücudundan sıcak olmasına rağmen saf bir şekilde yakıyordu. Zihnime kalın gri bir sis çöktü, serin, karanlık ve rahatlatıcı. Bu sisin içinde saklanabilirdim. Beni sessizlikle sarıyor, dünyayı engelliyordu. Geriye kalan tek şey zihnimde dolanan dört kan bağıydı.

Sisin içinde parladılar ama sisi yakıp yok etmediler. Bunun yerine, gölgeli karanlık onları da kapladı ve hepimizi kutsanmış sessizlik ve huzurla sardı.

Başımı kaldırdım, ikimizin de üzerine kan damlıyordu. Gözleri cilalanmış hayalet gümüş gibi parlıyordu. "Kraliçem."

Kendini beslemek için izin istemedi. Sadece bekledi. Sessizdi. Bilinmiyor. Görünmez.

Ama şimdi onu çok iyi görebiliyordum. Yoğun sisin içinden ihtiyaçla yanıyordu. Kanıma duyduğu susuzluk, sadece yeteneğini düşmanlarıma karşı kullanma hevesiyle eşleşiyordu. Yıllardır kraliyet kanının tadına bakmamıştı. On yıllardır. Kraliçesi adına öldürürken bile kardeşleri tarafından desteklenmişti.

Kanımın onun gücü için çılgınca şeyler yapacağına dair bir his vardı içimde.

Onu ayağa kaldırdım ve boğazımı ona uzattım.

Ben farkına varmadan dişlerini bana geçirmişti. Çok hızlı, çok sessiz, çok ölümcül. Rik kollarını bana doladı, beni göğsüne doğru çekti, Xin beslenirken ağırlığımı destekledi.

Ve beslendi. Uzun bir süre. En azından öyle görünüyordu. Sisi zihnimde yoğunlaştı. Hayalet gibi, uçsuz bucaksız, kadim bir orman. Ağaçlar fısıldıyordu, neredeyse anlayabileceğim kelimeler. Hava yoğun ve neredeyse nemle ıslanmıştı. Sessizlik o kadar ağırdı ki neredeyse sağır ediciydi. Bir şey yaklaştı, zar zor duyuldu, zar zor görüldü, sadece ağaçların arasında başka bir fısıltı.

Ta ki ağzını yanağıma değdirene kadar. Buz parçaları gibi parlayan gözleriyle kocaman, hayalet gibi gümüş bir kurt. Döndü ve ağaçların arasında kayboldu.

Xin boğazımı yalayarak kanı temizledi ve yarayı kapattı. Gözlerimi açtım ve bir an için gözlerinde kurdun titrettiğini gördüm. Sonra o da gitti, derinlerde bir yerde.

Daire boğazını temizledi. "Kendall sabırsızlanmaya başladı."

"Gidip kendini becerebilir." Sözlerim bulanık ve yavaştı, Xin'in ağzının köşesinin hafifçe titremesine neden oluyordu. Onun işaretlerini anlamaya ve okumaya başlamıştım. Onun için bu bariz bir eğlenceydi. "Rik, oturmama yardım et. Muhtemelen şimdi tosttan daha doyurucu bir şeyler yemem gerekecek."

Sandviç kralı hemen mutfağa yönelirken Rik beni kucağına aldı ve tekrar kalçalarının arasına oturttu.

Xin sadece beklentiyle bana baktı ve siparişimi bekledi.

"Biz onunla konuşurken ve hangi oyunu oynamaya çalıştıklarını öğrenirken senin gözlerden uzakta saklanmanı istiyorum."

Başını salladı ama gözlerindeki ifade düz ve boştu. İtiraz etmese ya da yüzünde herhangi bir duygu belirtisi olmasa da bağlarında hayal kırıklığı okudum. Öldürmeye hevesliydi. Gafil hedefinin arkasına geçip boğazını kesmek için sabırsızlanıyordu. Bir başkasının ölümüne bu kadar duygusuzca bakması beni biraz ürpertti ama bekleyecekti.

Siparişim için.

"Eğer adını söylersem," diye fısıldadım, bana odaklanana kadar bekledim. "O zaman onu öldürmeni istiyorum."

Gözlerinde buz gibi bir kıvılcım parladı. "Peki ya o halledildikten sonra?"

Hemen cevap vermedim. Bunun yerine bakışlarımın onun üzerinde gezinmesine izin verdim. Beyaz pamuklu bir pantolon ve bol gri bir tişört giymişti ve sadece fiziğini belli ediyordu. Ama hareketleri ve duruşu bana, Rik kadar iri ve kesik olmasa da Daire ya da G kadar güçlü olacağını söylüyordu. Yalın, kötü güç, sıkıca sarılmış kuvvet. Sanırım onun sakinliğini nasıl bozacağımı öğrenirken çok iyi vakit geçirecektim.

Kontrol. Onu dolduran o soğuk sisi yakmanın bir yolunu bile bulabilirim.

Ağzı açık kaldı ve gözleri yakıcı bir soğuk ateşle parladı. "Bedenimi kullanacak ve kanını paylaşacak mısın?"

Genel fikir bu değil miydi? Tereddüt ettim, en az onun kadar şaşırmıştım. "İstemiyorsan başka?"

Rik arkamdan gülerek bana daha sıkı sarıldı. "Kraliçenin yatağını paylaşma şansını kaçırarak bir Blood ile hiç tanışmadım."

"Kraliçem," dedi Xin, sesi boğuklaşmıştı. "Bırakın da şu piçi hemen öldüreyim, böylece beni dilediğiniz gibi kullanabilirsiniz."

RIK

N Genelde, birinin burnunu pisliğe bulamaktan ya da bir adamı inadına dövmekten hoşlanan biri değildim ama Kendall Skye kraliçemin oturma odasına girdiğinde yapmak istediğim şey tam olarak buydu. Ya da daha iyisi, Xin'in adını kendim söyler ve yeni Kan bu istenmeyen davetsiz misafiri keserken gülümserdim. Gerçi Xin'in tam olarak nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

oda. Daire'ye Kendall'ı içeri almasını söyler söylemez ortadan kaybolmuştu.

Kraliçem. Benim kraliçem. Sakın dokunma. Aklından bile geçirme.

Hatırladığımdan daha küçüktü. Daire bile artık ondan birkaç santim daha uzun duruyordu. Belki de kraliçemizin kanıyla o kadar büyümüştük. Önce Daire'ye elini uzattı ama o sadece hırladı. Kendall ağzını alaycı bir şekilde bükerek elini bıraktı. "İkinizin de sizi beslemem için bana yalvardığınız bir zamanı hatırlıyorum."

Daire'nin yanakları kızardı ve bana hızlıca bir bakış attı. Evet, o geceyi çok iyi hatırlıyordum. Çok güzeldi. Daire Kendall'a sakso çekerken ben de onu sikmişim ve hepimiz kanımızı paylaşmıştık. Skye'ın sarayında bizim için en iyisi buydu.

Kendi kraliçesinin yatağını hiç paylaşmamış bir Blood'a sakso çekmek.

Kasıtlı olarak, onunla ve Shara ile olan en iyi anımı gündeme getirdim, onunla paylaşırken zihnimde oynamasına izin verdim. O Shara'yı sikerken ben de onu nasıl sikmişim. Onun kanı ikimizi de yakıyordu. *Seni etkilemesine izin verme:*

Onun bağı ikimizin de içinde daha da alevlendi.: *Bunu tekrar yapmalıyız. Ve yakında.:*

Daire Kendall'a arsız bir sırtış fırlattı ve devasa sandviçi Shara'ya getirdi. "Şimdi kraliçeme onu yalamama izin vermesi için yalvaracağım.

Ama beni beslemesi için ona yalvarmak zorunda değilim." Kendall'ın çenesi gerildi ve bakışlarına karşılık verdi. En azından denedi.

Kraliçem kollarımda yayılmış, kanımla beslenirken güçten patlıyordum, kaslarım derimin içinde kalmak için zorlanıyordu. Alfa diye bağırmama, hırlamama ya da sidik yarışına girmeme gerek yoktu.

Gözlerimin içine bakamadı.

Shara sandviçi mideye indirirken bakışlarını ona çevirdi. Kazağındaki kanı fark etti. Boğazındaki taze ısırık, benimki olmasa da. Shara ona bakmadı bile, sanki onun dikkatini çekmemiş gibiydi.

Çünkü öyleydi. Onun kanı değildi ve asla da olmayacaktı.

"Teşekkür ederim, Daire." Bir an durakladı ve onun saçlarını karıştırdı. Bir mırıltı çıkardı ve başını kucağına koyabilmek için kalçamın üzerinden sarktı. Sanki onu orada gördüğüne şaşırmış gibi Kendall'a baktı. "Sen de kimsin?"

"Kendall Skye, Majesteleri."

Birkaç lokma daha yedi ve adamın ağırlığını ayaklarından ayaklarına kaydırmasına neden oldu. "Ne istiyorsun?"

Sanki ona yardım edeceğimi umuyormuş gibi, bakışlarımla tam olarak buluşmadan yüzüme hızlı bir bakış fırlattı. Hiç şansı yoktu. "Başlangıç olarak, adınız lütfen? Majesteleri?"

Başını yana doğru eğdi. "Buradasın. Benimle konuşmak istiyorsun. Ve sen benim kim olduğumu bilmiyor musun?"

Bir sarayda yetişmemiş olabilirdi ama bir solucanı oltasında nasıl oynatacağını doğuştan biliyordu. Sıradan bir kraliyet kibri. Rolünü o kadar iyi oynadı ki neredeyse gülümseyecektim.

Kendall aslında biraz solgun görünüyordu. Belki de buraya gelip önceki kan bağıni ortaya atarak kendisini içeri almamız için bizi zorlayabileceğini düşünmüştü. Ya da belki Keisha onun bağınin diğer ucundaydı ve bilgi almak için bizi sıkıştırıyordu. Umurumda bile değildi.

Bağına uzanıp onu dinleyebilirdim. Ama reddettim. Kraliçemin bağı içimde ılık ılık parlıyordu ve zorunluluktan oluşturduğum eski bir kan bağına dokunarak onu kirletemezdim.

"Üzgünüm ama adınızı bilmiyorum. Kraliçem kardeşlerinin yeni bir kraliçeyle bağlantı kurduğunu hissetti ve beni size adak olarak gönderdi."

"Peki kraliçeniz kim olabilir?"

Gözlerinde şaşkın bir ifadeyle bana ve Daire'ye baktı. "Sana söylemediler mi?"

"Geçmişte kimden beslendikleri umurumda değil. Onlar artık benim." Shara omuz silkti ve yemediği son sandviç parçasını Daire'ye uzattı. Büyük bir ısırlıkla bitirdi ve ona sürtünmeye devam etti, o kadar yüksek sesle mırıldandı ki neredeyse diğer adamı boğacaktı. "Gerçekten umurumda değil."

Gözlerini kırptırdı ve sert bir yudum yuttu. "New York'un kraliçesi Keisha Skye umurunda değil mi?"

Bu tartışmadan çok sıkılmış gibi iç çekti. "Ne istiyormuş?"

"Um. Kardeşlerini geri istiyor."

"Seni buraya bana bunu söylemen için mi gönderdi?"

"Ya kardeşlerini geri istiyor ya da beni üçüncü kanınız olarak kabul etmenizi istiyor."

Shara'nın bağında bir anlık rahatlama hissettim. Şimdiye kadar kaç Kan almayı başardığı hakkında hiçbir fikirleri yoktu - bu yüzden Daire aracılığıyla her şeyi duyamıyor ve göremiyorlardı. Sonra Xin'i hissederek dikkatimi en yeni Kan'a çekti. Onun bağı sayesinde onu görebiliyordum. Kendall'ın arkasında o kadar yakın duruyordu ki, adamın ensesindeki ölüm nefesini nasıl hissedemediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Shara Kendall'a sert bir bakış attı ama gücünü kullanmadı. "Ya da...?"

Kendall'ın gözleri titriyordu ve kraliçesiyle yaptığı iç konuşmayı neredeyse hissedebiliyordum. Alnından ter damlıyordu ve elleri titriyordu. Onun için neredeyse üzülyordum. Neredeyse. "Kraliçem diyor ki," diye mırıldandı. Boğazını sertçe temizlemek için durakladı. "Sen de... Um..." Başını kaldırıp bana baktı, sonunda bakışlarımla yüz yüze gelme cesaretini gösterdi.

Çok korkmuştu. Kraliçesinin ona söylediği şeyi söylerse öleceğini çok iyi biliyordu.

O da biliyordu. Ve umurunda değildi.

O sadece, bu oyunu yeni ve denenmemiş bir vezire karşı ne kadar sert oynaması gerektiğini ölçmek için gönderdiği bir piyondur.

Shara doğrulup Daire'yi nazıkçe ama sertçe iterek üzerinden kalkmasını sağladı. "Devam et."

"Çok cahil olabilirsin," dedi usulca, gözleri onun yüzüne kilitlenmişti.

"Onun yardımı olmadan kendi kanımı alamayacak kadar cahil miyim?"

Çok cahil

Bir casus bana gönderildiğinde onu tanıyabilir miyim?" Sesi hafifçe yükseldi, gücü

bağlarımızda uğulduyor. "Yoksa bir yuvada büyümediğim için başka bir kraliçeyle nasıl başa çıkacağımı bilemeyecek kadar cahil miyim?"

Kendall'ın burun delikleri alevlendi ve gücünü içine çekti. Yine de gücünün büyük kısmını geri tuttu. Gerçekte ne kadar güçlü olduğunu hissetmelerini istemiyordu. Umarım onun da üremekte olduğunu kokusunu almazdı.

"Yukarıdakilerin hepsi."

Öne doğru eğildi ve onun gözlerinin içine baktı. "Artık beni görebiliyor ve duyabiliyor mu?"

Nabızı boğazında o kadar sert atıyordu ki bir metre öteden bile görebiliyordum. Üzerinden ter akıyordu ve kasları sanki yer değiştirecekmiş gibi titriyordu. Xin'e fısıldadım: *"Bir aslana dönüşüyor."*

Anlaşıldı, alfa. Ona pençe atmayacak.:

"Evet," diye fısıldadı Kendall.

"Ben Shara Isador'um ve benim bölgeme gelen diğer kraliçelerin Kanlarına olan şey budur." Ortak bağlarımız sayesinde, dedi ki, *:Xin.:*

Xin, Kendall'ın sırtında cisimlendi. Bir eli boğazına dolanmış, diğer eli de sırtına saplanmıştı. Kullandığı bıçağın ucu Kendall'ın göğüs kafesine saplanmıştı. Xin, Kendall'ın onu kimin öldürdüğünü bilmemesi için onu sırtına bastırarak tuttu, böylece kraliçesi sadece Shara'nın üçüncü bir Kanı olduğunu bilecekti. Kim ya da ne olduğunu değil.

Kendall'ın dudaklarından kan damlıyor, nefesi gürültülü bir törpü gibi çıkıyordu. "Sen. Will. Öde."

Shara ayağa kalktı ve bir adım daha yaklaşarak ölmekte olan Kan'ın gözlerine şiddetle baktı. "Bir daha benim Kanımla uğraşma."

SHARA

Tİki gün... İmha edilecek iki ceset. "Bu iş gittikçe saçmalaşıyor."

Daire sırttı ve ölü adamın ayaklarından tuttu. Guillaume onun omuzlarını tuttu. "En azından Xin'in öldürdüğü bu sefer sana sıkmadı."

Kendime baktım ve her tarafıma bulaştırdığım kan yüzünden yüzümü buruşturdum. Sivri dişlere alışmak biraz zaman alacaktı. "Ben hâlâ

Dağınık. Onunla ne yapacaksın?"

Guillaume, onu kapıya doğru taşırlarken cevap verdi. "Bir Aima'dan kurtulmanın en kolay yolu köleleri beslemektir."

Bu düşünce beni ürpertti. "Greyson'dan beri hiç köle görmedik." "Dışarıdalar." Rik beni tekrar kendisine yasladı. "Biliyorsun ki herkesten daha iyi."

Evet. Yaptım. Gerçi Greyson öldüğüne göre belki beni rahat bırakırlar diye ummuştum. Gece dışarıda hiçbir şey hissetmemiştim ama hiçbir yere gitmemiştik ve son birkaç gecedir dışarıda dolaşan canavarlar hakkında endişelenmek için biraz fazla meşguldüm.

Sehpanın üzerinden mirasın bir parçası olan eski kitabı alacak kadar doğruldum ve sonra ona yaslandım. Parmaklarımı derinin üzerinde gezdirirken benden önceki tüm Isador kraliçelerini hayal ettim. Bunu kim yaratmıştı? Ne kadar geriye gidiyordu? Onu okuyabilecek miydim? İçine yazmalı mıydım... ve ne yazmalıydım?

Belki de son Isador kraliçesi ben olurdum. Başka kimse onu okuyamazdı. "Başka bir şeye ihtiyacınız var mı kraliçem?" Xin beni şaşırtarak sordu.

Aslında onun orada durduğunu unutmuştum. Bana baktığını. Onu görmemi bekliyordu. Görünürde sadece kraliçesine karşı nazık davranıyor ve bir sonraki adımda ne yapmasını istediğimi kontrol ediyordu. Ancak daha derine indiğimde ve bağını daha çok dinlediğimde, çok daha fazlasını istiyordu. Onu yatağa da götüreceğime dair verdiğim söz, içinde farklı bir açlık uyandırmıştı. Yakınlık istiyordu. Bağlanmak. Ve en çok da dokunmak.

Pek çok insan ona bakma ve görme zahmetine bile girmede. Ona dokunmak şöyle dursun.

"Evet," dedim ve ayaklarımı yukarı çektim. "İstersen gelip bizimle oturabilirsin."

Sonunda ayaklarımı onun kucağına koydum ve başımı Rik'in göğsüne yasladım, onu bir vücut yastığı gibi kullanıyordum, böylece kendimi okumak için yeterince destekleyebiliyordum. Xin ayaklarımı sanki ona tutması için paha biçilmez bir eser vermişim gibi ellerinin arasına aldı.

Kitabı açtım ve kalbim göğsümde acıyla çarptı. *Esetta Isador* sayfanın üzerine bir not karalamıştı. Bana.

Kızım için asla bilemeyeceğim,

Bu kitap sizin için. Atalarınız binlerce yıl boyunca ihtiyaç duyacağınızı bildiğimiz her şeyi kaydettiler.

Her şey sizinle sonuçlanıyor.

Sen bizim en sevdiğimizisin.

En büyük umudumuzsun.

Silahımız.

Isador'un kraliçesi çok yaşa.

Sayfayı çevirirken elim titredi. En sevdiğimiz. Ve beni asla göremeyeceğini biliyordu. Gideceğini. Beni asla büyütemeyeceğini. Neden?

Sonraki iki sayfa boyunca İsis'in kendisine kadar tüm kraliçelerin soyağacı listeleniyordu. Binlerce yıl sonra beklediğiniz kadar çok değildi. Bunun en büyük sebebi her ismin yanında yazan tarihlerdi. Gözlerimin yuvalarından fırlamasına neden olan tarihler.

İsis'in ilk kraliçesi Baast yaklaşık iki bin yıl yaşamıştı. Mısır krallıklarının, Roma'nın yükselişini ve çöküşünü ve İsa'nın doğumunu görmüş olmalıydı.

Ondan sonra hiçbir kraliçe bu kadar uzun yaşamadı. Zavallı bir kadın, Isabella Isador, sadece yirmi yıl listede yer aldı.

Her kadının adının yanında, kızının babası da listelenmişti. Hiçbirini tanıımıyordum ve hevesle Esetta ve Selena Isador'un listelendiği sayfanın sağ alt kısmına kadar takip etmeme rağmen...

Babası listede yoktu. Adı boştu.

Ama ben kesinlikle Esetta'nın soyundan geliyorum diye işaretlenmiştim. Alan Dalton'ın adı Selena tarafından listelenmişti ama çocukları yoktu.

Sonraki birkaç sayfada bu çevirinin tarihi kaydedildi. Annem bu tek kitaba aktardığı her parşömeni, parşömeni ve kişisel günlüğü belgelemişti. Son notta şöyle yazıyordu: "Herhangi bir nedenle ihtiyacınız olursa tüm orijinal kaynaklar Talbott'un kasasında kilitli."

Büyük büyükannem tarafından yazılmış birkaç bin yıllık bir parşömeni elimde tutmayı hayal bile edemezdim.

Birkaç sayfayı çevirdim, ancak bunlar çoğunlukla mirasta gördüğüm teneke kutuların ve diğer eski Mısır sembollerinin eskizleriydi. Bunların hepsi önemliydi, eminim, ama annemin kendisinin ne katmış olabileceğini görmek istedim. Boş olmayan en son sayfayı ileri doğru çevirdim.

Yani bitiyor. Ve seninle başlıyor. Şimdi kendi kitabına başla kızım ve geleceğimizi yaz.

Kollarımda tüylerim diken diken oldu ve ürperdim. Daire aniden elinde bir battaniyeyle belirdi. "Son bölüme atlayan türden bir okuyucu olduğunu hep biliyordum."

Battaniyeyi kollarımın altına sıkıştırabilmesi için kitabı havaya kaldırdım. "Spoilerları her zaman önce ben okurum. Saat kaç?"

"Öğleden sonra birde," diye yanıtladı Guillaume. Bu kez Daire yerine benim fincanımı getirdi. Buhar gibi sıcaktı ama kahve yerine çay gibi kokuyordu. "İstersen denemek için yeni bir şey."

"Mükemmel, teşekkür ederim. Onu nereye koydun?"

Daire, "Parkın kenarındaki ağaçların arasında," dedi. "Sabaha kadar gitmiş olacağından eminim."

"Ya biri cesedi bulursa? Stuller'in kendi polis departmanı var mı, yoksa ilçe şerifini mi aramak zorundalar bilmiyorum. Ya da eyalet devriyesini..."

Guillaume sanki perdelerin rengi hakkında ona fikir sormuşum gibi omuz silkti. "Onu kimse bulamaz."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

Kanepenin yanına çömeldi ve elini koluna koydu. "Kraliçem-"

"Boşuna endişelenme," dedi Rik onunla birlikte.

İstedikleri gibi gözlerimi devirmemi sağladılar.

"Kimse bu yoldan geçmiyor. Kimse bu kasabaya gelmez. Ve eğer o kadın gibi meraklı bir insan parktan dönüp eve yaklaşırsa, şaşırtıcı derecede keskin ve kendini işine adanmış iki güvenlik görevliniz var ve onları sert ve kibar bir şekilde uzaklaştıracaklardır. Cesedi biliyorlar. Frank onu oraya koymamıza yardım etti. O adamın size zarar vermek istediğini biliyorlar. Ve çok fazla soru sormamaları için çok iyi para alıyorlar."

Onlara, benim tatlı, koruyucu ama bir o kadar da ölümcül adamlarıma bakarken boğazım düğümlendi ve gözlerim yandı. Tek bir erkeğin bile bana onlar kadar değer vereceğini hayal bile edemezdim. Bırakın dördünü.

Xin en yenisi olabilirdi ama onun bağında da aynı vaadi

hissediyordum. Hiçbir şey beni incitmek için onu geçemezdi. Asla.

"Sizce bu kanepi beni tutmanız için yeterince büyük mü?"

Belli ki bu aptalca bir soruydu. Guillaume beni kollarının arasına aldı ve oturmak için döndü. Daire, Rik'in yanına sıkıştı. Ve sonra G benimle birlikte tekrar oturdu, böylece hepsinin üstündeydim.

En hafif tabiriyle ilginçti.

Ve pek rahat sayılmaz. Dört duvar kasla değil. Ya da ereksiyonla.

Ama rahat edene kadar kıpırdandım. Dört adamın kucağında bir battaniyenin altına sıkışmışım, büyük elleri vücudumda sabit, nazik bir vuruş yapıyordu. Tahrik etmek için değil, dokunmak için. Benden bile daha uzun süre mahrum kaldıkları bir şey.

Kitabın devamını okumaya çalıştım ama gözlerim çok ağırdı. Sürekli okşayarak uyuttukları için uykuya daldım.

SHARA

I Karanlıkta fısıltılar duydum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama her şey gri, soğuk ve hareketsizdi. O kadar sessizce bir adım attım ki durdu ve vücuduma baktı.

Ben Xin'in gümüş kurduydum. Kimse beni duyamaz ya da göremezdi.

Hayalet gibi seslere yaklaştım. İki kadın. Biri öfkeliydi, bir ileri bir geri volta atıyor, sesi öfkeyle yükseliyordu. Diğer kadın ara sıra mırıldanarak cevap veriyordu, onun telaşına karşı sakindi. Ama kurt onun kibar ve sempatik ses tonunda küçümseme kokusu alıyordu.

"O benim Kanımı öldürdü. Adalet istiyorum."

Karnım sıkıştı, kulaklarım kafama yapıştı. Benim hakkımda konuşuyorlardı. Kızgın olan Keisha Skye'dı. Diğer kadın kimdi? Başka bir kraliçe olmalıydı. Paris'teki müttefiki mi? Marne Ceresa'nın kendisi mi?

"Ne bekliyordun ki?"

"Medeni bir tepki beklerdim."

Diğer kadın güldü, pelin otu kokusuyla çınlayan tatlı bir hafiflik sesiydi bu. "Senin Triune'a yakın olduğun kadar o da uygarlığa yakın."

Keisha sanki kaburgalarının arasından bir bıçak kaymış gibi hafifçe soludu. "Ama sen dedin ki... Söz verdin..."

"Yavru kraliçenin yuvasına kendi gözlerinizi ve kulaklarınızı bile yerleştiremezsiniz. Oh, özür dilerim. Henüz bir yuvası bile yok. Neden üçüncü koltuk için senin adını öne çıkarayım ki?"

Marne. Öyle olmalıydı.

Hayalet kurdun sahip olduğu tüm sessizliği ve gizliliği kullanarak yaklaştı. Üçlü Birlik'in en büyük kraliçesini görmek istiyordum. Her iki anneme de lanet koyan kadının bir resmine sahip olmak istiyordum: beni doğuran kadın ve beni büyüten kız kardeşi.

Çok yakınlardı. Kalp atışlarını duyabiliyordum. Etrafımdaki sisi daha da sıktım ve gözlerim dışında mümkün olduğuunca gizlendiğimden emin oldum. Görmek istiyordum. Onun yüzünü görmem gerekiyordu.

Sis odak noktamın önünde inceldi ve iki kadını ortaya çıkardı, ama birlikte değillerdi. Aralarından sis akıyordu ve birbirlerine bakmıyorlardı. Peki nasıl iletişim kuruyorlardı? Belki bir kan bağı.

Sarsıcı bir düşünce. Keisha'nın statüsünde bir kraliçe... Marne ile kan bağı olan. Bütün kraliçelerin onunla bir bağı var mıydı? Onun kardeşleri miydiler? Onun piyonları mı?

Tüm kraliçeler onun emrindeyse ağından kaçma şansım var mıydı?

Hangisinin Marne olduğundan emin değildim. İkisi de sedyede taşınan bir imparatoriçe gibi yaslanmıştı. Biri koyu tenli, diğeri sarışındı, ikisi de uzun manken bacakları ve yaş belirtisi olmayan mermerden oyulmuş Grek tanrıçası yüzleriyle klasik bir güzelliğe sahipti. Keisha New York'un kontrolünü ele geçirdiğine göre en az birkaç yüz yaşındaydı ve ilk iki Blood neredeyse yüz yaşındaydı. Onun sarayında gençtiler. Marne çok daha yaşlıydı ama iki kadın da bin yaşında bir vampire benzemiyordu.

"Ben en güçlü Amerikan kraliçesiyim," diye karşılık verdi esmer kadın ve bana cevabımı verdi. Keisha. "Triune'da temsilcimiz yok."

Sarışın kadın güldü. "Pamuk Prenses'teki kötü kalpli üvey anne kraliçe gibisin, sihirli aynadaki mesajı görmezden gelerek kendini en güçlü ilan ediyorsun."

"Onun benden daha güçlü olduğunu mu söylüyorsun?"

Marne'nin yüzündeki eğlence silinmiş, yerini içimde bir sevinç dalgası yaratan acımasız bir gerginlik almıştı. *Evet, benden kork. Belki beni rahat bırakır.* "Onun gücünü doğrudan hissetmedim ama Isador her zaman güçlüydü. Annesi bile. Gerçi Selena'nın o insanı neden sevdiğini asla anlayamayacağım."

Kalbim acıyla çarptı ve göğüs kafesim sıkıştı, nefes almam zorlaştı. Selena'nın annem olmadığını bilmiyorlardı.

Hiç mantıklı gelmedi.

Belki de yumuşak bir nefes aldım. Emin değildim. Ama Marne birden doğruca bana baktı. Dondum kaldım, beni göremediğinden emindim ama birinin izlediğini hissetmiş olmalıydı.

"Isador'un yarı insan kraliçesi bile bir tehdittir."

Gözlerimi kapattım ve kendimi uzaklaştırdım. Serin, ıslak sis beni sardı ve zihnim yarışırken sessizlik içinde sürüklendim.

Eğer Marne yaşayanların annemin adını söylemesini engelleyen geas'ı herkesin üzerine koymamış olsaydı... O zaman böyle bir şeyi yapabilecek tek kişi Esetta'nın kendisiydi. Ama neden? Hiç mantıklı gelmiyordu. Neden unutulmak istesin ki?

"Seni korumak için. Seni saklamak için." Ses kafamın içinde yuvarlandı, yumuşak bir fısıltı hayalet bir esintiyle bana taşındı. İçimin derinliklerinden tanıdığım bir ses. Tanrıçanın çınlayan çanı gibi tınlıyordu. Hatırlamasam da, annem ben bebekken bana sık sık fısıldamış olmalıydı. *"Seni dünyada kaybetmek için, böylece istediğin gibi büyümek ve gelişmek için zamanın olacaktı. Kendilerini kurtarmak için hiçbir şey yapmadan ölecek kadar değişmekten ve uyum sağlamaktan aciz bir Aima sarayında değil."*

Marne'nin beni takip etmiş olabileceğinden ya da duyabileceğinden korktuğum için yüksek sesle bir şey söylemeye korkuyordum. Ama Esetta'nın duyacağından emin olduğum kelimeleri içimden fısıldadım. *"Ne yapmam gerekiyor?"*

"Kim olduğunuza sadık kalın. Hepsi bu. Sen kontrollü bir kaossun. Sen O'sun, Tanrıça'nın vücut bulmuş halisin. Yaşa, sev ve dünyada sihir yap. Baban ve benim yaratmak için öldüğümüz doğanı kucakla. Vahşi avı serbest bırak. Düşmanlarının kanından zevk al. Bazıları sana tapacak. Diğerleri senden korkacak. Ve kimse seni durduramayacak."

Babam ve annem beni yaratmak için mi öldüler? Suçluluk ve korku soğuk kurşun gibi mideme yerleşti. Titredim, kendime sarıldım. Kurt gitmiş, beni soğuk sisin içinde tek başıma bırakmıştı. *"O Leviathan mıydı?"*

"Hayır. Baban ölmekte olan bir tanrıydı. Ben onun son aşkıydım. Ve sen bizim tek umudumuzsun."

O zaman Greyson neden bana babam olduğunu söylemişti? Başım ağrıyordu ve aniden bitkin düşmüştüm. Yarım gerçekleri çözmeye çalışmaktan ve bana yabancı olan politik stratejileri tahmin etmekten yorulmuştum. Bir yuvada büyümediğim için memnundum ama diğer yandan bu beni engelliyordu. Saray siyasetini anlamıyordum.

"Çok geç olmadan kralını al. Yakında o da geçecek ve benim gibi rüzgârda bir fısıltı olacak."

Uzaktan bir şey uludu, çılgınca bir acının belli belirsiz sesiydi. Daha önce rüyamda gördüğüm yılan-canavar şey. Nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve dürüst olmak gerekirse... Onu bulmak isteyip istemediğimi de bilmiyordum. Tüm o öfke, tüm o acı. Artık kim ya da ne olduğunu bile hatırlamayacak kadar uzun süre işkence görmüş ve kapana kısılmış birini nasıl yatıştırabilirdiniz?

"O senin kaderin."

İçimde bir şey beni derinden çekiştiriyordu, erimiş çelik gibi sıkkan ve yakan bir jilet teli. İç çekerek sisin içinde durdum. Xin'in kurdu tekrar üzerime aktı. Burnum esintiye doğru eğikti, dünyanın tüm kokularını aldım ve ihtiyacım olan kokuyu bulana kadar onları tek tek filtreledim. Yılan. Yılan. Ejderha. Acı. Öfke. *"Geliyorum."*

RIK

Even alpha Blood'ın ara sıra kestirmeye ihtiyacı oluyordu. Gözlerimi açtım, bu kadar kalabalıkken dalmış olmama şaşırmıştım. Daire'nin kafası

omzumda, ağırlığı kolumda, Shara'nın başı uyluğumda. Guillaume'un başı kanepeye yaslanmıştı ve o da uyuyordu. Sadece yeni Kan Xin uyanıktı ve bana hafifçe başını sallayarak onay verdi. Tehdit altında olma ihtimalimize karşı en azından birimizin tetikte olmasına şükrederek ben de başımı salladım. Gözlerini kapattı ve parmaklarıyla hafifçe ayak bileklerini okşadı. Yüzüne öyle bir ifade geldi ki, büyük, acımasız, alfa Kan bile olsa göğsümü sızlattı.

Saygı.

Evet. Ben de, dostum. Ben de.

Hareket edip dinlenmesini bozmak istemedim ama uyandığında aç olacaktı. Hem onun güvenliği hem de bir personelin ona daha iyi bakabilmesi için yuvayı kurmamız gerekiyordu. Kraliçemi sürekli paket pizza ile beslemek istemiyordum ama yanından bir an bile ayrılmak istemiyordum.

Sehpanın üzerindeki telefonu çaldı. Dikkatlice öne eğildim, onu uyandırmamak için başını kucakladım ve güvenlik görevlilerinin yardımı ihtiyacı duyabileceği bir sorunumuz olması ihtimaline karşı telefonu kaptım.

Mesaj Gina'dan. *ES'deki eviniz için güncellenmiş bir onarım listem var. Akşam yemeği getireyim ve başka ne gibi değişiklikler yapılmasını istediğinizi konuşalım diye düşündüm.*

Ah, işte bu ileriye düşünen ve kraliçesinin ihtiyaçlarını tahmin etmeye çalışan bir consiliarius'tu. Geri mesaj attım. *Ben Rik. Uyuyor ama kulağa harika geliyor. Saat kaçta?*

AKŞAM 7'DE. Kaç kişi?

Sırıttım. Kesinlikle iyi bir consiliarius - kraliçesinin Kan'ı mümkün olduğunca çabuk kendisine çağırdığını bilen biri. *4 artı o.*

Anladım. Teşekkürler.

Her şey yoluna girdiğinde telefonu yerine koymaya başladım ama Shara aniden uyanmış bir şekilde gözlerini açtı. Uyuyan Kan da onunla birlikte uyandı, hatta sadece birkaç dakika dinlenmiş olan Xin bile.

"Kraliçem mi?"

"Nerede olduğunu biliyorum. Haritada bulmam gerek. Ve Marne gerçek annemin kim olduğunu bilmiyor."

Mideme bir huzursuzluk çöktü ama dışarıya tepki vermedim. "Gina bu akşam yemeğe geliyor. Eminim yeri bulmanıza yardımcı olabilir."

Bana baktı, ağzı gerilmişti. "Neden üzgünsün? Sen benim alfamsın. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Onu kucağıma çektim ve göğsüme yasladım. "Kıskandığım için üzgün değilim. Senin güvenliğin için endişeleniyorum."

Guillaume adamın bağırsaklarını deşmeye başlayacakmış gibi küçük bir bıçağı parmakladı. "Alfa'mızın midesini asit çukuruna çeviren kim?"

Xin hemen ardından, "Onun adını söyleyin ve Ceresa ölsün, kraliçem," dedi.

Onun ve Xin'in bize daha yeni katıldığını unutmuşum. Kraliçemizin içine düştüğü karmaşık entrikaları bilmiyorlardı. "Onun yeteneklerinden biri rüya görmek ve rüyasında bir kral görüyor."

"Sikerim böyle işi," diye mırıldandı Guillaume.

"Sen de mi?" Shara içini çekti. "Bir kralın nesi kötü olabilir ki?"

"Kan olmayacak," diye yanıtladı Guillaume başını sallayarak. "Bu, sana itaat etmek şöyle dursun, kendini sana adamayacağı anlamına gelir. Duyduğum tek kral, annesinin yuvasındaki herkesi öldürmüştü. Kan, kraliçe, insan, fark etmezdi. Hepsini katletti."

"Neden?"

"Çıldırılmıştı. Canavarına dönüştü ve onu kontrol edemedi. Sonunda geri döndüğünde, kendini tüm ailesinin parçalanmış kalıntıları arasında otururken buldu. Bu yüzden kendini öldürdü. Henüz yirmi bir yaşında bile değildi."

"Siz ikiniz daha büyüksünüz, değil mi?" Dönüp Xin ve Guillaume'a baktı. "Peki bir tür yılan canavar ya da ejderha olan bir kral tanıyor musunuz?"

Xin cevap vermek için uzun süre düşünmek zorunda kalmadı. "Leviathan, Skolos sarayında doğan bir kral."

"Dün gece bana Leviathan'ı sormuştun," dedi Guillaume. "Ama onun bir kral olduğunu bilmiyordum. Baban olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Artık sanmıyorum. O rüyadan sonra olmaz." Dudağını dişledi ve gözlerini Xin'e dikti. "Kaç yaşındasın sen? Yoksa bu bir Aima'ya sorulacak kaba bir soru mu?"

Ağzının kenarı seğirdi, ürkütücü sessizlikteki Blood'ın gülümsemesine en yakın anıydı. "Bir kraliçeye kaç yaşında olduğunu sormazdım ama bu Kan için fark etmez. Prenses Taiping'in sarayında 712 yılında doğdum."

Kadının ağzı açık kaldı ve adamın gülümsemesi genişledi. "Akıllı Kan - öldürme konusunda çok iyidirler- kraliçelerinden daha uzun yaşarlar."

"Pekâlâ, akıllı çocuk. Bana Leviathan hakkında ne söyleyebilirsin?"

"Çok değil, sadece benden yıllar önce Skolos'ta doğmuş, yani benim zamanımda bir efsaneymiş. Deniz canavarı hikayelerine, derinliklerden gelen canavara ilham verdi. Dünyanın tüm eski dinleri ve mitolojileri, tanrıları tarafından yenilmiş güçlü bir yılan canavardan bahseder. Söylenenlere göre, yargılanmayı beklemek üzere cehennemin derinliklerine zincirlenmiştir."

"Ne için yargılanacaksın?"

"Ben onu duyduğumda kimse hatırlamıyordu."

"Bu işe körlemesine girmekten nefret ediyorum." Kaşlarını çatarak derin bir iç çekti ve Isador'un kitabına uzandı. "Belki burada bir şey vardır. Acele etmemizi, yakında öleceğini söyledi. Eğer Xin'in zamanından önce doğduysa, neden şimdi ölsün ki?"

Rüyasının gizemlerini çözmeye dalmışken, ne kadar aç olduğunu fark etmedi. Daire'ye zihinsel *bir* dürtü verdim ve o da mutfağı karıştırmak için isteksizce geri çekildi. *Çeşitliliğe ihtiyacı var. Tercihen biftek. Kanaması var. Bol miktarda demire ihtiyacı var. Gina daha sonra yemek getirecek ama şimdi bir şeylere ihtiyacı var:*

Ben biraz biftek ızgara yapacağım: Daire cevap verdi.

Guillaume da ayağa kalktı, gerçi ben istememiştim. Bir an bakışlarımı yakaladı ve başını Xin'e doğru eğdi: *:Yeni Kan'ı daha sonra değil de şimdi alıştırmak isterse diye. Daha küçük bir dinleyici kitlesi hoşuna gidebilir ve dün gece benim sıram gelmişti...*

Kitabı karıştırırken, kesinlikle seks hakkında düşünmüyordu. Ya da kanı. Ya da dokunmaya aç yeni bir Kan.

Yine de ona hatırlatmak için fazla bir şey gerekeceğini düşünmedim.

SHARA

WAile soyumun eski tarihlerinin çok ilginç olduğundan emin olsam da, doğrudan spoilerlara gittim ve kitabın sonuna atladım.

kitabı tekrar okudum. Geriye doğru ilerleyecek ve ihtiyacım olan şeyin annemin yazdığı son sayfalarda olup olmadığına bakacaktım. Henüz elimde fazla bir şey yoktu, bu yüzden orada bir şeyler olmasını umuyordum.

Ne demişti? *Ölmekte olan bir tanrı. Onların son umudu.* Tanrım. Dünyanın yükü omuzlarımdaymış.

Son sayfada tarih yoktu, ancak birkaç sayfa geriye gittiğimde tarihli günlük kayıtları buldum.

1 Kasım 1994

Bitti. O gitti. Artık onun varlığını hissedemiyorum. Dünya onsuz bir şekilde ince ve gri görünüyor ama hayat etrafımda devam ediyor. Benden başka kimse onun kaybını hissetmiyor. İşte bu yüzden benim için ölmeye hazırды. Bizim için. Şimdiden rahmimde büyüdüğünü hissediyorum. Onun hesaba katılması gereken bir kraliçe olacağını biliyorum. Benim çocuğum.

Doğumunun başardığım son şey olacağını zaten biliyorum, ama seni yüzüstü bırakmayacağım. İlk ağlamayı duyana ve yaşadığını bilene kadar dayanacağım. Güçlü olduğunu. Sana sarılacağım, böylece sevildiğini bileceksin. O kadar sevilirsin ki sana sahip olmak için hayatımı veriyorum. Sonra zamanın sisleri içinde babana katılacağım. Bana sarılmayalı o kadar uzun zaman oldu ki, oysa sadece günler önceydi. Sanki ömür boyu ayrı kalmışız gibi geliyor. Kanım gitti. Sadece Tanrı'nın anısı kaldı. Ve kızım. Adını çoktan seçtim.

Shara.

Boğazım ağrıdı ama ağlamadım. Bir önceki yazının başlangıcını aramak için sayfayı tekrar çevirdim.

30 Ekim 1994

Tüm ayarlamalar yapıldı. Yuva çözüldü. Tehlike atıldı. Kimse beni hatırlamıyor, kız kardeşim ve sevgili Kanım bile. Beni ayakta tutacak kanları olmadan, bunu başarmak için son sihrimi kullandım ama

gerekli. Ona gitmeden önce Aima'nın hafızasından çıkmalıyım. Yoksa her şey kaybolur.

Onu yine rüyamda gördüm. Geleceğimi biliyor. Eminim ona söylemiştir ve yolu hazırlamıştır. Haberlerde Vezüv Yanardağı'nın hareketlendiğini duydum. Nedenini sormama gerek yok. Umarım onu uzun uykusundan uyandırdığımda patlamaz.

Canavarların babası, gelinin geliyor.

Kitabı kapattım, aklım başımdan gitti.

"Ne oldu?" Rik parmaklarıyla saçlarımı okşadı.

"Şey..." Tereddüt ettim, babam hakkında ne bildiklerini öğrenmek istediğimden emin değildim. Ya da bunun aramızda bir şeyleri değiştirip değiştirmeyeceğinden. "Babamın kim olduğuna dair birkaç ipucu buldum."

"Öldü mü? Yani öldüğünü biliyorsun?"

Başımı sallayarak kitabı sehpa üzerine geri koydum ve dizlerimi yukarı çekerek Rik'in yanına bastırdım. "Annem de öyle. İkisi de öldü. Bana sahip olmak için öldüler."

Kolu bana dolandı ve beni kendine çekti, ağzını omzuma bıraktı. Tişörtümü çekiştirmedi ya da tenimi bulmaya çalışmadı bile. Sadece ağzını kazağımın üzerine koydu ve içine çekti. Sanki kokum burun deliklerinde olmasa yeterince hava alamayacakmış gibi. Bu da bende onu koklama isteği uyandırdı. Ama bu konuda o kadar kibar değildim. Pazularını burnuma doğru çektim ve yüzümü kolunun kıvrımına bastırdım.

"Kim?" Kemiklerimi titreten o alçak rock troll gümbürtüsüyle mırıldandı.

Ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamam bir anımı aldı. "Ondan asla ismiyle bahsetmedi, ama onu ölmekte olan bir tanrı, canavarların babası olarak adlandırdı."

Rik başını kaldırdı. "Baban canavarlara babalık eden bir tanrı mıydı? Xin, bir şey çağırıyor mu?"

Ses tonundan bildiği anlaşılıyordu ama onay bekliyordu. Yüzümü kolundan kaldırdım ve kanepenin karşısındaki Xin'e baktım. Hareket etmedi ya da bir şey söylemedi ama gözlerinin yoğunluğu içimi yaktı. Kurt gözleri. Aç. Çok aç. Seni yemek için daha iyi, canım.

Ve evet, Rik'in bunu bilerek yaptığını biliyordum. Bana o kadar sessiz ve hareketsiz oturan diğer Blood'ı hatırlatmıştı ki onu unutmak kolaydı. Ben bile, onun yeni kraliçesi. Diğer iki Kan'ın gittiğini şimdi fark ettim.

odayı da. Yine, muhtemelen kasıtlı olarak. Yine de kanepede seks yapmak isteyip istemediğimi bilmiyordum.

Xin'in gözleri bir an titredi, gözlerinin karanlığında bir gümüş tabakası şimşek gibi çaktı.

"Xin?" Yavaşça sordum, dikkatim ona kilitlenmişti. "Babamın kim olduğunu biliyor musun?"

O kadar sert yutkunduk ki duydum. "Typhon. Canavarların babası. Sanırım Yunanistan'ın eski tanrısı. Benim kraliçem."

Rik saçlarımı dikkatlice bir tarafa çekerek boynumun kıvrımını ortaya çıkardı. Ağzını usulca tenime değdirdi. Titredim. Dişlerim o kadar hızlı ve sert bir şekilde şişti ki, şok olmuş bir rahatsızlık sesi çıkardım. Çenemden aşağı kan damladı.

Bana bakan Xin, güçlü ve zayıf vücudunu hafifçe kımıldatmaktan başka bir hareket yapmadı. Bana doğru bir hareket yapmadı. Ben alfamla birlikteyken hiçbirini yapmazdı. Davet edilene kadar.

Bakışları çenemden aşağı damlayan ve kazağıma bir leke daha sıçratan ince kan izini takip etti. Kanımın göğüslerimden aşağı akarken nasıl görüneceğini hayal ettiğini bilmek için aramızdaki bağı kullanmama gerek yoktu. Eğer derimden yalamasına izin verseydim.

"Evet," dedim basitçe.

Ve oradaydı, hevesliydi, ağzı çenemdeydi. Rik kazağıma başımın üzerinden çekti. Sütyen giyme zahmetine girmemiştım. Dudağıım o kadar damlayacak kadar kanamamıştı, bu yüzden kendimi tekrar oyduım.

Xin ağzını küçük yaraların üzerine yerleştirmedı. Sadece çenemi, boğazımı yaladı ve ince kan izlerini takip etti.

"Ona biraz daha ver." Bağıımız aracılığıyla Rik'e söyledim.

Dişlerini omzumun üst kısmına geçirdi. Açlığını hissettim, ilk yutuştı ona çarpan güç dalgasını. Sonra ağzını kaldırdı ve ağzını tekrar yaranın üzerine kapatmadan önce kanımın göğsümden aşağı akmasına izin verdi.

Xin kemiklerimi eriten yavaş, kıvrımlı darbelerle göğsümü yaladı. Dişleri hafifçe sıyrılıyordu ve onları derinlere batırma düşüncesiyle ürperdim. Beni göğsümden ısıırırsa ne kadar kan alacağını bilmiyordum ama buna razıydım. Dili meme ucumun altından kayarak onu ağzının sıcaklığına doğru kaldırdı.

Dişinin ucu göğüs ucumu tırmaladı ve inledim. Çok küçük bir şeydi ama tüylerimi diken diken etti. İyi ürperti. Beni ürperten

başka bir yerimi ısırın hassas keskinliğı düşünüm. Gözlerini bana dikti, kurt gibi. Tam bir yırtıcı.

Ellerimi kısa, dalgalı saçlarında gezdirdim ve yüzünün düzlemlerini okşadım. Sessizliğini sarsmak istedim. Ruhunu bana açmasına ve çıplak bırakmasına neyin sebep olduğunu bulmak. Onu tanımak istiyordum, içini ve dışını. Geldiğini duymak istedim. Yumuşakça, sessizce değil, gürültülü bir salıverme kükremesi.

Dikişlerinden ayrılmasını istedim.

SHARA

Iayağa kalktım ve pantolonumun düğmelerini açtım. Xin kısık, boğuk bir ses çıkardı ve ben de sessizliğini bozmuş olmama şaşırarak yüzüne baktım. Ama ben

Henüz onu kızdıracak bir şey bile yapmadı.

Kot pantolonum hâlâ yukarıda olmasına rağmen gözleri kasıklarımın kilitlenmişti. Sonra regl olduğumu hatırladım. Bir kot pantolonumu daha mahvetmiş olmalıydım.

"Üreme çağındasın. Çok gençsin. Alfa, affet beni, hiç bilmiyordum." "Sadece regl dönemim. Üremediğimden oldukça eminiz."

"Affedilecek bir şey yok," diye ekledi Rik. "İçgüdülerim beni zorluyor, evet, ama onun da dediği gibi, üreyip üremediğini bilmiyoruz. Şu anda tüm kanına ihtiyacı var ve sadece beni istemiyor. Doğurgan olsa bile hiçbirinizi uzaklaştırmaya çalışmazdım."

Kanımdan herhangi birini uzaklaştırmaya *çalıştığını* söylemesini takdir ettim. Çünkü evet, ben onları istediğimde Xin'i, Guillaume'u ya da Daire'yi göndermeye çalışırsa, elinde bir kavga olurdu. Onun alfa olmasını ve en büyük, en kötü Kan olmasını seviyordum ama şimdi aynı anda ve ayrı ayrı birkaç erkeğin tadına baktığım için hepsini istiyordum. Daha fazlasını istiyordum.

"Ve daha fazlasına sahip olacaksınız kraliçem." Sesi daha da gürledi. "Arayabileceğiniz tüm Kan. Biz siziniz."

Karnım gurulduyordu ama yemek istemiyordum. Kan istiyordum. *Kan* istiyordum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?" Kot pantolonumu kalçalarımın altına indirirken Xin'e sordum.

"Bir kiraz çiçeği ilkbaharda açtığında rahatsız olur mu?"

Bunu bir hayır olarak algıladım, bu onu rahatsız etmedi, yine de kıpırdamadan oturmaya devam etti. "Soyunmuyorsun."

İzin ister gibi Rik'e baktı ve bu beni rahatsız etti. "Ona bakma. Bana bak. Kimin sikini içime sokacağına ben karar veririm. O değil."

"Sabırlı ol," diye fısıldadı Rik, elimi tutmak için uzanırken. "Bizden binlerce yıllık Kan hiyerarşisini bir anda aşmamızı istiyorsun. Bir Kan'ın kraliçeye dokunmadan önce alfadan onay alması nezaket gereğidir, emri veren o olsa bile."

Dişlerim zonkluyordu. Amım doldurulmak için can atıyordu. Fazla sabrım kalmamıştı.

Xin rekor bir sürede soyundu, ama bir sonraki emrimi bekleyerek ayakta kaldı. Onu kanepeye ittim ve dizlerimi kalçalarının iki yanına koyarak kucağına oturdum, ama henüz onu almadım. Tavrıları beni tedirgin ediyordu. Ona kararları benim verdiğimi söyledikten sonra bile tereddüt etmesi ve Rik'e yan yan bakması kendimden şüphe etmeme neden oldu. Ona daha sonra pişman olacağı bir şey yaparsam kendimi bok gibi hissederdim, çünkü onu tekrar tatmak için çok hevesliydim ve istekli olduğundan emin değildim.

"Razıyım." Sesi ağır bir yükün altındaki buz gibi çatladı. "İstekliden de öte. Gerçi daha önce hiç bir kraliçenin içine aletimi sokmadım."

Ona bön bön baktığıma eminim. "Hiç mi? Ama daha önce seks yaptın, değil mi?"

"Biraz. Pek sık değil. Ama önceki kraliçem sizin gibi değildi."

Bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildim. Rik'e dönmeye başladım, az önce Xin'e karşı sinirlendiğim şeyi kendime yapmaya çalışıyordum ama alfamın istikrarlı kabulünü istiyordum. Hatta belki de onaylamasını. Kötü bir kraliçe olmak istemiyordum. Onlara kötü davranmak istemiyordum. Ya da onları zorlamak. Ya da onları kullanmak...

"Kullan beni," diye bağırdı Xin. "Lütfen."

Tekrar gözlerinin içine baktım ve bağına dokundum ama daha önce olduğu gibi, çekirdeği çok derindeydi. Zihinsel gökdelenden tekrar atlamak isteseydim onu bulabilirdim elbette.

"Son kraliçem soğuk, hesapçı ve güce aç biriydi. Zevk için beden istemiyordu. Güç için kan, konumunu güçlendirmek için de benim kılıçlarımı istiyordu. Benim için başka bir amacı yoktu. Tutkunuz karşısında şok olmuş ya da dehşete düşmüş gibi görünüyorsam beni affedin, çünkü hiç de öyle değilim. Sadece kendimi burada seninle bulmak gibi ani bir talih karşısında şaşkına döndüm. Bedenime ve kanıma aç olman benim için gerçekten bir mucize. Kucaklamaya hevesli olduğum bir şey." Gözleri buz ve şimşek gibi parlıyordu.

Sonunda bana dokundu. Avuçlarını sırtımda gezdirdi ve daha önce hiç bu kadar enfes bir şeye dokunmamış gibi ürperdi. "Bir iyilik isteyebilir miyim kraliçem?"

"Shara," diye fısıldadım, o beni okşarken gözlerimin kapanmasına izin verdim. "Evet." "Kanını tadabilir miyim, Shara, kraliçem?"

Gözlerimi açtım, kafam karışmış bir şekilde geriye doğru kaydım. Kanımı almıştı.

Gğslerimdeki kanı yaladı.

Arkamda duran Rik sırtıma bastırdı ve amımı avulamak için uzandı. Parmaklarını derinliklerime soktu ve başımın bir iniltiyle geriye düşmesine neden oldu. İki parmağını içime soktu ama bu yeterli değildi. Çok daha fazlasını istiyordum. "Bu kanı kastediyor kraliçem."

Oh. Yanaklarım kızardı. Kanımın tamamını isteme heveslerini hâlâ aklım almıyordu. "Tamam."

Beni o kadar hızlı kaldırdılar ki yüksek sesle ciyakladım. Rik gibi bana dokunmasını, hatta parmaklarından kanımın tadına bakmasını beklerdim. Xin yüzünü kalçalarımın arasına gmebilsin diye beni havada tutmasını değil. Ama o tam olarak bunu yaptı. Rik ağırlığımı destekledi ve Xin dizlerimi omuzlarına çekti, böylece uyluklarım başını kucakladı.

Gürleyen bir hırıltı çıkardı, omuzları sanki kurdu derisini yırtmaya çalışıyormuş gibi altımda toplanıyordu. Klitorisime yapıştı ve tekrar hırladı, bu titreşimi kullanarak beni pençesinde kıvrandırdı. Dişleri hassas etimi sıyırdı -derin delmedi ama meme ucuma yaptığı gibi tırmaladı ve ağzına karşı daha sert seğirdim. Sanki vücudum onun dişlerini istiyordu. Orada bile. Doruk noktası içimde kükredi ve dişlerim zonklayarak tüm yüzümün ihtiyaçla ağrmasına neden oldu. Isırmaya ihtiyacım vardı. Onun sikine ihtiyacım vardı. Rik'in. Birininkine. Beni parçalayan bu boşluğa dayanamıyordum.

Arkamdan beni iten Rik bileğini uzattı. Bir damar bulmaya çalışmadan dişlerimi derine batırdım. Ona ağzımda ihtiyacım vardı, tıpkı sikine ihtiyacım olduğu gibi. Dişlerimin zerindeki baskı, teninin tadı ve ağzımdaki kan. Çok güzeldi. Xin klitorisimi emiyor, aynı zamanda kanımla besleniyordu. Saçlarından bir avuç tuttum ve Rik'in kolunu sıkıca kavradım. Beni o kadar sert sikmiyordu, dişleri en savunmasız etime bu kadar yakinken değil. Aslında o çoktan boşalmıştı ve onun kanı dilimdeyken ve ben Xin'in dilinin altındayken ben de boşalmayı durduramıyordum. Rik'in bağı lavla cızırıyor, Xin'inki ise kavurucu bir buzla atırıyordu. İkiisi içimde buluştu ve dehşet verici boyutlarda bir ateş ve buz hesaplaşmasına dönüştü.

Alfa'm serbest kalarak kükredi ve boynumu tekrar ısırdı. Xin başını çevirdi ve dişlerini bacağıma geçirdi. Aralarında çırpındım, zevk dalgasını durduramadım. Çığlık atabilirdim ama Rik'in bileği hâlâ ağızımdaydı ve onu bırakmayacaktım. Xin'in boğazını takas edecek kadar yakınlaştırına kadar olmazdı.

Sanki yıllardır birlikte çalışıyorlarmış gibi, Rik içimden çıktı ve beni Xin'in bekleyen sikinin üzerine bıraktı. Onu derinlere aldım ve Rik kolunu kenara çeker çekmez boğazına saldırdım. İçimde taze bir güç yükseldi. Yumuşak beyaz kürk ve kristalize buzdan oluşan bir kar fırtınası. Kalın ıslak karın ağır gümbürtüsü ve fırtınanın bir ya da iki ayak kar yağdırmasından hemen sonra ormanın sağır edici sessizliği. Xin'in kurdu ormanın kenarında döndü ve beni takip etmemi bekledi.

Dört hızlı, sessiz ayakla peşinden koştum. Burnum rüzgarda. Dilimde milyonlarca koku. Ama istediğim onun kanıydı, herhangi bir geyik ya da tavşan değil. Ve onu avlayacaktım... ta ki ormanın karanlık gölgelerinde onu yakalayana kadar.

SHARA

Iyavaşça uyandı. Taşındığının farkındaydı. Rik olmayan biri tarafından. Gümüşi beyaz kürk yerine tenimi üzerimde hissetmem bir dakika sürdü. "Xin? Nereye gidiyoruz?"

"Alfa yemekten önce banyo yapmayı önerdi."

Rik'in varlığını hissederek gözlerimi kapattım. Yakınımdaydı, bağı hemen duyularıma doldu. *Kraliçem?*

Ne söyleyeceğimi bilemedim. Ya da tam olarak ne istediğimi. Şimdilik doymuştum. Açlığım giderilmişti. İki iyi adamın kanı içime pompalanıyordu. Sinirlerim hâlâ zevkle şarkı söylüyor, kaslarım esnek ve sıvı haldeydi. Vücudum ılık bal gibiydi.

Ama kendim gibi hissetmiyordum. Ben.

Sadece birkaç gün olmuştu ve ben kendimi tanıyamamıştım. Yalnız değildim. Korkmamıştım. Artık bakire olmadığımı emindim. Ne de insan.

Son birkaç gün içinde milyon yıl geçse de aklıma gelmeyecek şeyler yaptım. Bir düşmanın ölüm emrini vermek gibi... pişmanlık duymadan. Ya da aynı anda iki erkekle seks yapmak. Biri beni becerirken diğerinin yüzüne binmek. Nereden gelmişti bu? Bu ahlaksız yaratık hep içimdeydi de ben mi bilmiyordum? Yoksa kim olduğumun özünde değişiyor muydum? Artık bu ben miydim? Yoksa kendimi mi kaybetmişim?

Xin bizi sıcak bir banyoya yerleştirdi. Göğsüne yaslandım ve kokusunu içime çektim, kurdunun biraz berraklık sağlamasını diledim. Ya da en azından huzur. Kurt avlanırdı. Kurt öldürürdü. Hiç pişmanlık duymadı. Fazla kurda benzediği için endişelenmedi. Az önce yediği geyik için kesinlikle endişelenmedi.

Acıkmıştı. Doğası ne yapmasını gerektiriyorsa onu yaptı.

Bir tabak biftek ve patates taşıyan Rik de küvete girdi ve Xin beni ikisinin arasında tutabilecekleri şekilde kaydırды, bacaklarımız küvetin uzunluğu boyunca uzanırken Rik bana küçük lokmalar yedirdi. Xin'in yüzünde hâlâ kan vardı. Benim kanım. Dönem kanı. Yanaklarımın yanmasını, midemin sıkışmasını ya da tiksintiyle zıplamasını bekledim ama sadece... tatmin hissettim. Kanımdaki benim kanımdı ve hiçbir şey beni onun benim yüzümden güç pompaladığını görmek kadar mutlu edemezdi.

Yüzümü okşadı, uzun ve hassas parmakları bir mermer parçasından şaheserini yontan bir sanatçı gibi süzülüyordu. Gözleri hızlı bir gümüş gibi yanıyordu. Sıcak, soğuk, parlak, hepsi aynı anda. Bağları yakıcı derecede soğuk ama ürkütücü derecede sessiz bir kar fırtınasıydı.

"O böyle seviyordu," diye fısıldadı, dokunuşunu yüzümde hafif tutarak. "Benim eski kraliçem. Bizi duymak istemedi. Bizi hissetmek istemezdi. Bize erkenden bağlarımızı sıkıca kilitlememiz öğretildi. O kılıçları istedi. Duyguları değil. Erkekleri değil. Sevgililer değil. Koruyucu bile istemiyordu. Dokunmak, konuşmak ya da herhangi bir hizmet istemiyordu. Bunun için hizmetkârları vardı. Sadece emirlerini sözlü olarak alacak kadar uzun süre onun huzurundaydık. Alfa'sından gelmediği sürece asla bağ içinde olmadık, çünkü hiçbir parçamıza dokunmadı."

"Beslenirken bile mi?" Benimkine dokunduğu kadar nazıkçe yüzünü okşamak için uzanarak sordum.

"O zaman bile. Küçük bir bıçak kullandı ve biz de onun içtiği bir kaba kan koyduk."

Bazı açılardan, bu benim tek başıma, kölelerden kaçarken varoluşumdu. Hiç kimsem yoktu. Kimseyle konuşmadım. Kesinlikle hiç kimseye dokunmadım ya da

Çünkü bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Birkaç gün içinde Rik ve Daire bana o zayıf, yalnız yılları unutturmayı başarmışlardı.

Bağının bu kadar uzakta olmasına şaşmamalı. Çok sessiz. Yüzlerce yıl önce kendini duvarlarla kapatmıştı.

Xin'in gözlerine bakarken, unutmasına yardım etmemin ne kadar süreceğini merak ettim. Tüm o uzun, zayıf yılların boşluğunu doldurmak için.

Daha yakına eğildi ve ağzını usulca benimkine değdirdi. "Zaten sahipsin, Shara, kraliçem. Teşekkür ederim."

DAIRE

SHara herkesin görebilmesi için dizüstü bilgisayarını çevirdi. "Gitmemiz gereken yer burası." Dik kayalık kenarlarıyla bulutlara doğru yükselen devasa bir plato

şelalelerle dolu. "Roraima, Venezuela."

"Neden orası, merak ediyorum?" dedi Gina. "Kesinlikle yolun dışında ve tepeye çıkmak zor olacak."

Sara başını salladı. "O zirvede değil. Dağın içinde, sanki dağ onu aşağıda tutuyormuş gibi."

"Birkaç arama yapmama izin verin, Mexico City'deki kraliçeye bir nezaket ziyareti de dahil. Siz istemedikçe orada durmayacağız ama kısa bir süreliğine de olsa onun bölgesinde olacağınızı bilmesi iyi olur. Neden Marissa'nın yüklediği resimleri incelemeye başlamıyorsun ve istediğin onarım ya da değişiklikleri not etmiyorsun?"

En azından Gina bu akşam yemeğe yardım getirmişti, böylece biz Blood masayı toplamak yerine oturup kraliçemize bakabilecektik. Yemek harikaydı ama ne yediğimi hatırlamıyordum. Kraliçemin yemek yiyişini ve consiliarius'uyla konuşmasını izlemekle meşguldüm. Bu geceki uyku düzeni konusunda endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Rik sözüne sadık kalacaktı. Onun yatağına girmeme izin vermezdi. Uyumak için bile olsa odasına adım atmama izin verilirse çok şanslı olurum.

Dersimi çoktan almıştım ama bunun bir önemi yoktu. Alfa'nın sözü kanundu, kraliçemizden sonra ikinci sırada gelirdi. Onu korumak için ona zarar vermeyi göze almışken, kraliçeden ona karşı gelmesini isteyemezdim.

Diğer yatak odalarını araştırdım ve ona ait olabileceğini ya da en azından onun için kurulmuş olabileceğini düşündüğüm tam boy bir yatak buldum. Kule odasını alacak kadar büyüene kadar bebekken bile nadiren yalnız uyduğunu söylemişti. O oda beni hâlâ kızdırıyordu... ama onun kişiliğine hiç uymayan pembe kabarık kız odası yerine bu gece orada onunla birlikte olmak için sağ kolumu verirdim.

Gina, "Marissa ve Winston, özellikle mutfak ve banyolarda yapılmasını önerdikleri değişikliklerle ilgili notlar aldılar bile," diye ekledi. Sonra telefonda, "Angela, önümüzdeki birkaç gün içinde jetin yakıtını doldurup gitmeye hazır hale getirelim."

Shara'nın gözleri büyüdü. "Daha önce hiç uçmamıştım. Şimdi kendi jetimle uçuyorum. Çılgınca."

Rik onun elini sıktı. "Alışverişe çıkana kadar bekle. Önce Abu Dabi'ye mi yoksa Los Angeles'a mı gitmeyi tercih edersin?"

"Los Angeles ile başlayalım. Her zaman okyanusu görmek istemişimdir."

Hay sikeyim. Hiç yapmadığı o kadar çok şey vardı ki. Hiç görmediği. Aima'nın çok uzun süre yaşaması iyi bir şeydi, böylece kaçırdığı tüm fırsatlara sahip olmasını sağlayabilirdik.

"Daha kaç gün kanınız akacak kraliçem?" Guillaume onun diğer tarafından sordu.

"Muhtemelen iki tane daha. En fazla üç."

Gina bu kısmı yakaladı ve şöyle dedi: "Majestelerinin üç ya da dört gün içinde Venezüella'ya uçmak için jetin hazır olması gerekecek. Ayrıca Mayte Zaniyah'ı araştırın ve konsolosunun telefon numarasını bana mesaj atın lütfen."

Shara her birimize bakarak, "Bu gerçekten olacak," diye fısıldadı.

Rik'in gözleri şaşkınlıkla parladı. "Tabii ki. Onu bulmanız gerekiyor. Seni oraya götüreceğiz."

"Sanırım..." İçini çekti. "Gitmemi engellemeye çalışacağını ya da beni vazgeçirmeye çalışacağını düşünmüştüm."

"Seni her türlü kötülükten uzak tutmayı çok isterdim ama bir kraliçe nereye giderse oraya gider."

Guillaume, "Biz sadece siz giderken sizi güvende tutuyoruz," dedi.

"Peki ya o?" Dudağını ısırды ve masadaki her erkeğin taş gibi olmaması için sol taştağını verirdim. "Tüm bunların nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum. Sadece onu serbest bırakmam gerektiğini biliyorum."

"O zaman onu serbest bırakırız," dedi Rik kararlılıkla ve Shara'nın elini bir kez daha sıktı. "Ama sana zarar vermeyecek, Shara. Xin ya da Guillaume'a onu öldürteceğim."

Bu kralın saçının teline zarar vermesine izin vermeden önce."

Xin sol tarafıma oturdu ve yemin ederim ki masanın bizim tarafındaki sıcaklık on derece düştü. "Leviathan'ın zincirlenmesinin bir sebebi vardı. Bunu hepimiz hatırlasak iyi olur."

"Keşke nedenini bilseydik. Neden zincirlendiğini ve özellikle de neden o ölmeden önce benim onu serbest bırakmam gerektiğini. Ya da neden yüzlerce yıl önce değil de şimdi öldüğünü. Bunca zamandır onu kim besliyordu?"

"Hiç kimse," dedi Guillaume dudaklarını acımasızca eğerek. "Bu da bunu iki kat riskli hale getiriyor."

"O zaman Xin doğmadan önce kimse onu beslemediyse nasıl hala hayatta?"

"Eskilerin inandığı bir teori var," dedi Xin, dikkatini ona çekerek.

"Senden bile yaşlı olanlar mı?"

Gözleri gece yarısı gökyüzünde çakan şimşek gibi bir an parladı. "Aima'ya göre gencim, çok teşekkür ederim. Alfa'mız sadece bir bebek ve sen... annenin gözünde ancak bir pırıltı. Birinci ve ikinci nesil Aima'lar tanrıçaların kanından o kadar çok taşıyorlardı ki ölümsüzden farksızdılar. Teori, birbirlerinden beslendikleri ve uzun ömürlerini daha da artırdıkları yönünde. İnsanlarla da yavaş karışıyorlardı. Yani kanları saf sihirdi."

"Rik ilk kez beslendiğinde öldüm."

Hatırlamak bile hem onu hem de beni ürpertti. Onu hayata döndürmeye çalışmışım ama kesinlikle ölmüştü. Teni soğuktu. Kalbi atmıyordu. Bunun Rik için ne kadar korkunç olduğunu hayal edebiliyordum çünkü onunla sevişiyordu.

"İsis'in piramidine gittim ve bana kanını verdi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım ama bana çok şey vermiş gibiydi. *Çok şey.*"

"Güzel," diye yanıtladı Xin. "O halde çok uzun bir süre yaşayacaksın, belki de eski kraliçeler kadar uzun. Efsaneye göre, ilk kraliçeler aslında hiç ölmemişler. Sadece uykuya dalmışlar ve bir daha uyanmamışlar. Dünyadan bıkmışlardı, ya da aşklarını kaybettikleri için kalpleri kırılmıştı, ya da tanıdıkları tüm insanlar ölüp gitmişti ve başka bir yerde sürekli yeni bir hayat kurmak çok fazla çaba gerektiriyordu. Leviathan'ın temelde ölümsüz olacak kadar yaşlı olması çok olası. Binlerce yıldır uyuyordu. Ve şimdi, bir şey onu uyandırdı."

"Ve çok kızgın."

Rik'in bakışlarını yakaladım ve aynı şeyi düşündüğümüzü anlamak için bağı kullanmamız gerekmedi. Onu neyin uyandırdığını tam olarak biliyorduk.

Kraliçemiz. Shara. Dünyadaki varlığı bile çoktan ölmüş bir canavarı uyandırmaya yeter.

Yarım milyon yıl uyuduktan sonra bana dokunması için uyanırdım. Beni beslemesi için. Beni sevmesi için.

Bu gece onunla yatmamak yarım milyon yıl gibi gelecekti.

Rik de tam olarak bu yüzden beni bu şekilde cezalandırmayı seçmişti. Otuz ya da kırk yıldır ondan ayrı kalmadığım için kraliçemize ve ona erişimimi reddetmektense beni dışarı çıkarıp eşek sudan gelinceye kadar dövmesini tercih ederdim. Kesinlikle onun yanından ayrılmayacaktı.

Yardım ekibi masayı topladı ve Gina mavi baskıları, resimleri, notları ve eskizleri masaya yaydı. Shara'nın gözleri ilk Noel'ini kutlayan bir çocuk kadar büyüktü. Bir duvara hakim olan yüz yıllık taş şöminenin eski dünya cazibesini hala kucaklamayı başaran son teknoloji ürünü bir mutfak. Ana yatak odası kulesinden diğer katlara inen ve havuzda son bulan bir dizi yepyeni güverte. Müteahhidin söylediğine göre yeni bir pompaya ihtiyaç duyması dışında iyi durumdaymış. Jakuzi en az on kişiye yetecek büyüklükteydi ve sadece yeni bir ısıtıcıya ihtiyacı vardı. O zaman tüm yıl boyunca kullanabilirdi. Havuz alanında büyük bir ateş çukuru ve açık hava mutfağı da dahil olmak üzere arka bahçeye yapılacak bazı eklentilerin taslağını çizmişlerdi.

Yine de en büyük proje, nehre bakan büyük kuleye hakim olan ana süitti. En alt kat, bir sonraki kata özel bir asansörle çıkılan devasa bir kütüphane ve ofisten oluşuyordu. Sonraki iki kat, açıkta kalan asırlık kirişler ve taş duvarlarla birbirine açılıyordu. Dairesel odanın ortasına yerleştirilmiş iki kral yatak için yeterince büyüktü ve yukarıdan aşağıya doğru parlayan devasa bir tavan penceresi vardı. Banyo mermer karolarla yeniden yapılacaktı ve üst katta paylaştığımız küveti çocuk havuzuna benzeten devasa bir yuvarlak küveti vardı.

Shara birbirine itilmiş çift kişilik yatakları görünce kızardı ama istediği tam olarak buydu. Gina ve çalışanları gözlerini bile kırpmadılar ve belli ki müteahhit de Shara'nın her istediğini yapmaktan çok memnundu çünkü eminim faturası astronomikti. Eğer iyi bir iş çıkarırsa, kraliçe mutlu olduğu sürece Isador mirası ona açık çek verecekti.

"Değiştirmek istediğin başka bir şey var mı?" Gina sordu. "Elbette istediğimiz zaman proje yapabiliriz, ancak acil bir şey varsa, bunu yapmalıyız

Bu işi mümkün olduğunca çabuk bitirmek için ekibimiz hazırken." "Hayır, hiç sanmıyorum. Bu... inanılmaz. Marissa ve Winston'a söyle Teşekkür ederim, lütfen. Bu kadar çok şey başardıklarına inanamıyorum. Ve sana da, Gina. Sensiz nasıl hayatta kaldım bilmiyorum." Her birimize baktı, dudaklarında titrek bir gülümseme vardı. "Hiçbiriniz olmadan."

O lanet gülümseme beni mahvetti. Ölmek istedim çünkü sıçıp batırmıştım. Bu benim hatamdı. Sonsuza dek sürgün edilmeyi hak etmiştim. Ama lanet olsun ki yüzümü ona gömmek, kokusunu içime çekmek ve her gün her dakika böyle gülümsemesini sağlamak istiyordum.

"Bizim için bir zevk, Shara. Gerçekten. Ve bu da bir sonraki soruya yol açıyor.

Eureka Springs'te hangi personelinizi istihdam etmek istersiniz?"

"Onlardan bizimle birlikte taşınmalarını mı istiyorsun?" Gina başını salladı. "Gitmek isteyen herkes."

"Herkes gitmek isteyecektir. Kraliçe ile birlikte yaşamak ve çalışmak bir onurdur. Ekibinizde ne kadar çok insan olduğunun farkında olduğunuzu sanmıyorum."

"Marissa ve Angela'dan bahsettiğini duydum. Winston. Frank ve ekibinden. Başka kim var?"

"Marissa ve Angela benim kişisel asistanlarım. Talbott Ajansı Londra, Sidney, Tokyo, Roma, Paris, Hong Kong, Mexico City, New York ve Kansas City'de ofisleri olan uluslararası bir firma. Ayrıca dünyanın dört bir yanında daha küçük uydu ofisleri ve personeli var. Temel olarak kraliçenin olduğu her şehirde bir kraliçemiz var. Bazıları o konsül tarafından biliniyor, bazıları ise..." Dudaklarında kendini beğenmiş bir kıvrımla omuz silkti. "Talbott Ajansı'nın göz önünde olmak istediğimizde saklanma konusunda çok iyi olduğunu söyleyelim. Hep birlikte, dünya çapında beş yüzden fazla personel istihdam ediyoruz."

"Sizin için çalışan beş yüz kişi mi var?"

"Hayır. Onlar sizin için çalışıyor. Bazıları doğrudan, bazıları dolaylı olarak bana rapor veriyorlar. Tanrıça, muhtemelen iki yüzden fazla mali müşavirimiz ve bir o kadar da mülk ve yatırımları düzenleyen avukatımız var. Bu sayıya hayatları boyunca son Isador kraliçesi için çalışıp emekli olan insanlar dahil değil. Onları da eklerseniz..." Bir an düşündü ve masaya vurdu. "O zaman muhtemelen bin beş yüze yakın insan vardır."

Shara sandalyesine çarparak geri döndü. "Vay canına. Hiç bilmiyordum. Kansas City'de küçük bir ofisiniz olduğunu sanıyordum."

"Biliyorum. Göz önünde saklanmanın güzelliği de bu. Bianca Zaniyah gibi başka bir konsolosu aradığımda onlara Gina Talbott demiyorum."

"Onlara Gina Isador'u anlat."

"Tabii ki. Talbott sadece bizim yarattığımız bir isim..." Yüzünde boş bir ifade belirdi ve gözlerini kırıştırdı. "Özür dilerim, ne dediğimi unuttum. Nerede kalmıştım?"

Shara'nın bağdaki üzüntüsünü hissettim. Kimsenin annesi hakkında konuşamamasından nefret ediyordu. Bizden bile. Bana annesinin adını söylediğini biliyordum... Ama hatırlayamıyordum. "Benimle birlikte Eureka Springs'e kimin taşınacağını konuşuyorduk."

"Ah. Evet." Gina peçetesini karıştırırken durakladı. "Sizinle birlikte hareket etmeyi ve mümkün olduğunca yakın hizmet vermeyi çok isterim, ancak biraz mesafe olmasını tercih ederseniz, bu tamamen kabul edilebilir. Sizin için bir telefonla halledemeyeceğim hiçbir şey yok ve eğer size uçmam gerekirse, bu sadece birkaç saat sürer."

Shara uzandı ve Gina'nın elini sıktı. "Burada bir ailen yoksa gelmeni çok isterim."

"Hayır," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Benim çocuğum yok. Ben senin consiliarius'un olarak hizmet eden son Talbott olacağım."

"Henüz gençsin. Belki Eureka Springs'te birine aşık olursun."

Gina homurdandı ve planları toplamaya başladı. "Gururum okşandı Shara, gerçekten. Ama düşündüğünden çok daha yaşlıyım."

Shara yardım etmek için ayağa kalktı. "O kadar yaşlı olamazsın. En fazla otuz, otuz beş gösteriyorsun."

"Ah tatlım. O gemi neredeyse yirmi yıl önce kalktı."

Biz de ayağa kalktık. Rik'in alnında derin bir kesik vardı ve ne düşündüğünü biliyordum. *Benim kraliçem kâğıtlar kadar önemsiz bir şeyi temizlemez ya da toplamaz.*

Ama kadınlar konuşuyor ve gülüyorlardı, kesinlikle çalışmıyorlardı.

"Marissa kasabaya çoktan aşık oldu, yani o kesin. Winston, tabii ki. Araziyle ilgilenecek, yemekleri hazırlayacak ve içeriği temizleyecek birkaç personel tutması gerekecek. Muhtemelen beş kişi. İçeriden işe alacağız, daha önce birlikte çalıştığı birkaç seçkin ortağına taşınma şansı sunacağız. Frank hakkında ne düşünüyorsun? Güvenlik ekibi sizin için iyi bir iş çıkardı mı?"

Shara omuz silkti. "Şimdiye kadar. Yani son zamanlarda pek bir yere gitmedik. Ama sanırım zavallı adam iki cesetten kurtulmak zorunda kaldı." Yüzünü buruşturdu. "Bunu yüksek sesle söylediğime inanamıyorum. Sadakatini kesinlikle kanıtladı. Eğer Eureka Springs'te güvenliği sağlamak isterse, bence bu iyi olur. Rik, itirazın var mı?"

Başını eğdi. "Hiç de değil kraliçem. Ona ihtiyacımız olduğunda sadık ve hızlı düşünen biri olduğuna katılıyorum. O bir Kan değil ama bir insan olarak yeterince iyi iş çıkaracaktır."

"Çok iyi. Herkese haber veririm. Yarın sabah Bianca'yı arayacağım. Boş ver. Yarın Noel arifesi. Onları Noel'den sonraki gün arayacağım. Bu senin programın için daha iyi olur."

"Bekle, yarın Noel arifesi mi? Gerçekten mi? Ne hediyemiz ne ağacımız ne de ışıklarımız var..."

Rik bakışlarımı karşıladı ve emir vermesine gerek kalmadı. "Yarın ilk iş Noel için süsleme yapacağız kraliçem."

"Ve seni yine alışverişe götüreceğim," diye ekledim. "Yeni ev için bazı şeyler isteyeceksin."

"Ve her biriniz için hediyeler."

Bakışlarımı masa örtüsüne indirdim, gözlerindeki parıltıyla buluşamadım. Onu bu kadar başarısızlığa uğratmışken olmazdı.

Rik benim söyleyemediğimi söyledi. "Siz bizim hediyemizsiniz, kraliçem. Sizden başka hiçbir şeye ihtiyacımız yok."

SHARA

T Yarın Noel arifesiydi. Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Neden acaba? Sadece sikişiyordum, besleniyordum ve biraz daha sikişiyordum. son birkaç gündür daha fazla. Bu düşünce yanaklarımı ısıttı. Ve evet, dişlerim ağrımaya başladı ve çıplak ten, sıcak kas ve sert penis görüntüleri zihnimde titreşmeye başladı. Gina ekibiyle birlikte gitti ve umarım ona kaba davranmamışındır. Dikkatim çok dağınıktı. Sessizce Rik'e baktım. I

yatmak istedim. Beslemek istedim. Ama kimin ya da kaçının ya da-

"Daire ve Xin, siz ilk devriye görevindesiniz." Bana doğru yürürken sesi ayaklarımın altındaki zemini gümbürdetti. "Guillaume, benimle gel. Xin, altı saat sonra ticaret. Daire, sen tek başınasın."

Beni kollarının arasına aldı ve tenini kokladığım anda kendimi kaybettim. Açlık içimde kükredi ve dişlerimi boğazına geçirdim. Beni sıkıca kavradı ve kapiya yaslanmak için durakladı. Vücudu sarsıldı ve boğazının derinliklerinde inledi. Guillaume bizi yakaladı ve onu kapının çerçevesine doğru bastırdı. Sanki ayakta bile duramıyordu.

Telaşla başımı kaldırdım, dudaklarımdan kan damlıyordu. "Rik? Sen iyi misin? Özür dilerim. Bugün senden beslendiğimi unutmuşum."

Yarı güldü, yarı inledi, ağır bir şekilde duvara yaslandı. "Isırığınız yeni bir hediyeyle birlikte geliyor kraliçem."

"Ne?"

Guillaume beni kollarına aldı ve merdivenlere doğru yürümeye başladı. Kafam karışmıştı, Rik'e dönüp baktım. Neden onun için daha fazla endişelenmiyorlardı? Peşimizden gelmeye başladı ve sarhoş gibi bocaladı. Sanki yine çok fazla kan almışım gibi. Benim *alfam*. Yine de onun bağı kafamda iyi hissettirdi. İyiden de iyi. İçime zevk yayıyor, açlığımı daha da artırıyordu. Ona zarar veremezdim.

"Isırığın orgazmik." Guillaume o ağırbaşlı, vakur haliyle öyle dedi. Ama yüzüne baktığımda gözleri neşeyle dans ediyordu. "En azından alfamız için. Yine de bu yeni gücü istediğin zaman benim üzerimde deneyebilirsiniz."

Orgazmik. Tanrım. Rik'i ısırdım ve boşaldı mı? Öylece mi? Belki de Xin'le daha önce bu kadar çabuk boşalmasının nedeni buydu. En ufak bir şikayetim yoktu.

"Aynen böyle." Guillaume bir kahkaha attı. "Kandan daha fazlasını istiyorsanız bunu aklınızda tutun kraliçem. Rik'in çabucak iyileşeceğine eminim ama ihtiyacınızı karşılamadan önce hepimizin boşalmasına neden olursanız yazık olur."

"Çabucak hazır olacağım." Rik bize yetiştı.

Boğazından akan kana bir kez baktım ve ona doğru uzandım. Beni kendine çekti, ağzımı deliklerin üzerine kilitlediğimde yüzünü başıma yaklaştırdı. "İstediğin kadar al. Kan kaybından dolayı henüz zayıf düşmüş değilim."

Bu sabahtan sonra bile mi?

Onu öldürdüğümde.

Hatırladıkça ürperdim ve kollarına daha da gömüldüm.

Kobra ısırığın beni daha güçlü yaptı. Sanırım günde bir düzine kez benden beslenebilirsin ve beni tehlikeye atmazsın.:

Zihnim günde onlarca kez onunla beslenmeye ihtiyacım olmadığını söyleyerek karşı çıktı. Ama onun kanından içtikçe daha fazlasını istiyordum. Her zaman alfanın ekstra gücüne sahipti, ama şimdi... Bağımlılık yapıyordu. Onun kanını arzuluyordum. Onun için yanıp tutuşuyordum. Ve dilimde onun tadını aldığımında, karnımın onun kanıyla dolmasını istedim. Göğüslerimden aşağı dökülmesini ve vücuduma damlamasını istiyordum.

"Dileğin benim için emirdir.

Ellerin ayakkabılarımı çekip çıkardığını hissettim ama Rik'in boğazını bırakmadım. Bırakamazdım. Beynim kanını bırakırsam öleceğim konusunda ısrar ediyordu. Tutabileceğim her şeye ihtiyacım vardı ve içimde bunun da yeterli olmayacağına dair bir his vardı. Bu düşünce beni titretti, kanını her yutuşumda içime yayılan güce rağmen midem korkuyla titriyordu. Onu tekrar etkisiz hale getirmek istemiyordum. Hepsini bir kenara bırakalım. Ama bu yükselen ihtiyaç, küvetteki o geceye benziyordu. Onlardan beslenmeyi bitirdiğimde yürüyecek enerjimiz bile kalmamıştı.

Ben onun üstündeyken yatağa uzandı ve ben de ona süründüm. Teninin her santimetresinin bana değmesini istiyordum. Ama ağzımı teninden ayırmak istemiyordum.

"Giysilerinizi kolayca kesip çıkarabilirim kraliçem." Guillaume dedi ki. "Ama sizi üzmem istemedim."

Siktir et bu kıyafetleri. Zaten her yerim kan oldu.:

Rik'in tişörtünü yırttım. Pamuğun yırtılma sesi tüylerimi diken diken etti ama hoşuma gitti. Hem de çok hoşuma gitti. Özellikle Guillaume'un bıçağının ensemden çekilmesi hoşuma gitmişti. Kazağımın parçalanırken çıkardığı yumuşak ses, sırtımı çıplak bırakacak şekilde düşüyordu. Çeliğinin altında yol alan liflerin sesinde bir şey vardı. Bıçağın tenimdeki nazik öpücüğü. Bana zarar vermeyeceğini biliyordum ama yine de kalp atışlarımın hızlanmasına neden oluyordu. Doğal olarak o bıçakla beni daha çok okşadı.

İlk seferinde benim için kendini nasıl kestiğini hatırladım. Ve diğer iki kanımı. Onları benim için ne kadar çabuk ve kolayca kanatmıştı. Daha sormaya fırsat bulamadan, kanının sıcak damllarını tenimde hissettim. Bu

daha fazlası için çaresizce Rik'e karşı kıvranmama neden oldu. Her kasım gerildi, ihtiyaç nabzımla birlikte atıyordu.

Ölmeden önce o koca aleti içime sok:

Guillaume kabaca inledi. Bıçağının soğuk ucu belime bastırdı ve sonra kot pantolonumu öyle sert ve hızlı bir şekilde çekti ki beni yukarı kaldırdı. Kotu yolundan çekerek beni yukarı çekti ve kıcımlı ortaya çıkardı. Ve sonra içime girmeye başladığında tatlı bir mutluluk. Çok büyüktü. Çok geniş. Rik'in boğazına doğru inledim, ağzımla onu kavrayışımı sıkılaştırdım. Onu tekrar tekrar ısırarak istiyordum ama bunun ona ne yapacağını bilmiyordum. Ya sadece kuru boşalırsa? Bu kulağa hiç hoş gelmiyordu.

"İstersen beni tekrar ısır," diye bağırdı. "Gerçi bunu yaptığında içinde olmayı tercih ederim."

Guillaume kabzasına kadar içime girdi, ağırlığı sırtımdaydı. Beni Rik'e doğru bastırıyordu. İki katı kas duvarı. Tanrıça. Muhteşemdi. Böyle uyumak istiyordum -eğer nefes almam gerekmeseydi. Sonra G içimde hareket etmeye başladı. Uzun, yavaşça içimde süzülüyordu. Bu beni Rik'in göğsünü pençelemeye itti. G'nin daha iyi erişebilmesi için beni dizlerimin üzerine kaldırdı.

Birkaç yüz yıl yaşamak, bir adama tekniğini mükemmelleştirmek için kesinlikle bolca zaman veriyordu. Geçen sefer alt tarafımızdaydı ve fazla hareket etmemişti ama bu sefer... Cüssesinin ve giderek gücünün farkına varmamı sağladı. Biraz daha sert itti, nefesimin Rik'in boğazına doğru çıkmasına neden oldu, ama yine de sadece oyun oynadığı izlenimine kapıldım. Kendini tutuyordu.

Sık beni. Çok sert. Dayanabilirim.:

Büyük, yaralı elleri kalçalarımın daha sıkı kenetlendi. Rik'in iki eli de saçlarımdaydı, bir avucu ensemden kenetlenmişti. Ve aniden, kısıtıldığımı fark ettim. Yerime kilitlenmişim. Bir an durakladılar, gerçekten sorun etmediğimden emin olmak için bekliyorlardı.

Lütfen.:

Guillaume gırtlaktan bir ses çıkardı ve derinlere daldı. Beni Rik'e karşı o kadar sert salladı ki, eli beni yerimde kilitlemeseydi boğazındaki tutuşumu kaybedebilirdim. G bir saniye bekledi ve bağının içime işlediğini hissettim, sanki iyi olduğumdan emin olmak istermiş gibi hızlı, sert bir çelik öpücüğü. Bana zarar vermemişti. Sonra kendini santim santim içimden çekip çıkardı, beni iki elinin arasında döndürdü. Tekrar derine daldı ve kafamın içinde yıldızlar patladı. Gök gürültüsü uzaklarda yuvarlanıyor, her geçen gün daha da yaklaşıyordu.

Her ağır darbede. Gök gürültüsü değil, toynak vuruşları. Dullahan gecenin içinde dörtnala yaklaştı, sırtımdan aşağı kan damlıyordu.

Rik'in kanı beni güçle doldurdu. Volkanı patlamaya doğru gürlüyor, beni erimiş kayalarla dolduruyordu. Kemiklerim eriyor, yer değiştiriyor, daha önce hiç açığa çıkmamış sinirlerim ateşleniyordu. Kafa derim karıncalandı, omurgam kaşındı ve bir an için tekrar kobraya dönüşeceğimden korktum. Kimseye zarar vermek istemedim. İçimde bir baskı oluştu. Güç. Zevk. Kan. Hepsini tutmak için zorlandım.

G derinden itti ve bana karşı toprakladı, içimde derin okşadı ve daha fazla geri tutamadım. Sarsıldım, bağlarımızdan güç akıyordu. Kansas City'yi aydınlatmaya yetecek kadar güç. Tüm eyaleti. Rik başımı bıraktı ve ben de Guillaume'a doğru geriledim. Sormama gerek yoktu. Ön kolunu yüzüme doladı ve ben de dişlerimi bileğine gömdüm. Gürleyen bir kükreme çıkardı ve içime sertçe boşaldı, zevkimin daha da yükselmesine neden olan fişkirtme üzerine fişkirtme. Rik kalçalarımı tuttu yoksa muhtemelen yataktan havalanacaktım. Uçabilirmişim gibi hissediyordum. Güç beni yukarı kaldırıyor. Saçlarım uçuşuyordu. Vücudum ağırlıksız. Gece gökyüzüne doğru süzülür ve yıldızlara katılırdım.

"Uçup gitmek yok, kraliçem." Rik beni göğsünün üstüne çekti ve Guillaume onun yanına çökerek yatağa yayıldı, ama bileğini bırakmadım. Henüz bırakmadım. Kanının tadı çok güzeldi. Çarpışan çelik, gürleyen toynaklar, bir savaşçının kadim kanı.

Rik'in kolları beni sardı ve yakınımdaya tuttu. Bağları gürleyen bir yanardağdan ziyade kızgın kırmızı bir lav şeridine dönüşmüştü. G'nin aygırı zihnimde usulca kişnedi. Yumuşak bir ağzın yanağıma dokunduğunu hissettim. Sonunda bileğini yaladım, bileğini yanağıma bastırmaya devam etmesine rağmen tek bir damla daha yutamadım.

Biraz titredim, sırtım üşüyordu. Bu da bana en sevdiğim sevimli savaş kedimin olmadığını hatırlattı. Rik beni Guillaume ile arasına çekti ve üzerime bir battaniye örttü. G tam olarak mırlayan bir kucak arkadaşı değildi ama bana sıkıca sarıldı, bacaklarını benimkilere ve Rik'e umursamadan doladı. Başka bir erkeğe dokunmak konusunda ne hissedeceğinden emin değildim ama aldırıyor gibiydi.

"Kan kandır. Erkek, kadın, ikisi de, hiçbiri, fark etmez. Biz sizin için buradayız."

"Ama erkekleri ve kadınları becerdin mi? Bir tercihiniz var mı?"

"Benim tercihim kraliçemi ne zaman ve nasıl isterse, istediği şekilde becermektir. Eğer Kan'ın Kan'ı becermesinden zevk alıyorsanız, o zaman bunu yaparız ve bundan da büyük keyif alırız."

"Yapacak mısın? Gerçekten mi? Yoksa sadece ben emrettiğim için mi?"

"Gerçekten. Kanının artık hepimizin içinde aktığını unutuyorsun. Onlardan birine dokunmak, doğrudan sana dokunmaktan sonra ikinci sırada geliyor."

Rik, "Çoğu sarayda bir Kan nadiren kraliçeyle yatabilir," dedi.

"Bunu söylediğini hatırlıyorum. Sanırım sadece aklımı toparlamaya çalışıyorum. Senin için iki Kan'ın uzakta olması alışılmadık ya da beklenmedik bir durum değil. Benim içinse... Umarım üzgün değillerdir. Ve onları özlüyorum."

Bunu yüksek sesle söylemek bile boğazımı sıktı. Özellikle Daire, yine de bir şey söylemedim. Rik'in emrine ya da cezasına karışamazdım.

"Daire üzgün, ama üzgün olmalı." Rik'in sesi sertleşti. "Xin birkaç saat içinde burada olacak. O zamana kadar ona ihtiyacın olursa, onu nasıl arayacağını biliyorsun. Ve eğer Guillaume'un kalmasını istiyorsan, o zaman kalacak."

"Xin üstümüzde uyumak zorunda kalsa bile, bir yolunu buluruz," diye ekledi G esneyerek. "Taşındığımızda yuvada daha fazla yeriniz olacak."

Benim yuvam. Malikanem. Bunu düşünmek bile beni hınzır bir neşeyle gülümsetiyordu. İki büyük yatakta tüm o alan. Hepimiz birlikte uyuyabilirdik.

Beşimiz birden. Ya da altı. Eğer bu kral, Leviathan, işe yararsa.

SHARA

S Bir şey beni uyandırdı. Tam olarak bir ses değildi. Bir varlık, hareket eden bir şey hissi. Hızlı bir bağ kontrolü bana Guillaume'un hâlâ burada olduğunu söyledi, yani yattığımızdan beri altı saat geçmemişti. Daire'nin gizlice yaklaştığını düşündüm ama bağına dokunduğumda onu mutfakta sandviç yapıyor. Hiç şaşırmadım.

Xin daha uzaktaydı, sanki dışarıdaydı.

Dikkatimi tekrar odaya çevirdim. Burası olması gerekenden daha aydınlıktı. Başımı kaldırdım ve gördüğüm şeyi anlamlandırmam bile birkaç dakikamı aldı. Bir pencere. Benim odamda. Penceresi olmayan odamda. Yatakla kapı arasında. Yumuşak, altın rengi ışık pencereden ışınlar halinde yayılıyordu, bu yüzden hemen telaşlanmadım. Canavarlar ışığı sevmezdi. Ama sonra pencereden sürünerek çıkan şeyi gördüm.

"Rik." Kıpırdandı, alçak sesle mırıldandı ama uyanmadı. Belki de rüya görüyordum. Çünkü neden bir iskelet pencereden odama girsin ki?

Bir çeşit zırh giyiyordu. Işık gümüşten yansıyarak beni irkiltti. Birden ışık o kadar yumuşak ve güzel değil, sert, keskin ve canımı yakacak kadar parlak oldu.

"G. Rik. Çocuklar. Uyanın. Bana rüya görmediğimi söyleyin."

Geliyoruz: Xin ve Daire zihnimde daha da parladılar. Bana doğru koştuklarını hissettim, Daire daha yakındı, merdivenlerden yukarı çıkıyorlardı. Ama hala gerçek gibi gelmiyordu. Ta ki iskelet kemikli parmaklarını bileğime koyana kadar. Bu oldukça gerçek hissettirdi. Aslında, çok acıtmıştı.

"Rik!" Çığlık attım. Lanet şey ayak bileğime bir mengene gibi kilitlenmişti ve kafasına tekme atsam bile bırakmıyordu. "Rik!"

Uyanmaya çalışır gibi hafifçe kıpırdandı ama ağır bir şekilde geri yığıldı. Uyuşturulmuş. Hecelenmiş. Bir şey onu hareket etmekten alıkoyuyordu. Kalıcı olarak etkisiz hale gelmiş olabileceklerini düşünmeyi reddettim. Yoksa hemen pes ederdim.

Sihir kanıma karıştı, güç ve kuvvet sallanmaya ve yuvarlanmaya hazırды, ama ne deneyeceğimden emin değildim, özellikle de bir vücudu bile olmayan bir şeye karşı. İçinde biz varken evi yakmak istemiyordum, bu yüzden ateş topu pek parlak bir fikir gibi gelmedi. Rik'in trol gücüne başvurdum ve ayağımı tekrar iskelete çarptım. Kemik paramparça oldu. Yine de beni yataktan sürükledi. Başımı yere o kadar sert çarptım ki bir an sersemledim. Yatağın bacağına tutundum ve tutunmak için kolumu doladım.

İskelet bacağıma öyle sert vurdu ki bir şey patladı ya da yırtıldı, hangisi olduğundan emin değildim. Acı baldırımı ve dizimi yaktı. Bu da beni kızdırdı. Hepsinin canı cehenneme. Evi yakmam gerekiyorsa, öyle olsun.

Ateşin iskeleti yutmasını diledim. O kadar sıcaktı ki zırhı bile eriyip bükülecekti. Etimin kavrulduğunu hissettim. Kutsal olmayan bir çığlık duydum. Ama yine de bileğimi bırakmadı.

Daire'nin savaş kedisi kapıya doğru patladı ve her yere ölümcül tahta parçaları saçtı. İskeletin kolunu çenesinin arasına aldı ve kemiği parçalayarak tüm kolunu kopardı. İskelet diğer eliyle pırıl pırıl parlayan altın ve gümüş bir kılıç çekti ve Daire'yi göğsünden bıçakladı. O kükredi, ben çığlık attım ve sonunda Rik ve G sersemlemiş ama canlı olarak ayağa fırladılar, tam o sırada başka bir iskelet pencereden içeri girdi.

Kuledeki yatak odam bana oldukça büyük gelmişti. Ta ki bir savaş kedisi, bir kaya trolü ve bir cehennem atı bir grup iskeleti parçalamaya başlayana kadar. Xin'in gümüş kurdu üzerime çömeldi ve vücuduyla beni korudu. Kollarımı boynuna doladım ve yoldan çekilebilmek için ayağa kalkmaya çalıştım ama bacağım ağırlığımı taşıyamadı. Beni duvara doğru sürükledi ve bana doğru bastırdı. :*Geçidi kapatabilir misin?*

Parıldayan pencereye odaklandım. Beş iskelet sürünerek içeri girmişti. Hepsi zırhlıydı ve kılıçla dövüşüyorlardı. Aslında çok da iyiydiler. Adamlarımın kan kokusunu alabiliyordum. Xin hariç hepsinin. Bir iskelet daha geçmeye başladı. Birkaç tane daha olursa sayıca çok azalacaktık.

Geçidi daha küçük hayal etmeye çalıştım ama alnımda ter boncukları oluşana kadar zorladım ve hiçbir şey olmadı. Sanki ne kadar zorlarsam pencere o kadar sağlam duruyordu. Yandan bakıldığında gümüşü görünüyordu, uzayda asılı duran düz bir balon gibi. Arkasını daha iyi görebilmek için birkaç adım yana süründüm ve kesinlikle bir baloncuğa benziyordu, pırıl pırıl ve hafif yuvarlaktı.

Kendimi hazırlayarak regl kanıma dokundum. Milyon voltluk bir jeneratör devreye girmiş gibi içime güç doldu. O enerjiyi bir şimşek gibi o baloncuğu delmek için ittim. Bir şey patladı. Işık, güneşi patlatmışız gibi parladı. Gözbebeklerim yandı, dağıldı ve hassaslaştı. Gözlerimi kıptım ve tavana bakıyordum. Xin yanıma yuvarlandı, kulaklarından ve gözlerinden kan sızıyordu. Ağzını yanağıma dokundurdu ve acısını hissedebildim. Hepsinin acısını. Hepsi düşmüştü. Hepsi yaralanmış, kanıyor, hasar görmüştü. Başımı tutarak yavaşça doğrulmaya zorladım kendimi. Patlamadan mı yoksa yere düştüğümden mi, emin olamadığım bir acı kafatasımı parçaladı.

Kemikler odayı doldurmuştu. Sanki bir mezarlık depremle parçalanmış ve tabutlar yatak odamın her tarafına boşalmış gibiydi. Rik'in kaya trolü dizlerine kadar yükselmiş, bir elini yere dayamış, başı öne eğikti. Daire yatağın altında iki büküm yatıyordu. Göğsüne bir kılıç yedikten sonra en çok endişelendiğim kişi oydu. G'yi göremiyordum ama Rik'in ve yatağın diğer tarafındaydı. Sarsılmıştı ama iyiydi, en azından onun bağı en sağlam ve en az acı veren bağıdı. Başsız şövalyeyi öldürmek için çok şey gerekirdi.

Daire'ye doğru süründüm ve göğsündeki açık yaranın üzerine bir elimi koydum. Hâlâ hayattaydı ama zayıftı. Kılıç akciğerlerinden birini delmişti. Nefes alış veriş çok ıslak ve ağır geliyordu. Yine de yanağıma yalamayı başardı.

Ağlama kraliçem. Hepimiz hayattayız.:

Ağladığımı fark etmemiştim. "Beslenebilir misin? Bunun sana yardımı olur mu?"

Rik ayağa kalktı, bir adım sendeledi ve sonunda bize ulaştı. "Kanınız her zaman yardımcı olacaktır."

Yer değiştiremem ve onu bu şekilde ısırırsam canı yanar:

G elinde küçük bir bıçakla yanıma geldi. Sessizce bileğimi uzattım ve o da hızlıca bir kesik attı. Kanımın doğrudan Daire'nin göğsündeki korkunç yaraya damlamasına izin verdim ve sonra ona bileğimi uzattım. Yalamak yerine bileğimi aldı.

Bütün kolumu ağzına aldı, bileğimi o kadar nazikçe kavradı ki derimi bile kırmadı ve kanımın boğazından aşağı akmasına izin verdi.

Diğer bileğimi Rik'e uzattım. Bir an tereddüt etti, başını eğdi.

"Sizi hayal kırıklığına uğrattık kraliçem. *Ben* sizi hayal kırıklığına uğrattım. Yardıma en çabuk onlar koştuğu için önce Daire ve Xin'i beslemelisiniz."

"Sen alfasın. Sana onlardan daha hızlı ihtiyacımız var. Ve sen beni hayal kırıklığına uğratmadın. Uyanmaya çalıştın ama yapamadın. Bir şey seni bana yardım etmekten alıkoymuyordu."

"Kim olduğunu biliyorsun." G'nin ağzı acımasız bir şekilde eğildi. "Peki daha çabuk cevap vermediğin için seni nasıl sorumlu tutacak?"

Rik homurdanarak onayladı ve sol bileğimi kavradı. Kolumun üzerine eğildi ama başını kaldırıp bana baktı, bakışlarımla buluştu. "Guillaume haklı olsa da hâlâ seni hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissediyorum. Hayatta olduğumuz için hepimiz şanslıyız."

"Kimdi o?" Bileğimi ısırdı ve göz kapaklarım dalgalandı. Zaman durmuş gibiydi. Kalp atışlarımla arasından çağlar geçti. Önemli olan tek şey kanımdı. Onların içinde. Hepsinin içinde. Guillaume'a baktım, sessiz bir istek. Hayır, emir. Bana gelmesini istedim, şimdi, ve beslenmesini.

Arkamdan dolaştı ve beni kollarının arasına aldı. Dişlerini boğazıma geçirirken beni tutmasına izin vererek ona doğru gevşedim.

Xin'in kurdu yaklaştı, başı eğikti ama yaralı olduğu için değil. "Yer değiştirebilir misin?"

Henüz değil, kraliçem:

"G, Xin'in de beslenebilmesi için beni tekrar ısırman gerekiyor."

Bağında bir ağırlık hissettim. Dördü aynı anda beslenirken benim iyiliğim için endişeleniyordu. Özellikle de o portal şey her neyse onu parçaladıktan sonra. Ama bağına çekiştirdim. İstediyimi yapmasını istedim.

Beni yukarı kaydırды, böylece göğsümün üst kabarıklığını ısırabildi. Ürperdim, boşalmaya çok yakındım, sadece ısırıklardan. Onlarla ilgilenmekten. Onları iyileştirmekten. G boğazımdaki ısırığına geri döndü ve Xin'in kurdu ikinci ısırıkta kanımı yaladı.

Bağlandı. Beşi de. Kanım içlerinde titreşiyor, basamaklı bir güç dalgalanması yaratıyordu. G'nin kollarında yatmaktan ve kanamaktan başka bir şey yapmama gerek yoktu. Kanım tam olarak ne yapacağını biliyordu. Onları teker teker iyileştirdim. Daire'nin göğsündeki yarayı kapattım. İskelet kılıçları Rik'in trol derisinde birkaç derin kesik açmayı başarmıştı ve geçidin patlaması

içinde bir şeyi incitmişti. Organlarını zedelemişti. Kanım o yaraların üzerine aktı ve acısını aldı.

Xin'in içine daldım ve parlak ışıktan kavrulan kurdun hassas duyularını rahatlattım. Sonra Guillaume. Bir şövalye olarak kılıç ve bıçak konusunda yetenekli olmasına rağmen doğrudan bir yara almamıştı; ta ki ben onu sırt üstü fırlatıp birkaç kaburgasını kırana kadar.

Ayak sesleri merdivenleri dövdü ve dört adam da gerginlikten kaskatı kesildi. G iki elinde bıçak tutuyordu ve Daire bile kuyruğunu sallayarak çömeldi.

Çok insani ve aniden çok korkmuş bir adam tökezleyerek kapının önünde durdu. "Oh kahretsin. Duyduk... Gördük... Alarm yok ama..."

Her birimize baktı ve sonunda kim olduğunu anladım. "Frank, değil mi?"

Başını salladı ve bakışlarını yüzümde kilitli tutmaya çalıştı ama evet, çılgın bir seks partisine daldığını düşündüğünden oldukça eminim. Çıplak ve kanlar içindeydim ve iki adamla iki hayvanın arasına uzanmışım. "Bir patlama oldu," diye fısıldadı. "Gaz borusu olabilir diye düşündüm. Telefonuna cevap vermedin."

Adamı bir tehdit olarak görmeyen Rik beni kucağına aldı ve yatağıma taşıdı. "Ve şimdi kendinizi iyileştirmeniz gerekiyor kraliçem."

Sağ dizime dokunana kadar ne demek istediğini hatırlamıyordum. Sert bir nefes aldım ve bir çığlık attım.

"Sanırım yerinden çıkmış," dedi G. "İyileşebilse de, önce bir doktorun bunu düzeltmesi en iyisi olabilir."

Frank'e, "Doğru olanı yaptın," dedim, sesim normalden biraz daha soluk çıksa da titrememesine sevindim. "Gina'yı arayıp Dr. Borch'tla birlikte gelmesini söyler misin lütfen? Onlara dizimi incittiğimi ve çıkık olabileceğini söyle."

"Elbette hanımefendi." Bir adım geri çekildi, gözleri hâlâ çılgınca yüzüme kilitlenmişti. "Hemen, hanımefendi."

Gözden kayboldu ve geldiğinden daha hızlı bir şekilde merdivenlerden geri koştu. İçimi çektim. "Paraya göre yarın yeni bir güvenlik firması tutmamız gerekecek."

"Asla bilemezsin." Xin yatağın kenarına oturdu, tamamen insandı. "Sana ortalama bir insandan daha fazla yatırım yapmış gibi görünüyor. Belki de senden ona bağlanmanı isteyebilir."

"Bir insan mı?"

"Kan olarak değil, ama... neydi o kelime?" Yardım için G ve Rik'e baktı.

"Thrall?" diye sordum ama başını salladı.

"Hizmetkâr, ama bu çağda hizmetkâr diye bir şey yok," diye cevap verdi G. "Eskiden, yuva için çalışan tüm insanlar, Aima olmasalar bile kraliçeye yemin ederlerdi. Bu şekilde kime güvenebileceğini ve kimin başka bir kraliçenin bitkisi olabileceğini bilirdi."

Daire yatağın yanında yere oturdu. O sormadı ama ben onu yanımızda istedim. Rik'e sormadım ama o da bağlanma arzumu hissetti ve Daire'ye başıyla onay verdi. Zıpladı ve yanıma sokuldu, şişen ve her an daha fazla acı veren dizime çarpmamaya dikkat etti.

"Peki, biz Dr. Borch'tu beklerken bize iskeletlerle kimin saldırdığını hanginiz bana söyleyecek?"

RIK

I Her tarafım ağrıyordu ve bunun sebebi fiziksel yaralanmalar değildi. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bana ihtiyacı olduğunda kraliçemi koruyamamıştım.

Elbette, ona yanıt vermemi engelleyecek sihirli bir şeyler dönüyor olmalıydı ama adımı haykırdığını duyup hareket edememenin verdiği o korkunç hissi kısa sürede unutamazdım. Daire olmasaydı, o geçitten sürüklenip gidecekti.

Onu bir daha asla göremeyecektik. Diğer tarafta ona ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bağlarımız kopmuş olacaktı. Bu düşünce bende tüm evi yerle bir etme ve beni durdurmaya çalışan herkesi öldürme isteği uyandırdı.

Guillaume ve Xin birbirlerine, ona söyleyecek kişinin kendileri olması için sessizce meydan okur gibi baktılar. En yaşlı Kan olarak en çok pisliği onlar görmüştü. Saray politikaları ve kraliçe savaşlarıyla uğraşmaya tamamen hazır olsam da, bir milyon yıl geçse de bir tanrıyla karşı karşıya geleceğimizi asla tahmin edemezdim.

"Onun pek çok ismi var," dedi Guillaume sonunda. "Tüm eski tanrılar arasında, bugünün dünyasında hala anlamlı olmanın bir yolunu buldu. Tam olarak tapınılmıyor ama diğer dinlerle iç içe geçiyor, onlardan besleniyor, insanların kafasını karıştırıyor, iyi niyetleri yanlışla çeviriyor. Tüm eski mitolojilerde bir baba tanrı, genellikle bir güneş tanrısı ya da ışık tanrısı bulunur. Biz de onunla uğraşıyoruz."

Xin, "Mısırlılar onu Ra, Amun-Ra ya da hatta Aten olarak tanıyorlardı," dedi. "Yunanlılar ona genellikle Apollo derdi. Mısır mitolojileri kadar doğrudan olmasa da her ikisini de etkilemiştir. Belki de bu yüzden bu kadar çabuk

size saldıracak, kraliçem. İsis'e diğer kraliçelerin tanrıçalarından daha yakın."

Shara kaşlarını çatı. "Bugün kimse Ra'ya tapmıyor, değil mi? Işığın iyi olması gerekir. Bu yüzden ilk başta korkmadım. Canavarlar ışığı sevmezler ve pencereden parlayan altın ışık çok güzeldi. Bu kadar güzel bir şey nasıl olur da hepimizi öldürmeye çalışan iskeletler gönderebilirdi? O şeyler de neydi öyle?"

"Işığın Askerleri, tüm çağlardan ona hizmet ederken ölen en iyi savaşçılar. Samuraylar, Firavun'un kişisel muhafızları, hatta eminim birkaç Tapınak Şövalyesi." Guillaume tiksintiyle homurdandığında Xin durakladı ama başını salladı. "Güneş iyidir, değil mi? Hayatta kalmak için güneşe ihtiyacımız var. Ama güneş aynı zamanda kansere de neden olabilir. Cildinizi yakabilir, güneş zehirlenmesine, sıcak bitkinliğine ve aşırı su kaybına neden olabilir. Hayatta kalmak için güneşe ihtiyacımız olsa da güneşe maruz kaldığınız için ölebilirsiniz. Işık harikadır, ta ki gözlerinizi yakan ya da bir metrelik metali tereyağı gibi kesen bir lazere odaklanana kadar."

Guillaume elini kadının sol kalçasına koydu, dokunuşu nazikti. "Günümüz dünyasında, ne zaman iyi bir şeyin bir başkasına zarar vermek için çarpıtıldığını görseniz, bu onun etkisidir. Kendisinden farklı olan insanları öldürmeyi mazur gören sözde iyi adamlar. Kilisede ya da bir konserde rastgele insanları öldüren silahlı adamlar. Sokakta kadınlara küfürler savuran erkekler. Zalim saflık, ırksal adaletsizlikler, fanatik aşırılık yanlıları. Ataerkillikten, kadın düşmanlığından, ırkçılıktan ve nefretten zevk alıyor."

Titredi ve hepimiz ona yaklaştık, ona doğru bastırdık, onu koruduk. "Neden peşimden gelsin ki?"

Dudaklarımı alnına bastırdım. "Ataerkil bir tanrının, kan, seks ve kendi büyüyen büyüünden zevk alan bir kadından daha fazla hor göreceği bir şey düşünebiliyor musun?"

"O zaman neden tüm Aima kraliçeleri değil?"

"Eminim onlara karşı da fanatik planlar yapıyordur ama içimden bir ses sizin onun odak noktası olacağınızı söylüyor."

Yanımda daha sıkı duruyordu ve ben onu kaybetme düşüncesiyle ölmek istiyordum. Onu tekrar hayal kırıklığına uğratmaktan. O geçidin önüne gönderdiği büyüü etkisiz hale getirmenin bir yolunu bulmalıydık. "Annem benim kontrollü bir kaos olduğumu söylerdi. Eğer Ra aşırıya kaçan bir düzen ise... o zaman benim getirdiğim kaostan nefret etmesi mantıklı olur."

"Ve muhtemelen bu yüzden Leviathan'ı bulmalısın," dedi Guillaume. "Şu eski efsaneleri hatırlıyor musunuz? Onlarda baba tanrının, baba tanrısını

ve onu ya öldürür ya da insanlıktan uzakta, cehennemin veya okyanusun derinliklerinde zincire vurur. Ya da bu durumda, senden uzakta. Muhtemelen kralı bulup onu serbest bırakmadan önce seni hedef almasının bir başka nedeni de bu."

Bağın içinde korkusunun titrediğini hissettim. Özü sarsılmıştı. Tüm siyasi entrikalar ve kraliçe oyunları, aydınlığa karşı karanlığın destansı savaşının yanında bir anda sönük kaldı. "Eğer hepiniz burada benimle uyuyor olsaydınız..."

Öfke içime işledi ve sesimi öfkeli bir basa düşürdü. "Ölmüş olurdun. Gitmiş olurdun. Sonsuza dek kaybolurdun."

SHARA

GHarika, tek kelimeyle harika. Tüm bu Aima saray siyaseti karmaşasını biraz anladığımı düşünürken, şimdi ataerkil bir ışık tanrısının bana ateş ediyordu.

Diğer kraliçelere karşı savaşırken kendime oldukça güveniyordum. Sihrimi anlamaya başlıyordum. Kanımın bana rehberlik edeceğine, beni koruyacağına ve ne zaman geri çekilip işimi yapmama izin vereceğini bileceğine güveniyordum. Ama bir zamanlar eski Mısırlıların Ra olarak taptığı bir tanrıyla nasıl savaşırırsınız?

"Shara, yukarı geliyoruz!" Gina aşağıdan seslendi.

Odaya baktım, dehşete düşmüştüm. Yine. Kırılmış kemikler, zırh parçaları ve silahlar yere saçılmıştı. Her yerde kan vardı. Tabii ki. Adamların hepsi çırılçıplaktı. Gina'yı seviyordum ve Dr. Borch'tan da hoşlanmaya başlamıştım ama iki kadının daha erkeklerimi görmesini istemediğimden emindim.

Rik ukala bir gülümsemeyle parladı. "En azından pantolon giyelim."

Çarşafı göbeğimi ve göğüslerimi örtecek şekilde yukarı çektim, ancak üzerine sıçrayan kanla bunun daha iyi olduğunu bilmiyordum.

Gina yıkılmış kapının önünde duraksadı ve odayı inceledi. "Aman Tanrım. Sanırım bazı zorluklar yaşamışsınız."

"Öyle de denebilir."

Zavallı Frank iki siyah çanta taşıyan kadınları takip etti. Dr. Borcht kırık iskelet askerlerin etrafından ve üzerinden geçerek yatağın benim tarafıma doğru ilerledi. Bakışları hemen sağ dizime kilitlendi ve ne kadar kötü hasar gördüğünü görmek için bacağıma nazikçe manipüle etmeye başladı. "Çantaları buraya yakın bir yere koyabilirseniz harika olur."

İki çantayı ona getirip yere bıraktı ama hemen kapıya doğru koşmadığında şaşırdım. Her bir adama baktı ve sonra Rik'e odaklandı, onu doğru bir şekilde sorumlu adam olarak okudu. "Ekibimin tamamen dış güvenlikten oluştuğunu anlıyorum, ancak bu durum her neyse yardımcı olabileceksek, hazırız. Ya da müdahalemizi geliştirebilmemiz için bana verebileceğiniz herhangi bir bilgi varsa..."

Rik başıyla onayladı. "Evet, size neler olduğunu anlatmalıyız. Hepinize. Bu Majestelerinin güvenliğini ileride etkileyecek." Yine de bana baktı, kaşları hafifçe çatılmıştı. *"Bu tartışmaya bir insanın dahil olmasının sakıncası var mı?"*

Kalmak istiyor. Sanırım ona bir şans vermeliyiz:

"Bu gece olanlar şöyle. Guillaume ve ben yukarıda Majesteleriyle birlikteydik. Daire ve Xin aşağıda nöbet tutuyordu." Daire'ye bir bakış atarak durakladı.

"Ben mutfaktaydım. Xin evin etrafında hızlıca bir tur atmak için dışarı çıktı."

Frank başını salladı. "Onu gördük, merhaba dedik. Saat 02:04'teydi." Rik bana baktı. "Uyuyor muydunuz kraliçem? Olay başladığında?"

"Öyleydim ama bir şey beni uyandırdı. Oda olması gerekenden daha aydınlıktı ve doğrulmaya başladığımda odanın ortasında bir pencereye benzeyen bir şey ve içinden tırmanan silahlı bir iskelet gördüm."

Frank'in rengi soldu ama beni yine etkiledi. Hikâyemden şüphe ettiyse bile, en azından herhangi bir şüphe ifade etmedi. Gerçi odaya hızlıca bir göz attı, kemikleri gördü ve her şeyi uydurduğumu nasıl düşünebildiğinden emin değilim. Gina yatağın kenarına oturdu ve elimi tuttu.

"Rik ve Guillaume'u uyandıramadım. Rik kımıldadı ve inledi ama uyanamadı. Daire ve Xin'in geldiğini duydum ama o şey beni yakaladı."

Dr. Borcht çirkin bir çürük halkası taşıyan ayak bileğime dokundu. "İskelet seni oldukça iyi kavramış."

Ürperdim ve başımı salladım. "İki ya da üç kez tekmeledim ve bir yerini kırdım ama yine de beni bırakmadı. Beni yataktan çekti. Yatağın bacağını tuttum ve can havliyle dayandım, işte o zaman beni çekiştirirken dizimi incitti. Onu ateşle patlatmayı denedim ve kesinlikle uludu, ama yine de beni bırakmadı. O sırada Daire kapıdan içeri girdi ve ona saldırdı. Xin beni güvenli bir yere sürükledi ve Rik ile Guillaume sonunda uyanıp savaşa katılabildi."

Dr. Borcht yatağın üzerindeki en büyük çantayı kaldırdı ve açtı. İçinde bir tür tıbbi ekipman vardı. İç raflardan birini kaldırdı ve her şey aydınlandı. "Bu tam vücut MR'ı kadar iyi değil ama en azından içeride tam olarak neyin yırtıldığını görmemi sağlayacak. Sanırım ACL'nizde bir sorun yok ama en azından menisküsünüz yırtılmış." Yatağın diğer tarafındaki Rik'e baktı. "Yaralı dizini kaldırmama ve desteklememe yardım edebilirsen, tarayıcının altına almam gerekiyor."

Daire yolumdan çekildi ve Rik yatağın üzerinde sürünerek yanıma diz çöktü. İri ellerinden biri baldırımı kavrarken diğeri uyluğumun altına kaydı. Dizimi yumuşak bir şekilde yukarı kaldırdı ve Dr. Borcht tarayıcıyı yerine yerleştirdi. Biraz ırkildim ama çok fazla acımadı. "Bunu iyileştirebilmeliyim, değil mi?"

"Oh evet. Bir ACL'yi ya da kırık bir kemiği de iyileştirebilirsiniz. Sadece sakatlığın tam olarak ne olduğunu bilerseniz iyileştirmenin sizin için daha kolay olacağına inanıyorum. Sadece bağ hasarınız varsa kemiği onarmaya çalışmanızın bir anlamı yok. İyi bir görüntü elde etmek birkaç dakika alacak. Sabit durmaya çalışın ve Rik'in bacağınıza desteklemesine izin verin."

"İlk iskelet muhtemelen bir baş rahipti," dedi Gina, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Kan'ı bayıltarak onların geçmesini güvenli hale getirdi. Sonunda geçidi nasıl kapattın?"

Gina'nın hayatı boyunca Aima mahkemelerinde bulunduğunu unutmuşum. Tam bir Aima olmasa da muhtemelen en az diğerleri kadar çok şey biliyordu. "Kapatamadım. Ne kadar zorlarsam o kadar güçleniyordu."

Başını salladı, bakışları bana kilitlenmişti. Yoğunluğu beni biraz ürkütmeye başlamıştı. Henüz hiçbir şey consiliarius'umu sarsmayı başaramamıştı. Yani eğer endişelendiyse ya da Tanrı korusun korktuysa, hayal ettiğimden de beter bir durumdaydık. Ve çok iyi bir hayal gücüm vardı.

"Xin beni kenara çekmişti," diye yavaşça devam ettim, tepkisini izliyordum. "Bir baloncuğa benziyordu. Parlak ve yüzer gibiydi, bir baloncuğun yüzeyi gibi hareket ediyordu. Ben de onu patlattım."

"Arkadan mı?"

Başımı salladım ve o da şaşkın bir şekilde arkasına yaslandı. Ağzını açtı, kapattı ve tekrar açtı ama kelimeleri bulamıyor gibiydi.

"Saldırının arkasında kimin olduğunun farkındasınız, değil mi?" Dr. Borcht sordu.

"Çocuklar bana açıkladı," dedim belli belirsiz, insan güvenlik görevlisinin önünde ne kadar doğaüstü şeyden bahsetmek istediğimden emin değildim. Gerçi hikâyemi duyduğunda bile henüz kapıya doğru kaçmamıştı.

Gina sonunda başını sallayarak, "İmkansız başarı," diye fısıldadı. "Bir geçit sadece onu açan kişi tarafından kapatılabilir. Daire baş rahibe saldırdığında Rik ve Guillaume'u büyüden kurtardı ama geçit açık kaldı. Yani ilk iskelet açmamıştı. Diğer taraftaki biri açtı. *O açtı*. Tanrının kendisi. Ve sen de geçidi onun yüzüne kapattın."

"Tanrıça," diye fısıldadı Dr. Borcht, gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

"Lanet olsun," dedi Gina ve beni gülmekten kırdı geçirdi. Daha önce onun küfrettiğini hiç duymamıştım.

Birden hepimiz şimdiye kadar anlatılmış en komik fıkrayı duymuş gibi gülmeye başladık.

Nefes nefese, yastıklara yaslandım. Gözlerim yaşlarla doldu ama ağlamadım. Bu çok fazlaydı, çok ani, çok bunaltıcıydı. Değişen ruh halimi hissettiler ve onlar da sessizleştiler. Rik dizimi sabit tuttu. Gina elimi tuttu. Daire bana dokunmadığı halde mırlamaya başladı. Her zaman şövalye olan Guillaume silahları ve kalkanları yığmaya başladı, herhangi birini tutmak isteyip istemediğini görmek için her kılıcı test etti. Sessiz Xin sadece beni izledi, gözleri parıltıyor, buz gibi çatlıyordu. Onu almamış olsaydım...

Hayatta kalacağımı sanmıyordum.

Ama merak etmeliydim... Rik ve Daire beni bulmasaydı, tek başıma daha ne kadar dayanabilirdim? Kral ben güçlenmeden önce uyanmaya başlamış mıydı? Kaçak ve güçsüz bir şekilde yaşarken ataerkil tanrının radarında mıydım? Kesinlikle Marne ve Keisha kim olduğumu bilmiyorlardı. Gina'yı asla bulamazdım. Dr. Borcht'un bakımına da hiç ihtiyacım olmazdı. Altın bir pencereden başka bir düzleme ya da dünyaya tırmanan iskeletleri asla göremezdim. Ya da binlerce yıldır zincire vurulmuş devasa bir yılan ejderha yarattığını hayal edemezdim.

Ya da bir savaş kedisini ya da hayalet gibi gümüş bir kurdu okşadım. Ya da devasa bir kaya trolü tarafından tutuldum.

Ya da son Tapınak Şövalyesi'ni sevdi.

Makine öttü ve Dr. Borcht, "Tamam, tarayıcıyı yerinden kaydırmama izin verin ve dizini tekrar yerine koyabilirsiniz. Destek için altına bir yastık koymak en iyisi olacaktır. Evet, işte böyle."

Bir klavyenin tıkırtısını duydum ve nefesinin altından mırıldandı. "Pekâlâ. Evet. Menisküs yırtığı ve biraz MCL hasarı var gibi görünüyor. Eklemim kendisi hasarsız ve ACL sağlam."

Gözlerimi açtım ve biraz doğruldum. Gina dinlenebilmem ama dik durabilmem için altına bir yastık daha koydu. "Peki bu ne anlama geliyor?"

Dr. Borcht dizimin gri ve beyaz taramasını çıkardı. Bazı beyaz lekeleri işaret etti ve birkaç tıbbi kelime daha sıraladı ama tek anladığım sıvı, şişlik ve yırtıktı. Duraklayıp "Sanırım bunu nasıl düzelteceğimi sormalıydım?" diyene kadar bekledim.

İşaret parmağıyla dizimin ortasına, dışına ve içine dokundu. "Buralarda biraz hasar var. Eğer o bölgeyi güçle doldurursan, şişliği indirmeye ve her şeyi yeniden örmeye odaklanırsan, yarın ayağa kalkıp yürüyebilirsin."

Frank nefesinin altından kısık bir ses çıkararak hepimizin ona bakmasına neden oldu. Kızardı ve kekeledi, "Üzgünüm, arkadaşımın kızı birkaç yıl önce basketbol oynarken menisküsünü yırttı ve ameliyat önerdiler. Haftalarca ağrısı ve şişliği oldu."

"Fark etmediysen diye söylüyorum, ben tam olarak insan değilim."

Bakışlarımı sabit bir şekilde karşıladı. "Anladım. Majesteleri."

Daire kıs kıs güldü. "İpucu neydi: dev savaş kedisi mi, iskeletler mi yoksa cesetler mi?"

"Yukarıdakilerin hepsi." Yaklaştı ve Rik kıpırdamasa da, aramızdaki bağa hazır olduğunu hissettim. Eğer bu insan hoşuna gitmeyen bir şekilde ürkerse, Rik onu çıplak elleriyle parçalara ayırırdı. Frank tek dizinin üzerine çöktü. "Kalmak ve güvende olduğundan emin olmak için ne istersen yapmaya hazırım."

Şaşkınlığımı ve şüphelerimi yüzümden uzak tutmaya çalıştım. Bu gerçekten çok tatlı bir teklifti. Ama bir insanın benim için Kanımın yapamayacağı ne yapabileceğinden emin değildim.

Gina yumuşak bir sesle, "İnsanlar genellikle diğer kraliçelerin radarının altındadır. Ve Kanınızın görülmesini istemeyebileceğiniz yerlere erişimleri vardır."

Ne yapacağım? Rik'e sordum. Bu insan hizmetçiliği gibi bir şey mi? Yoksa sadece iyi, tamam deyip bırakayım mı?

"Daha önce de bir şeyler gördüm," dedi Frank, dikkatimi tekrar ona çekerek. "Açıklayamadığım şeyler. Şeyler..." Kelimeleri bulmaya çalışarak iç çekti. "Sanki beni çekeştiriyorlardı. Sadece bir ip, bir iplik, ama hissettim. Dışarıda daha fazlası olduğunu hep biliyordum. Sanki başımı yeterince hızlı çevirirsem görecekmışim gibi. Görmek istiyorum, Majesteleri."

:*İçinde biraz Aima kanı olmalı,:* Rik bağ aracılığıyla dedi ki: "*Senin büyüüne cevap verecektir.*

Nasıl?

Eğer hediyesini büyütmek istiyorsan, ona kanından biraz vermelisin. Eğer o da isterse. Bu onu tamamen senin yapar:

Bu fikrin kafamda bir dakika dolanmasına izin verdim. *Umurunda olmaz mıydı?*

Bu sizin kanınız, kraliçem. Biz Kan her zaman ilk ve en yakın hizmetkarlarınız olacağız...:

"Bir yolu var." Gina bakışlarımla buluştu, gözleri şiddetle parlıyordu. "Ve eğer bunu ona verirsen, ben de isterim."

:*Sonuçlar var,:* Guillaume dedi ki: *Daha uzun yaşayacaklar. Görünüşleri aynı şekilde yaşlanmayacak. Daha sonra fikrinizi değiştirirseniz hizmetinizden isteyerek ayrılmayacaklar. Gina kendini kanıtladı, ama adamın daha sonra pişman olmayacağından emin değilim...:*

Frank bana baktı. Kırk, belki de kırk beş yaşlarında olduğunu düşündüm. Yakışıklı, sert bir adamdı, duruşuna bakılırsa muhtemelen eski bir askerdi. Belki de eski bir polisti.

"Ailen var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece benim işim ve benim için çalışan insanlar. Ortağım ve ben yirmi yıl önce birlikte görev yaptık. O benim hiç sahip olmadığım kardeşimdi."

"Öyle miydi?"

"Geçen yıl öldü. Kanserden. İşimden başka hiçbir şeyim yok. Çalışanlarım. Onlar iyi, sadık, akıllı ve hiçbir şeyden korkmayan insanlar. Var olmayan pencerelerden sürünerek çıkan iskeletlerden bile."

"Bunu tanımadığım hiç kimse için yapmazdım. Ve bunun senin yapmak isteyeceğin bir şey olup olmadığını bile bilmiyorum."

Bir an Gina'ya baktı ve tepkisini tarttı.

Tamamen bana odaklanmıştı, tavırlarında hiç şüphe yoktu. "Çok istekli olduğumu biliyorsun."

"Ne gerekiyor?" Sonunda sordu.

Guillaume'a baktım ve elinde bir bıçakla hemen yanıma geldi. Bileğimi uzattım ve küçük bir kesik attı, o kadar hızlıydı ki hissetmedim bile.

Kan fışkırdı. İçimde bir kabarma hissettim, sanki devasa bir dalga kabarak beni gökyüzüne doğru kaldırıyordu. Guillaume'un burun delikleri alevlendi ve Kanımın tüm yoğunluğu keskinleşti. Bileğimi Gina'ya doğru uzattım.

Buz gibi parmakları tenimde titriyordu ama gözleri heyecanla parlıyordu. Neşe. "İsis'in son kızı Shara Isador'a hayatım üzerine yemin ederim. Büyükanmem benden önce hizmet ettiği gibi ben de sana sadakatle hizmet edeceğim."

Dudakları tenime dokunduğunda ne beklemem gerektiğinden emin değildim. Adamlarımdan biri kanımı tattığında, bileğim gibi masum bir yerden bile olsa, sanki amımı ya da meme uçlarımı ya da her ikisini birden yalıyormuş gibi hissederdim. Bu tamamen cinsel bir şeydi ve şehvetimi bir öpücük kadar kolay uyandırıyor.

Gina kanımı yutarken gerçekten hiçbir şey hissetmedim, sadece yükselen gücü. Birkaç kez yuttu ama ben saymadım. Ne kadarının uygun olduğunu bilmiyordum ama onun bildiğine güveniyordum.

Başını kaldırdı ve gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Hiç düşünmemiştim..." Boğazını temizledi ve bana parlak bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

Ona baktığımda, kanımı onda görebiliyordum. Yumuşak, sıcak bir parıltı gibi ona yayıldığını hissedebiliyordum. Artık benden bir parça taşıyordu. Gözlerimi kapatsam ve zihnimde taşıdığım goblende onu hissetsem, onu göreceğimden şüpheleniyordum. Dünyanın neresine giderse gitsin.

Dr. Borch'ta baktım ve özür dileyerek gülümsedi. "Ben bir doktorum, Shara. Hayatım boyunca kan yoluyla bulaşan hastalıkları inceledim. Korkarım ki kan paylaşma düşüncesi benim için çok riskli. Yine de size elimden geldiğince sadakatle hizmet edeceğim."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Evet, benim de hiç aklıma gelmemişti. Rik ve Daire ortaya çıkana kadar. Anlıyorum." Frank'e döndüm. "Baskı yok. Fikrini değiştirirsen anlarım."

"Sen gerçekten İsis'in kızı mısın? Tanrıçanın mı?" "Evet."

"Yemin ederim." Bileğimi uzattım ve o da yaklaşarak elimi tuttu. "Majesteleri." Dudaklarını tenime bastırdı, biraz ürperdi ama yutkundu. Yine yutkundu. Gina'da da aynısı oldu. İçinde parlayan kanımdan başka bir şey hissetmedim. Cinsel hiçbir şey.

Rahatlamış bir şekilde Rik'e gülümsedim. Biri bana her dokunduğunda bir tür seks fanatigi olmak istemiyordum.

"İstediğin zaman bizim seks fanatiğimiz olabilirsin kraliçem..."

Frank başını kaldırdı, gözleri kocaman açılmıştı, nabızı boğazında hızla atıyordu. Şimdi hepsini hissediyordum. Midesindeki sinir titremesini hissettim. Kusup kendini utandıracağından korkuyordu. Ya da daha kötüsü, bir tür canavar gibi kanımı arzulamaktan. Ama her an geçtikçe sınırları yatışıyordu. Bir kadeh viski içmiş gibi yayılan bir sıcaklık dışında farklı bir şey hissetmiyordu.

"Ben, Frank McCoy, İsis'in kızı Shara Isador'a hayatım üzerine yemin ederim. Bu doğru mu?"

Gülümseyerek başımı salladım. "Bildiğim kadarıyla. Bu benim için de bir ilk."

Rik bileğimi tuttu ve küçük kesigi yaladı. Dilinin bir hareketiyle gözlerim kapandı ve meme uçlarım sertleşti. Çıplak, yatakta ve etrafımda bir sürü insan olduğunun farkındaydım. İçlerinden üçünün beni tutkunun sancıları içinde görmesini gerçekten istemiyordum.

"Dizini iyileştirmeye hazır mısın?"

Çok yorgundum. Tek yapmak istediğim uyumaktı.

Daha da yaklaştı ve beni yastıkların üzerine yatırdı, hâlâ elimi tutuyordu. "Zor olmasına ya da uzun sürmesine gerek yok kraliçem. Bu odada zaten bol miktarda kan var. Onu kendinize çekin ve sizi iyileştirmesine izin verin."

Gözlerimi kapadım ve dalgalanan kumaşı yukarı kaldırdım. Her şey parlıyordu; kan, ateşli yakutlar gibiydi ama kemikler ve silahlar sıvı güneş ışığıyla parlıyordu. O kadar güzeldi ki, beni öldürmeye çalışmak için kullanılmış olduğu gerçeğini hâlâ aklım almıyordu.

Bunu görüyor musun? Rik'e sordum.

:Fuck. Bu bir fener gibi, hizmetkarlarına tam olarak nereye geleceklerini söylüyor. Ondan kurtulmalıyız:

Nasıl?

Yüksek sesle sordu: "Arkalarında bıraktıkları her şey onun büyüyle parlıyor. Eyaletteki tüm ışık fanatiklerinin dışarıda kamp kurmamış olmasına şaşırdım. Bu büyüü kanı gibi kendisine çekmesi güvenli mi?"

Xin kaşlarını çattı. "Yapabilir mi bilmiyorum. Eğer onun çağrısına yanıt verirse, çünkü onun değil."

"Ama ona zarar verecek mi? Aksi takdirde büyüü nasıl yok edeceğiz?"

"Biliyorsam ne olayım," diye homurdandı Guillaume. "Xin ve ben
y a ş l ı y ı z ama daha önce güneş tanrısıyla hiç uğraşmadık."
Bilebilecek birini tanıyordum. Ona sormaya cesaret edebilseydim.

SHARA

Fya da ilk kez bilinçli olarak rüyalar alemine girmeye çalıştım. Bir tanrıçayla tanıştığım, piramidini gördüğüm ve kanını tattığım yere.

Gözlerimi kapatarak piramidi zihnimde canlandırırdım. Kum tepelerinin üzerinden hafif esintiler. Havada tütsü ve gece açan yaseminler. Gece gökyüzünde yükselen pırıl pırıl altın piramit, üzerinde asılı duran, neredeyse piramidin ucuna takılmış bir hilal.

Oradaydım. Yalınayak. Saçlarım rüzgarda savruluyordu. Seslendim. "Isis? Bu Shara Isador, son kızınız. Kraliçeniz. Yardımaınıza ihtiyacım var."

Bir rüzgâr saçlarımı ters yöne, yüzüme doğru savurdu. Saçlarımı taramaya başladım ama hepsi benim değildi. Benimki gibi koyu renkti ama yağ ve tatlı parfümle ağırlaşmıştı. Saçları benimkilere karıştı, kolları beni tekrar kucağına çekti. Bana karşı ne sıcak ne de soğuktu. Sadece sertti. Canlanmış bir heykel gibiydi.

"Çocuğum. Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

Gözlerimi kapatarak, iskelet ve zırh parçalarından yayılan altın ışıltıyla evdeki yatak odamı hayal ettim.

Kolları bana karşı sıkılaştı ve beni kendisine doğru çekti. "Ra seni işaretledi.

Seni almaya çalıştı. Ağından nasıl kaçtın?"

Geçidi nasıl kırdığımın anısının zihnimde titreşmesine izin verdim.

Güldü ve aniden yerden beyaz güller fişkırdı ve etrafımızı sardı, parfümleri ilahiydi. Beni sıkıca kavrayışını gevşetti. "Büyüsünü bozduğunda yüzünü görmeyi çok isterdim."

"Kanım, kalan büyüünün fanatiklerini bize çekmesinden korkuyor.

Bir işaret gibi. Peki ondan nasıl kurtulabilirim?"

"Kontrol edilmezse olacak." Kulağıma doğru iç çekti. "Işık hakkında hatırlanması gereken bir şey var. Yaşayan her şey bir dereceye kadar ona ihtiyaç duyar. Yaşayan her şey onun sıcaklığını ve ısıltısını kendileri için kullanabilir. Sadece ne kadar güneş ışığı aldığını kontrol et. Çok fazla güneş aldığında bunu hissedeceksin."

Boynumu öptü, dudakları sert ve tuhaftı. Yine tek benzetebildiğim, canlanan bir heykeldi. Onu tekrar sıcak ve yumuşak yapmak için ne gerektiğini merak ettim.

"Vücudunda olduğundan daha fazla kan var, sevgilim. Ve beni baştan çıkarsan da, kanından küçük bir tat bile alamayacak kadar canlı ve iyi olmana ihtiyacım var. Beni çok baştan çıkarıyorsun. Çok canlısın. Pırıl pırıl, zengin ve saf."

"Annem benim kontrollü bir kaos olduğumu söyledi. Bu yüzden mi bana ihtiyacın var?"

"Evet. Tek bir sebep. Ve umarım bir gün benim soyumu birçok kızla devam ettirirsin."

Çocukları düşünmek beni neredeyse ters yöne koşturuyordu. Hiç çocuklarla birlikte olmamıştım. Hiç kendime ait bir çocuk istemedim. "Bir gün olabilir."

Benden bir şey talep etmemesi hoşuma gitti. Bu benim seçimimdi. Onun çizgisi benimle birlikte ölse bile.

Kollarını gevşetti, yavaşça uzaklaştı ve ben gitmesini istemedim. Henüz istemedim. Bilmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Ona annemi, babamı, kralı sormak istiyordum-

"Kralını al." Sesi daha uzaklardan geliyordu ama yine de saçlarının parfümünün kokusunu alabiliyordum. "Ve Ra'nın giremeyeceği güvenli bir yer inşa et."

I Herkesin bana baktığını fark edince irkilerek gözlerimi açtım.

Rik'in yüzü yumuşadı, gözlerinin arasındaki çizgiler düzeldi. "Kraliçem."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyledi." Bir an durakladım, iki insan hizmetkârıma baktım. Bu kelimenin kafamda yarattığı olumsuz çağrışımdan kurtulmam gerekecekti. Gina benim arkadaşımdı, emir vereceğim biri değil. Her ne kadar onun patronu, kraliçesi olsam da, onu bir hizmetçi olarak düşünmek bana aşağılayıcı geliyordu. "Kendini hazırla. Bunu yaptığımda... Senin için nasıl bir his olacağını bilmiyorum. Eğer bir şey hissedeceksen bile."

Gina başını salladı, yatağa daha sıkı yerleşti. Frank bir elini yatağa dayadı, hâlâ yanımızda dizlerinin üzerinde duruyordu.

Başımı kaldırıp Rik'e baktım. Uzun zamandır kendimi bu kadar yorgun hissetmemiştim. Gözlerim zaten ağırlaşmıştı ve kelimeleri bir araya getirmek için konsantre olmam gerekiyordu. "Bu muhtemelen beni bir süre bayıltacak."

Elimi ağzına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. "İyi uykular kraliçem."

Gözlerimi kapattım ve derin, sakın bir nefes aldım. Buradaki kanın bir kısmı dönem kanıydı. Bunun ne yapacağını biliyordum. Güneş ışığının ne kadar sert vuracağından emin değildim. Bu yüzden önce bununla başa çıkmaya karar verdim.

Zihnimde, o parlayan kemiklerden birine dikkatlice dokundum. Altın rengi ışık üzerime yapıştı ama yakmadı ya da acıtmadı. Parmağımı ve başparmağımı birbirine sürterek tenime hoş bir parıltılı sıcaklık yaydım.

Kollarımı açtım, avuçlarımı yukarı kaldırdım ve ellerime konsantre olarak ışığı kendime doğru çektim. Sıvı güneş ışığı damlacıkları havada ateşböcekleri gibi dans ederek bana doğru süzüldü. Ellerim daha parlak, neredeyse ikiz güneşler gibi parlıyordu. Odada çok fazla altın enerji vardı. Ellerimden akan gücü hissedebiliyordum. Bir eve yetecek kadar güneş enerjisi. Belki de tüm şehre. Zihnimdeki manzara karanlık olana kadar tüm ışığı kendime çektim, sadece kanın koyu kırmızı parıltısı ve bağlarımın ışığı ile aydınlandı.

Rik'in erimiş lavı etrafımda dönüyordu. O altın ışığın bir kısmını dikkatlice doğrudan bağının üzerine döktüm. İçine yayılan sıcaklığın dokunuşuyla nefes aldığımı duydum. Sonra Daire'nin mırılayan savaş kedisi ve Xin'in gümüş kurdu. Gözleri en karanlık gecedeki altın lambalar gibi parladı. Guillaume'un hırılayan aygırı ben yaklaşırken yeri eşeledi. Siyah kürküne sıvı güneşi vurdum ve güneş dalgalandı, derisine batmadan önce parlatılmış bir madeni para gibi parladı.

Hâlâ dağıtmam gereken bir avuç dolusu ışık vardı, bu yüzden Gina ve Frank'in bağlarına doğru ilerledim. İplik gibi inceydiler ama onları hissedebiliyordum. Bağlarına ışık damlattım ama fazla tutmuyor gibiydi. Umarım onlara yardım etmeye yeterdi.

Çalışırken altın sıcaklığının bir kısmı tenime işledi. Kanım ısındı, sanki damarlarımda dans ediyor ve şarkı söylüyordu. Güzeldi, evet... ama derinlerde bir yerde, o iskeletin bileğimi kavrayışını unutamıyordum. O büyüün bana dokunmasından pek de hoşnut değildim, bu yüzden pek fazla almadım.

Bir an düşündüm, geri kalanıyla ne yapacağıma karar vermeye çalıştım. Çok fazlaydı. Onlardan kurtulmalıydım ama bu kadarı Kanıma bile zarar verebilirdi.

Binlerce mil güneyde bir çekilme hissettim. Zamanın unuttuğu derin, karanlık bir boşlukta zincirler takırdadı.

Tabii ki. Gücünü en büyük düşmanı Leviathan'a verirsem, ışık tanrısına karşı uygun bir intikam almış olurum. Onunla bir bağım yoktu ama yönünü gösterebilirdim. Onu bulmak için tam olarak nereye gitmemiz gerektiğini biliyordum. Sağ elimde dönen sıvı güneş ışığına odaklanarak, altın büyüünün her damlasıyla kendimi güneye doğru yönlendirdim. Büyük canavarı karanlıkta hayal ettim, zincirleri şingırdıyor, pençeleri amaçsızca taşları tırmalıyordu. Güneş ışığı asla bu kadar derine ya da toprağın bu kadar altına ulaşamazdı, bu yüzden muhtemelen gözlerini acıtacaktı. Tabii uyanıksa. Umarım altın ışık topunu üzerine bırakabilir ve o daha ne olduğunu anlamadan gitmiş olurum.

Fiziksel olarak hareket etmedim ama farkındalığım zaman ve mekânda uçtu. Dağın sarp kayalıklarını gördüm. Keskin, soğuk bir şelaleden geçerken su üzerimden aktı. Şimdi daha derin ve daha hızlı, karanlıkta uçarak doğrudan ona yöneldim.

"Yine sensin."

Sesinin derin, gürleyen tonu karşısında donakaldım. Daha önce konuştuğunu hiç duymamıştım.

"Bu sefer benden ne istiyorsun? Bin yıl daha zincire vurulmuş halde yatarken, sahip olamayacağım şeylerle bana eziyet etmeye mi geldin?"

"Sana bir hediyem var," diye fısıldadım, yolumu aydınlatması için ışık topunu önümde tutarak. Islak, siyah taş yumuşak ışıktaki parlıyordu. Karanlıkta bir şey sürünüyordu, taşların üzerinde hışırdayan pulların sesi geliyordu.

"Ra kokuyorsun. Seni yemeden önce benden uzak dur." "Ra beni öldürmeye çalıştı."

Kıkırdadı, çok sağlıklı libidoma çılgınca şeyler yapan tatlı, alçak bir kahkaha. Sanki karnımın derinliklerine uzanmış ve bir akor tıngırdatmış gibiydi. "Yine de hâlâ buradasın. Ya çok iyisin," ve ses tonundan çok ama çok kötü olduğu anlaşılıyordu, "ya da kışına yapışan güneş tanrısı yaşlılıktan tembelleşiyor."

"İlkini tercih ederim."

Derin bir nefes verdi; yumuşak, çikolata gibi sesiyle çelişen, canavar gibi bir soluktu bu. "Belki. Belki de değil."

"Belki kendin öğrenirsin."

Uzun bir tıslama sesi çıkardı. "Belki de öyle. Ya da dediğim gibi, belki seni yerim. Sıçanlar ve solucanlar dışında bir şeyle beslenmeyeli çok uzun zaman oldu."

"İşte bu yüzden sana bunu getirdim." Tam olarak nerede olduğunu göremesem de topu ileri doğru gönderdim. "Bu seni serbest bırakmak için yeterli mi?"

Altın top, dişlerin çarpışması onu yuttuğu konusunda beni uyarmadan bir saniye önce göz kırparak gözden kayboldu. Alçak bir gümbürtü ayaklarımın altındaki zemini sarstı. Kayalar ve çakıl taşları yağdı ve ben mağaranın kenarına düştüm. Panikle aklıma gelen ilk düşünce, serbest kaldığı ve tüm dağı üzerimize yıkacağı oldu.

Ama sonra güldüğünü fark ettim.

"Bunun beni serbest bırakmak için yeterli olduğunu mu düşünüyorsun? Bu sadece bir tattı. Bana getirdiğin başka bir eziyet."

"Seni ne özgülleştirecek?"

Zincirler taşın üzerinde şakırdadı ve karanlık ve büyük bir şeyin bana doğru geldiğini hissettim. Titredim, kalbim çarpıyordu ama hareket etmedim. Kaçmayacaktım. Ondan değil. Hiçbir şeyden kaçmayacaktım. Bir daha asla.

Zincirlerin ucuna çarptı, birkaç santim ötedeydi. Vücudundan yayılan gücü hissedebiliyordum, tam olarak ne kadar iri olduğu izlenimini veriyordu. Rik'in kaya trolünü bir çocuğun yerde oynayacağı bir aksiyon figürü gibi gösteriyordu.

"Sen. Beni özgür bırakacaksın." "Nasıl?"

"Biliyorsam ne olayım."

Havayı büyük bir körükle içine çekerek saçlarımı savurdu. Kokumu içine çekerken başını eğdi. Kanımı.

Bir şey karnımı okşadı. Dili olabilir. Titredim, korktum ama aynı zamanda tahrik oldum. O canavar ejderha-yılan her neyse, onun tarafından yenmek ya da ısırılmak istemiyordum... Ama tüm tehditlerine rağmen, beni gerçekten yemek yerine beni yemeyi tercih edeceğine dair bir his vardı *içimde*.

"Bana bu gücün bir kısmını verin ve bu dünyanın temellerini sarsmama izin vermek için yeterli olabilir."

Gözlerimi kapattım ve hem etrafımdaki hem de binlerce kilometre uzaktaki odamı hayal ettim. Kan etrafımda parıltıyordu. Üzerimde. Kendimi o kana açtım ve onu evim olarak adlandırdım. Hepsini. Her damlasına.

Sihir içime aktı, beni kaldırdı, içimde dönen bir kasırga gibi savurdu. Çok fazla güç. Dişlerimi sıkarak, oluşmasına izin verdim. Tuttum

Kemiklerim zonklayıncaya, dişlerim ağrıyıncaya, cildim güç altında yırtılacakmış gibi hissedene kadar. Kanım damarlarımda kaynıyor, sihrini göstermek için sabırsızlanıyordu.

Tüm bu gücü Leviathan'a doğru ittim ve onunla ne yapacağını bildiğini umdum. Bir bağ aracılığıyla ona bırakamazdım ve bu kadarını... Onu öldürmekten korkuyordum ve bunu kastetmemiştim bile.

Bir timsahın bir antilobu bütün olarak yemesi gibi yuttu. Kükreyerek toprağın derinliklerinde yuvarlandı ve çırpındı ve evet, tüm dağ onun üzerinde sarsıldı. Kendini bir heyelana gömeceğinden ve onu asla çıkaramayacağımdan korkuyordum.

Dizime biraz damlatacak kadar sihrim kalmıştı. Yırtık etin kendini tekrar ördüğünü, şişliğin hafıflediğini hayal etmeye çalıştım ama doktor değildim. Menisküs ya da MCL'nin tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Yorgunluk beni daha derine çekti. Dayanmak, gözlerimi açmak ve Rik'e iyi olduğumu söylemek için zorlandım ama göz kapaklarımdan bir yarık bile açtığını sanmıyorum.

Pulların fırçası, pençelerin taş üzerindeki tıktırması. Leviathan zihnime süründü, bu kez bana doğru uzanıyordu. "Adın ne senin?"

"Shara."

Zihnimde volta atıyor, pençeleri içime batıyordu. Hem zihinsel hem de fiziksel olarak irkildim ama onu dışarı itmeye çalışmadım. Yalnızlığı, kocaman pençesindeki bir ayak uzunluğundaki diken gibi ağrıyordu. "Gel ve beni bul. Şimdi, Shara. Dilimde eriyen o tatlı güç topağıyla bile daha fazla dayanamayacağım. Hemen gelmelisin yoksa her şey biter."

"Ne kadar zamanımız var?" "Saatler. Günler.

Daha fazla değil."

"Neden? Neden şimdi ölüyorsun?"

"Bu dünyada ilk nefesi aldığın ve geri sayımın başladığı anı hissettim."

Oh lanet olsun. Bıçak doğrudan kalbe. Benim kalbime. Sırf hayatta olduğum için onu öldürüyordum. Daha da kötüsü, beş yıldır kaçak olduğum, consiliarius'umu ve mirasımı kaybettiğim için kralın bana ihtiyacı olduğunu bilecek gücüm yoktu. *Kralımın.*

Acı dolu bir ses çıkarmış olmalıyım çünkü Rik'in bana daha sıkı sarıldığını hissettim, aslında tüm kanımı. Daire'nin savaş kedisi bacaklarıma sarılmıştı. Xin ve Guillaume sağımda. Rik solumda. Uzaktan, Gina ve Daire'nin

Frank odadan çıktı, muhtemelen Dr. Borch'tla birlikte, gerçi onu doğrudan hissetmedim.

Kanımın kalabalık olmasını istedim. Kesinlikle. Ama iskeletin beni yakalamasının dehşeti zihnimde tazeydi. Eğer hepsi buradaysa, uyanamıyorlarsa...

Hepimiz sırayla nöbet tutuyoruz, senin yatağında bile. Bu sefer bizi gafil avlayamayacak kraliçem:

Sanki Leviathan'ın zincirleri bacaklarıma dolanmış, beni daha derine sürüklüyordu. Uyanık kalmak için savaştım. Plan yapmam gerekiyordu. *Ölüyor. Fazla zamanı kalmadı. Bekleyebileceğimizi sanmıyorum:*

Gina'ya söyleriz. Gerekirse yarın gideriz. Uyu. Dinlenin. Her şey yolunda kraliçem:

Hayır. Her şey yolunda değildi. Varlığım onu öldürüyordu.

Onu zihninde hissediyorum: Rik'in bağı daha parlak bir şekilde parladı ve bir an için devasa canavarı dışarı çıkarmaya çalışacağından korktum. Leviathan karanlıktan onu izledi, zihnimde parıldayan büyük bir kesik göz:

Ona güç verdim ama kanımı doğrudan alamadı:

Uzaktan, Rik'in Xin'e Gina'nın peşinden koşması ve ona seyahat planlarımızı öne almamız gerektiğini söylemesi için sessiz bir emir verdiğini hissettim.

Sanırım Noel için dekorasyon ya da alışveriş yapmayacağız.

Işık Tanrısı'nın binlerce yıl önce zincirlediği bir canavarı zincirlerinden kurtarmış olurdum.

Umalım da onu serbest bıraktığımda dünyayı yok etmesin.

SHARA

I Bu Noel arifesini Venezuela'ya giderken sahip olduğum muhteşem bir jette geçireceğim hiç aklıma gelmezdi.

Ekibim toplanmıştı: Kanım, consiliarius'um, insan güvenlik şefim, üç muhafızım ve özel doktorum. Kan hizmetkârı olmak istememiş olsa da Dr. Borcht'un gelmesinden memnundum. Bu benim için sorun değildi. Aslında yardım etmeye istekli olduğu sürece sorun yoktu.

Onu serbest bıraktığımda Leviathan'ın ne kadar kötü durumda olacağını bilmiyordum. Ya da beni öldürmeye veya birini yaralamaya çalışıp çalışmayacağını. Yakınımda bir doktor olması bu işi başarma şansımız olduğunu hissettirdi.

Dizim bugün çok daha iyiydi, yine de zayıf hissediyordum. Üzerinde koşmak ya da zıplamak istemezdim ama topallamadan ya da ağrımadan yürüyebiliyordum.

Gina telefonu kapattı ve bana başıyla onay verdi. "Angela Kansas City'deki evi kilitlemekle ilgileniyor ve ben de bu sabah ilk iş olarak mirası kasaya geri koydum. Eureka Springs'teki ana ev birkaç hafta daha hazır olmayacak olsa da, Winston arazide geçici bir ikametgah olarak daha küçük bir misafir evi önerdi. Bu şekilde yuvayı kurabilir ve savunmanızı mümkün olan en kısa sürede güçlendirmeye başlayabilirsiniz."

"Güzel," diye yanıtladı Rik. "Yuvayı bir kez kurdu mu, artık içine girilemez olacak. Ra içeride bir daha geçit açamayacak."

"Kulağa harika geliyor," dedim bakışlarını kendime çekerek. "Ama yuvayı tekrar nasıl kuracağım?"

Elimi tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. "Çok kolay. Tek yapman gereken kanamak."

"O zaman Kansas City'deki ev neden yuva olarak işe yaramadı? Sanırım oranın her tarafını kanatmıştım."

Gina usulca kıkırdarak ağzını kapattı.

Evet, bazı sevişmelerimizin ne kadar kanlı olduğu hakkında bir fikir sahibi olacak kadar görmüştü, ama gerçekten hiçbir fikri yoktu. Küvetteki o gece gibi. Çok kanlı olduğu için suyu kaç kez değiştirdiğimizi hatırlamıyorum. Hepimiz birbirimizin tadına bakmak istiyorduk. Ama bu soğuk, kanlı suyun içinde oturmak istediğimiz anlamına gelmiyordu.

"Niyet," dedi Guillaume. "Niyetiniz sihri belirler ve kendinizin bir parçasını yuvaya yatırır. Kansas City'de bunu yapmana gerek yoktu, çünkü gitmeye niyetliydin. Ruhunuzun bir parçasını, büyüünüzü gözetimsiz, geride ve korumasız bırakmak istemezsiniz. Bir yuvayı söküp yeniden kurabilirdiniz ama bu çok daha fazla çaba gerektirir."

Geride bir parçayı bırakma düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Canavarların arkamda bıraktıklarını yutmak için savunmayı aşmak için ne kadar çok çalışacaklarını hayal edebiliyordum. Bir çift iç çamaşırı üzerindeki birkaç damla kan için o soyunma odasını yok etmişlerdi. "Keşke bu çılgın göreve çıkmadan önce yuvayı kuracak vaktimiz olsaydı."

"Bu *senin* çılgın görevin," dedi Daire, kumral saçlarını omzunun üzerinden savurarak. Evet, artık o kadar uzamıştı. Sanırım dünden beri on beş santim uzamıştı.

"Hâlâ çılgınca. Oraya vardığımızda ne yapacağımı bilmiyorum. Oraya *nasıl* gideceğimizi bir kenara bırakın."

Gina dizimi okşadı. "O kısmı ben hallederim. Yerel bir rehber Noel arifesinde bizi dağa götürmek için yüklü bir ikramiye alacak. Tatil nedeniyle bölge bize kalacak. Son bir kilometre kadar yürümek zorunda kalabileceğimizi söyledi, ancak grubumuz için yeterli sayıda at kiralamaya çalışacakmış. Dizin dayanır mı?"

"Sanırım öyle. Çok fazla tırmanmak zorunda kalmadığımız sürece. Yukarı çıkmak zorunda değiliz. *Aşağı inmenin* bir yolunu bulmalıyım. Bir şelalenin içinde ve altında. Tek bildiğim bu. Oraya vardığımızda onu hissedeceğimi umuyorum."

Kafamın içinde dinledim, pençelerinin tıkırtısını, nefesinin soluğunu bekledim ama sadece sessizlik buldum. Bunun öldüğü değil de hapishanesine çekildiği anlamına gelmesini umdum.

Gina mükemmel bir konsültan olduğunu bir kez daha kanıtladı. Küçük özel havaalanında arabalar bizi bekliyordu ve bir rehber bizi havaalanında karşıladı.

Roraima'ya giden toprak yol. Herkese yetecek kadar at bulmayı başarmış ve dizimi streten kurtarmıştı.

Rehber bana, Gina'ya ve Dr. Borch'ta, sonra da gökyüzünde alçakta asılı duran güneşe baktı. "Günün bu saatinde gitmek istediğinizden emin misiniz? Sizi arabalarınıza geri götürene kadar hava kararmış olacak."

"Evet," dedim Gina'yla aynı anda ve kimin sorumlu olduğu konusunda kafasını daha da karıştırdım.

Daha önce hiç ata binmemiştim ve alacakaranlıkta dağ eteklerinde ata binmek öğrenmek için en iyi zaman olmayabilirdi. Sonunda Guillaume beni Rik'in atına bindirdi. Temel bilgileri öğrenebilirdim ve at da yeterince uysal görünüyordu ama zaman kaybetmek istemedim. Bana hangi dizginin ne işe yaradığını anlatmak için harcadıkları her dakika, Leviathan'ın ölebileceği bir dakika daha demektir. Gururumu bir kenara bırakıp Kanımdan biriyle ata binmiş olsaydım onu kurtarabileceğimi bilmek ne kadar aptalca olurdu? Yine de bir gün ata binmeyi öğrenmek isterim.

Rik ağzını kulağıma dayadı. "Bizim için bir zevk olacak."

Daire tırısyla geçerken kıs kıs güldü. "Belki de Guillaume yer değiştirmeli ve onu senin sürmene izin vermeli."

Guillaume kolayca yanımıza bindi. "Kraliçemiz istediği zaman bana binebilir, kaydırılmış olsun ya da olmasın."

Yanaklarım yandı ve zavallı rehberimiz her birimize deliymişiz gibi baktı. Umarım tüm bunları anlamamıştı ama İngilizcesi mükemmeldi.

Dağ ufukta belirmiş, tepesi bulutlarla sarılmıştı. Dağ eteklerine yaklaştıkça tepemizde dik uçurumlar yükseliyordu. Bu kadar dik bir yere tırmanmayı hayal bile edemezdim, ama belli ki insanlar bunu hep yapıyordu. Eğer bulutlar ve sis çok yoğun değilse, tepeden manzara inanılmaz olmalıydı.

Rehber durdu ve bineğini bize doğru çevirdi. Her birimize tek tek baktı ve sonunda bakışlarını her şeyi ayarlamış olan Gina'ya dikti. "Dağın hangi tarafını görmek istediğinize bağlı olarak iki yaklaşım var."

Rik atını ileri doğru itti ve diğerleri yoldan çekildi, böylece bölünmüş patikaya yaklaşabildik. "Ne tarafa, kraliçem?"

Gözlerimi kapattım, tüm vücudumla dinledim. Bir çekim hissetmeye çalıştım. Leviathan'ın nerede olduğuna dair bir ipucu. Ben bir şey hissetmedim ama at hafifçe kişnedi ve başını sol patikaya doğru çevirdi.

"Şu tarafta bir şelale var mı?"

"Evet," diye yanıtladı rehber. "En yakın olanı çok uzak değil. Diğer patikada da bir şelale var ama oraya ulaşmak için en az iki saatlik bir yolculuk gerekiyor."

"O zaman bu taraftan gidelim. Bir şelale görmem gerektiğini biliyorum."

Başını sallayarak bineğini yanımızdan sola doğru yönlendirdi ve biz de onu yakından takip ettik. Grubumuzun geri kalanı da arkamızdan geliyordu. Sürüşümüz ilerledikçe aceleciliğim arttı. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen bağırmak ve patikada yarışmak istiyordum. Ya da bu kadar yüksek bir hızda gitmenin ne kadar zor olacağını.

Kafa derim karıncalandı, sinirlerim cızırdadı. Kalbim bile daha ağır, daha sert çarpıyor gibiydi. Bana acele etmemi söylüyordu. Leviathan'ı hâlâ hissedemiyordum. Hem de hiç. Çoktan geç mi kalmıştık?

"Biraz daha hızlı gidebilir miyiz?" Sonunda söyledim.

"Evet, biraz." Rehber bana şüpheyle baktı. "Ama rahat bir yolculuk olmayacak. Çok engebeli."

"Lütfen. Tümseklerle başa çıkabilirim."

Atına işaret verdi ve biz de tırıs gitmeye ve kademeli yokuşu tırmanmaya başladık. "Yolun tamamını böyle gidemeyeceğiz ama bir kısmını gidebileceğiz."

"Tamam." Rik'e karşı geri sıçradım, bundan fazlasını söylemeye çalışmadım. Bütün atların yürüyüşü bu kadar sert miydi yoksa biz mi şanssızdık bilmiyordum.

Patika dikleşiyor, bazen bizi uçuruma o kadar yaklaştırıyordu ki uzanıp taşla dokunabiliyordum. Aralık ayında olmamıza rağmen hava yetmiş derece ve güneşliydi. Kansas City'nin soğuk havasından büyük bir değişiklik. Yosun ve bitkiler taştan dışarıya doğru büyüyor, kayalara tutunuyordu. Su kayalardan aşağı damlıyor, nemli, yeşil bir canlı halı oluşturunuyordu.

Rehberimiz bineğini yürüyüşe yavaşlattı ve ben dişlerimi sıktım. Lanet olsun. Aklımı kaybedecektim. Kendi atımın üzerinde olsaydım, muhtemelen böğrüne bir tekme atar ve dörtlüye ilerlerdim.

Bunun aptalca olduğunu biliyordum. Patikayı takip etmek kolay ve açıkça işaretlenmiş olsa da, önümde ne gibi tuzaklar olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Rüyamda gördüğüm şelaleyi bulmak için acele ederken yanlışlıkla bir atın bacağını kırarsam bunun kimseye faydası olmazdı.

At daha çok çalışıp patikanın daha dik bir bölümünü tırmanırken, hızımızı neden yavaşlattığını anladım. Atın toynaklarının kayaya takıldığı ve geriye doğru düşmeye başladığımız korkutucu bir an yaşadık. Rik sakın kaldı ve ata başını verdi. Beni geriye fırlatan sert bir hamleyle

Rik'in göğsüne yaslanarak, sonunda toprak patikanın nispeten düz bir bölümüne ulaştık.

"İşte şelale, hanımefendi. Gitmeniz gereken yer burası mı?"

Rik bana iyice bakabilmek için atımızı sol tarafa doğru yönlendirdi. Dürüst olmak gerekirse emin değildim. Dün gece sadece bir anlık bir görüntüydü ve hava karanlıktı.

:*Emin değilim,*: Rik'e dedim ki: "*Onu hiçbir yerde hissedemiyorum.*

Aşağı sallandı ve inmeme yardım etmek için uzandı. *Ne hissettiğine bak:*

Kanımın geri kalanı dağıldı, patikanın aşağısında ve ileride, yukarıdan birinin inmesi ihtimaline karşı koruyucu pozisyonlar aldı. Gina, Dr. Borcht ve Frank'in ekibiyle usulca konuşuyordu. Kayaların üzerinde sıçrayan suya döndüm. Başımı geriye doğru eğdim ve şelalenin ne kadar yüksek olduğuna hayret ettim. Tepesini bile göremiyordum.

Gözlerimi kapatarak avucumu ıslak kayanın üzerine koydum. Zihnimde etrafımdaki goblenleri topladım ve başlamam gereken yerin burası olduğunu doğrulayabilecek herhangi bir şey aradım. Bağlarımın hepsi parlıyordu, parlak, sağlıklı ve güçlüydüler, hatta iki insanım bile. Dün gece onlara biraz altın enerji verdikten sonra yüzleri parladı ve bugün herkesin ruh hali olumlu ve sıcaktı. Hiçbir olumsuzluk belirtisi yoktu.

O parlayan bağları engellemeye çalışmak zordu. Sonunda onlara dair farkındalığımı biraz azaltmayı başardım. Alacakaranlık hızla çökmesine rağmen gölgeli bir şeyin yaklaştığını hissetmedim. Tüylerim diken diken oldu. Günlerdir geceleri dışarı çıkmamıştım. Adet dönemim hâlâ devam ediyordu ama oldukça yavaşlamıştı. Yolculuk için tampon kullanmıştım, bu yüzden umarım kokum şu anda iyi bir şekilde kontrol altında tutulmuştur. Venezuela'da kaç tane köle olabileceğini bilmiyordum ama elimden gelse bunu öğrenmek istemiyordum.

Daha derinlere baktım, bağlarımızın altını araştırdım. Daire ve Rik'in Skye sarayıyla olan önceki bağlarını hissettim. Kendall'ı öldürmüş olmama rağmen, Keisha'nın bize karşı kullanabileceği başka bağlantıları da vardı. Yine de umarım dersini almıştır.

Ama hiçbir şey Leviathan gibi hissettirmiyordu. Ne pullar, ne pençeler, ne yılan kokusu, ne de toprağın derinliklerine gizlenmiş gürleyen bir canavar.

Titredim, kendime sarıldım. Belki de çok geç kalmıştım. Belki de kral ölmüştü. Bunun ileride ne anlama geleceğini bilmiyordum. Eğer Isis beni buraya bir sebepten dolayı gönderdiyse, o zaman Leviathan önemliydi. Neden? Neden onu bulmak zorundaydım?

"Bir efsane var," diye fısıldadı rehber, sesi saygılıydı. "Bazıları burada sizi başka bir dünyaya götürecek bir geçit olduğuna inanıyor."

"Burada, şelalede mi?"

Omuz silkti. "Kimse kesin olarak bilmiyor. Çoğu kişi Tepuy'un tepesinde olduğunu söylüyor ama insanlar yüzyıllardır bu bölgeden kayboldu."

Kaybolmuşlar mıydı... yoksa Leviathan onları yemiş miydi? Burada bir tür geçit ya da kapı varsa, açılması için büyü gerekebilirdi.

Bu da benim için kan demekti.

Dişlerimi gösterip rehberi korkutmak istemedim. Ben daha düşünmeden, Guillaume elinde küçük bir bıçakla yanımda durdu. Dikkat çekmeden sol avucumu jilet gibi keskin kenarına sürttüm. Parmaklarımdan aşağı kan damladı.

Nefes aldığımı duydum. Bütün kanım çekti. Bağları keskinleşti. Rik'in erimiş lavı daha parlak aktı. Daire'nin savaş kedisi onun bağında sinsice dolaştı. Guillaume'un toynak vuruşları ufukta gök gürültüsü gibi gümbürdedi. Xin'in kurdu durakladı ve bana baktı, karanlığa karşı gümüş bir parıltıydı.

Yılan, ejderha ya da canavar yok.

Kanım yere düştü ve aniden kulaklarım bir rüzgâr tüneline girmişim gibi uğuldadı. Bir rüzgâr saçlarımı geriye savurdu ve üzerime su sıçradı.

Rüzgâr... şelaleden.

"Bu doğru," diye fısıldadı rehber, sesi titriyordu. "Geçidi sen açtın."

Cevap veremedim. İçimde çok fazla duygu ve his vardı. Onları yoğun bir şekilde hissetsem de bana ait değillerdi.

Öfke, umutsuzluk, nefret, çaresizlik, ıstırap. Ama en çok da neşe. Gelmişim. Tam da onun istediği gibi.

Leviathan kızgındı, açtı ve çok *güçlüydü*. Zayıf ya da başarısız değildi. Kesinlikle ölüme yakın değildi. En azından öyle hissetmiyordu.

Aslında, ölmeden ona yaklaşmamın mümkün olmadığından oldukça emindim.

"O zaman ona yaklaşmayacaksın," diye karşılık verdi Rik. "Yaklaşmalıyım," diye cevap verdim usulca.

"Öldüğünü söylediğini sanıyordum."

Sadece omuz silkebildim. Aciliyet hissetmişim, evet, ama belki de yanlış yorumlamıştım. Belki de onu sadece benim kurtarabileceğim sonucuna varan benim insani yükselişimdi. Bensiz öleceğini.

Oh, kibir. Aptallık. Beni burada istemesinin tek bir sebebi vardı.
Böylece dünyadan intikamını alabilir ve Ra'nın yaptıklarını yok edebilirdi.
Ve hiçbir şey onun yoluna çıkamayacaktı.
Özellikle de ben.

SHARA

R İk kolumu tuttu ve beni kendine doğru çekti. "Yapma bunu."
Korkuyordum. Elbette. Muhtemelen başarısız olacaktım. Ama burada durup bana ne yapıp ne yapamayacağımı söylemesine izin vereceksem ne olayım.

Onu ne kadar sevdiğim önemli değil.

Alnını alnıma bastırdı ve bana sıkıca sarıldı. "Biliyorum," diye fısıldadı. "Kraliçem."

Daire de bana doğru bastırdı ve kollarını ikimize doladı. "En azından seninle gelmemize izin ver."

"Senin de ölmene izin vermem mümkün değil. Ayrıca, bana bir şey olursa arkadaşlarımızı koruyacak birine ihtiyacım var."

"Sen ölürsen, biz de ölürüz," diye cevap verdi Rik, sesi gökyüzünün mavi olduğunu söyler gibi düzgün ve duygusuzdu. "Senin ölümünden sağ çıkamayız."

Sanki ölümden korkmuyormuşum gibi sesimi daha hafif, daha parlak çıkarmaya zorladım. "O zaman ölmesem iyi olur."

Yumuşak, nazik bir öpücükle dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Beni omzunun üzerinden atıp arabalara geri götürebilirdi. Ya da tutkumu bana karşı kullanmaya çalışabilirdi. Ağzımı derin ve sert bir şekilde alıp arzumu kışkırtabilir, hatta kanıyla beni baştan çıkarmak için kendini çivileyebilirdi.

Ama o bunların hiçbirini yapmadı. O kadar büyük olmasına rağmen, alfam özellikle hassas olabiliyordu.

Daire'yi öptüm ve gürleyen mırıltısı gözlerimi yaktı. Guillaume'a döndüm, benim acımasız, sessiz şövalyeme. Beni içine çekerek şok etti.

ateşli bir öpücük, dili benimkiyle sarmaş dolaştı. Beni kendine doğru çekti ve sonra eski moda bir daldırma gibi kolunun üzerinden yana doğru büktü.

"Kahretsin, G," dedi Daire sonunda. "Bizden bir şeyler saklıymuşsun."

Guillaume dudaklarıma gülümsedi ve beni tekrar ayağa kaldırdı. Nefes nefese ona baktım, gözlerindeki parıldayan ışık kadar normalde soğukkanlı olan bu adamın dramatik sevgi gösterisi karşısında da şok olmuşum.

"Gelecekte bunun gibi daha çok öpücük bekliyorum."

Başını eğdi. "Benim için bir zevk olacak, kraliçem."

Xin'e döndüm. İki elimi de avuçlarının içine aldı ve iki yanağımı da öptü. "Hepimiz senin kanına açız ve o da farklı olmayacak. Ama unutmayın ki kanınız aynı zamanda bir silahtır kraliçem. Onun karşı koyamayacağı bir büyüünüz var."

Onun sözleri bana elimin kanadığını hatırlattı. Bunu kullanabilirdim. Avucumu ağzına doğru kaldırdım. Gözleri karardı, burun delikleri şişti ama diliyle sadece hızlı bir hamle yaptı. "Teşekkür ederim kraliçem, ama saklayın. Kralı iradenize boyun eğdirmek için her damlasına ihtiyacınız olacağını hissediyorum."

Eğer bu mümkünse. *Mümkün olmalı.*

Şansımı arttırmak için yapabileceğim bir şey düşünmeye çalışarak tereddüt ettim. Tuz ve demir Leviathan'ı dize getirmeye yardımcı olmayacaktı, yanımda getirdiğimden değil. Dalgınca cebimi yokladım, oradaki küçük bıçağı hissettim.

Guillaume homurdandı. "Yuvayı kurduğunuzda size bıçaklar konusunda bir ders vermem gerekiyor."

"Ben de isterim. Rik için de bir demir ocağı, böylece benim için ketar yapabilir." "Tamamdır," dedi Rik. "Bu sözünü tutacağım."

Ayaklarımın altındaki toprak gümbürdedi. Onun kaya trolü olduğunu düşündüm ama başını hafifçe salladı.

"Eğer bu bir depremse, dağdan inmemiz gerekiyor," dedi muhafız. "Şimdi."

Şelaleye doğru dönerek birkaç derin, merkezleyici nefes aldım. "Olabildiğince hızlı olacağım."

Bana doğru koştu, elini bana dokunacakmış gibi uzattı. Rik homurdandı ve her zamanki gibi sırtımı koruyarak yaklaştı. Adamın bana zarar vermek istediğini sanmıyorum. Sadece toprak kaymasından ya da bir deprem olduğunda burada olursak meydana gelebilecek yıkımdan kaçmak istiyordu. Kolumu tutmasına izin vermek yerine şelaleye doğru adım attım.

Soğuk su üzerime sıçradı, nefesimi çaldı ama bir adım daha atınca kurtuldum. Mutlak karanlık üzerime kapandı. Arkamda şelalenin gürültüsü varken, dışarıda ne konuştuklarını duyamıyordum. Hâlâ bizim dünyamızda olsaydım bile. Kafamın içinde, bağlarım hala parlıyordu ama gerilmiş gibi hissediyordum. Bir şekilde daha az sağlam. Neredeyse suyun içinden yansımalarına bakıyormuşum gibi.

Ellerimi uzatarak tünelin kenarını bulana kadar etrafı yokladım. Tıpkı rüyamda olduğu gibi aşağıya doğru iniyordu ama daha geniş ve kesinlikle daha dikti. Duvarlardan ve zeminden damlayan su kayayı kayganlaştırıyordu ve bu sefer yolumu aydınlatacak altın bir güneş ışığı topum yoktu. Bir ateş topu çağırmayı düşündüm ama çok fazla güç göstermek istemedim. En iyisi, ne kadar güçlü olduğumu tahmin etmesini sağlamaktı. Gücümün binlerce yıllık bir şeye karşı nasıl dayanacağı konusunda gerçekten hiçbir fikrim yoktu ama kendimi koruyabileceğime dair bir his vardı içimde. Ben iyi beslenmişim ve o kesinlikle değildi.

Gerçi dün gece ona güç verdiğim için şimdi kendimi tekmeliyordum. Ayağım kaydı ve kırımın üstüne düştüm, kalçam zedelendi.

Kraliçem: Rik'in bağı endişeyle titreşti. Geride bırakılmaktan nefret ediyordu. Ben tehlikeye yaklaşırken sırtımın korumasız olmasından nefret ediyordu. Birazcık acım onu şelalenin kenarında durmaya, yer değiştirmeye ve peşimden gelmeye hazır hale getirdi.

Ben iyiyim. Sadece kaydım:

İlerledikçe ayaklarımın üzerinde durmak daha da zorlaşıyordu. Ağırlığımı mümkün olduğunca geriye vermekten kalçalarım ve topuklarım ağrıyordu ve avuç içlerim kayanın yanından dolayı acımıştı. Buradan nasıl çıkacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Gelip seni alacağım:

Gözlerimle hiçbir şey göremesem de önümde bir boşluk hissi açıldı. Ayağımı hafifçe dışarı attım ve bir damlanın kenarını hissettim.

Lanet olsun. Ne kadar aşağıda olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir süre dinledim, zincirlerin ya da canavarın nefes alışının derin, gürültülü seslerini duymaya çalıştım ama tek duyduğum kendi kalbimin ağır çarpışı ve suyun sürekli damlamasıydı.

Yine de yakındı. Olmak zorundaydı.

Yaralı elimi kaldırdım ve küçük bir ateş topunun avucumu doldurmasını diledim. Altın alev anında elimde parladı. *Altın*, Ra gibi. Beni ürpertti. Onun gücü benimkini ne kadar değiştirmişti? Geliştirilmiş miydi... yoksa

Bükülmüş mü? Lekelenmiş mi? Daha parlak alevin görmeyi kolaylaştırdığını kabul etmek zorundaydım. Küçük topu boşluğa gönderdim ve yavaşça parlattım.

İleride, hem tavanı hem de tabanı bir kubbe şeklinde genişleyen bir mağara belirdi. Düşüş sadece üç metreydi ama dibi sanki dünyanın tüm mezarlıkları buraya atılmış gibi kemiklerle doluydu. Ayrıntıları seçemeyeceğim kadar uzaktaydı. Bazı cesetler hayvana benziyordu ama kemiklerin arasında kesinlikle insan kafatasları vardı. Dikkatsiz bir turistin kendi alanına girmesi için daha ne kadar beklemesi gerekiyordu?

"Sonuncusu iki yıl önceydi."

Bakışlarımı mağaranın karşı tarafına çevirdim. Yaklaşık iki kat yüksekteki bir raftan ürkütücü yeşil gözler bana parlıyordu.

Artık dikkatimi çektiğine göre, Leviathan ininden çıkmak için büyük bir gösteri yaptı. Kanatlarını açmış, yavaş bir spiral çizerek aşağıdaki kemik avlusuna doğru süzülüyordu.

Zincir yok. İlk fark ettiğim şey buydu. Hiç zincirlenmemişti.

Ve lanet olsun, büyüktü. Uzun, zarif yeşil-siyah gövdesi, güçlü arka kalçaları olan dört bacağı, kıvrımlı boynu ve sivri kuyruğu vardı. Minik ateş topum yanından aşağı süzülüyordu ve soluk ışıpta yanardöner bir yağ tabakası gibi parlıyordu.

Yere doğru dönerken bana doğru bakmadı bile. Dişlerinden ve pençelerinden sakınırken, kuyruğuna dikkat etmem gerekirdi. Ayak bileklerime çarptı, iki bacağıma dolandı ve beni kenardan aşağı sürükledi. Kenara tutunacak ya da eğilecek zamanım bile olmadı.

Yere indi ve beni önünde döndürerek iki dev pençeli ayağının önüne bir gürültüyle bıraktı.

"Shara." Adımın ilk hecesini tıslayarak söyledi. "Bu sefer beni şahsen ziyaret etmen çok nazikçe."

Bones beni sırtımdan dürttü. Ayağa kalkmaya çalıştım, ama o büyük ayağını rahatça karnıma koydu ve beni yere yapıştırdı.

Altı inç uzunluğundaki pençeleri karnıma saplandı ve derimi deldi. Tehdidi açıktı. Ayağının bir hareketiyle, ben çılgık atamadan içimi boşaltacaktı.

Zaman yavaşlıyor gibiydi. Ya da belki zihnim çok hızlı çalışıyordu. Seçeneklerimi düşündüm. Onu şimdi dev bir ateş topuyla mı patlatmalıydım - gerçi ateş püskürten bir ejderhaya karşı ateş oldukça işe yaramazdı. Ya da Rik'in trol gücünü kullanarak onu üzerimden iterdim. Ya da Xin'in hayaletimsi

Görünmezlik. Kendimi yok edebileceğimden oldukça emindim ama işe yaramazsa kendimi aptal gibi hissederdim.

Öte yandan, Leviathan bana zarar vermiyordu. Yere çok sert vurmama bile izin vermemişti. İskelet dizimi ve bileğimi kuyruğundan çok daha fazla incitmişti. Beni biraz korkutmuştu. Hepsi bu kadardı.

Ben de ona uydum. İsteddiği kadar korktuğumu düşünmesine izin verdim. Rüyalarımın öğrendikleri dışında, ne tür bir güce sahip olduğum ya da kişiliğimin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Savaşacak mıydım, teslim mi olacaktım. Ölümünü planlayacak ya da ilk güç işaretinde teslim olacaktım.

Sesime biraz ukala bir kabadayılık katmaya çalıştım. "Görünüşe göre zincirlerinin anahtarını unutmuşum. Oh bekle..."

Dev başını eğdi ve uzun bir kış uykusundan uyanan bir ayının kıkırdamasına benzediğini düşündüğüm bir kahkaha attı. "Rüyalarındaki hoş bir dokunuştı, değil mi? Bağlı olduğumu düşünürsen bana yaklaşırken kendini daha güvende hissedersin diye düşündüm."

Yılan kokusunun güçlü misk kokusu burnumu doldurdu. Omurgam kaşındı ve dişlerim sızladı, sanki kobra içimden çıkıp onun kokusunda yuvarlanmak istiyordu. Bu düşünceyle savaşıyor ürpertdim. Kobra yoktu. Yine de Rik'in midesinde yumruk büyüklüğünde yaralar açan devasa dişler Leviathan'a karşı kullanmak için güzel bir silah olabilirdi.

İri başını daha da yaklaştırdı. "Seni ne kadar uzun zamandır beklediğimi biliyor musun?"

"O kadar uzun olamaz. Sadece 22 yaşımdayım."

Hırladı ve dişlerini kulağıma yaklaştırarak irkilmeme neden oldu. "Özellikle *sen* değil, ama beni serbest bırakmaya çalışacak kadar aptal olan herhangi bir Aima kraliçesi."

"Yani özgür olmak istemiyor musun?"

"Özgürlüğüm, kraliçelerin bana takmaya çalıştığı türden kancalarla birlikte gelirse olmaz. Kan dediğiniz o moronlar gibi itaat etmek için zincirlenmektense burada olmayı tercih ederim. Hizmet etmek için yaşamıyorum. Korumak için yaşamıyorum. Sen umurumda bile değilsin."

Yine de şimdiye kadar çok dikkatli davranmıştı. Beni tırmalamamıştı bile. "Yeterince adil. Sen de umurumda değilsin. Zaten beni besleyecek ve koruyacak bir Kan'ım var."

"Ve siktir git."

"Elbette. Eğer özgürlüğünüzü istemiyorsanız, ben yoluma gideyim."

"Özgürlüğümü her şeyden çok istiyorum ama bir hapishaneyi diğerine değişmem."

"Yapmazdım-"

Başını arkaya attı ve mağaranın tavanına doğru çatırdayan alevler çıkararak kükredi. "Bana yalan söyleme. Söyledin. Bütün kraliçeler yapar."

Ne öfke ama. Sadece Ra'dan intikam almak istemiyordu. Bir kraliçe -belki de birkaçı- onu binlerce yıldır dünyadan uzak tutan tanrı kadar incitmişti. "Beni tanımıyorsun," dedim usulca. "Ne istediğimi bilmiyorsun."

"Kraliçeler de aynı şeyi istiyor."

"Ne istiyorsun? Seni kurtarmak için değilse neden buraya gelmemi istedin?"

"Beni serbest bırakmayacağını hiç söylemedim." Karnımdaki pençelerini sıkılaştırdı, kasıtlı olarak derimi kırdı. "Ama bu benim şartlarımla olacak."

Şartlarının ne olduğunu bildiğime dair bir his vardı içimde. "Dur tahmin edeyim."

"Bu düzlemde ayrılmak için kraliçenin kanına ihtiyacım var ama bir kraliçeye bağlanmayı reddediyorum. Peki bu ne anlama geliyor, Majesteleri?"

Kanımı istiyordu. Ve gitmeme izin vermek istemedi, çünkü o zaman onun kışına sahip olacaktım. Yani kanımı almasının ve bir bağ kurmamasının tek yolu ölmüş olmamdı.

Kan bağlarımla ilgili hislerimi elimden geldiğince azalttım. Xin gibi, sisin beni doldurmasına izin verdim. Yok olmak için değil, Kanımı yaklaştırmakta olan inkâr edilemez acıdan korumak için. Leviathan'ın bana yaptıklarını hissedерlerse, peşimden gelirlerdi. Onları öldürecekti ya da onlar onu öldürecekti ve sonunda, tanrıçanın bana gönderdiği biri gitmiş olacaktı. Kalbimde bir delik açılacaktı.

Leviathan'ı tanımıyordum. Gerçekten tanımıyordum. Ama Isis onun benim kaderim olduğunu söylemişti. Bana göre bu, onu sevebileceğim anlamına geliyordu.

Bana zarar verse bile.

SHARA

HÇenesi kanayan elimi ve dirseğimin altındaki sol kolumun geri kalanını ezdi. Kemiklerim kırıldı ve çığlık attım ama çekmedim. kaçmak ya da savaşmak. Kan çılgınlığı içinde yanıyordu. Hırladı, gürlledi ve tısladı, kanımı derimden yaladı ama başını geriye atabilir, kolumu koparabilir ve beni büyük bir lokmada yutabilirdi. İçinde çarpık ve karanlık olmayan bir şeyler vardı.

Dokunabileceğim bir şey. Ara. Sevgi.

Keşke dinlese.

Shara! Rik'in kaya trolü kafamın içinde kükredi.

Hayır: Nefes nefese, acıyla nefes aldım. *:Stay.:*

Şimdiden kanımı Leviathan'ın içinde hissedebiliyordum. Gücüm uzun boğazından aşağı kayıyor, vücudunu ısıtıyordu. Her yutkunuşunda, beni bilincinin daha derinlerine götürdü. Bana zihninde bir dayanak noktası verdi. Ona iyice tutunmam gerekiyordu. Onu irademe bağlamaya yetecek kadar. Neredeyse beni öldürecek kadar almasına izin vermeliydim.

Neredeyse. İşin sırrı buydu.

Başım dönüyor, kalbim küt küt atıyordu. Beni kurutması uzun sürmezdi ve eğer çok zayıf olursam, tüm bunlar boşa giderdi. Kana ihtiyacım vardı. Onun kanı. Eğer beslenebilirimsem.

Dişlerimi bacağına geçirmeye çalışarak sıçradım. Boynuna. Ne olursa.

Başını kaldırmadı ama pençesini üzerimde kaydırarak beni yere sabitledi. Kesik gözlerinden biri bana dik dik bakıyordu. Dişlerim henüz inmemiş olsa bile ne istediğimi çok iyi biliyordu.

Kanamasına ihtiyacım vardı. Beynim hızlandı.

Ateş işe yaramazdı. Postu çok kalındı ve onu kendi alevlerine karşı koruyordu.

Kaya trolü gücü onu kurtaracak kadar çabuk kanamasını sağlayamazdı. Ben.

Daire'nin pençeleri mi? Olabilir. Ama hiç Kanımın pençelerinden birini kullanmayı denemedim. ve işe yarayıp yaramayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Deneyler için zamanım yoktu ve başarısız olursa B planım da yoktu.

Diğer elimi yerde gezdirerek keskin bir kemik bulmaya çalıştım. Onu bıçaklamak için kullanabileceğim bir şey.

Bekle. Tabii ya. Cebimi karıştırdım ve cılız bıçağımı buldum. Bacağımın yanına saklayarak bıçağı açtım ve onu bıçaklamak için en iyi yeri aramak üzere karnına baktım. Pulları karnında daha hafif ve yumuşaktı, inci beyazı ile karışık koyu, zümrüt yeşiliydi. Pullar birbirine kenetlenmiş, aşılmaz bir zırh oluşturmuştu.

Ön bacağının vücuduyla birleştiği yer hariç. O narin oyukta hiç pul yoktu. Hedefime odaklanarak derin bir nefes aldım ve irademi topladım. Gücümü. Hızlı ve sert vurmalıyım. Derisi hâlâ sert olabilirdi. Hedefim doğru olmalıydı. Başka bir atış yapamazdım. Kanayacak kadar derin olmalı ve üzerime damlayacak kadar kanamalıydı. Elim titrememeliydi. Görüşüm sarsılmamalıydı.

Tüm gücümle, tüm irademle çakıyı o eklemin içine sapladım. Tenime karşı hırladı ama ağzını kaldırmadı. Hatta bana göz kırptı, sanki *"İyi denemeydi tatlım. Küçük arı iğneni hissettim."*

Ve evet, bu onu benden uzaklaştırmazdı. Bırak onu öldürmeyi. Ama kanı elimin üzerine döküldü. Parmaklarımı kavradım, mümkün olduğunca çok yakaladım ve kanını ağzıma döktüm.

Tadı en karanlık gece gibiydi, güneşin hiç parlamadığı okyanusun en derin kısmı. Soğuk, boş, unutulmuş, zamanın sislerinde kaybolmuş. Yüzyıllar boyunca sessizliğe ve yalnızlığa katlanmış, düşmanlarının ölümünü planlamıştı. Kraliçesini kendi tarafına nasıl çekeceğini planladı.

Sadece onu öldürmek için. Yine de kanım o soğuk, boş alana kaydı. Kan, suda yayılıyor. Açlığını körüklüyordu. Ona mahrum bırakıldığı her şeyi hatırlatıyor.

Güneş ışığı. Hava. Yeşil çimenler. Mavi gökyüzü.

Bir kraliçenin kanı.

İnsan bedenine karşı bir kadın teni.

Ejderha şekli onun hapishanesiydi. Ben olmadan bir daha asla erkek olamazdı. Kraliçesi.

Ve en çok istediği şey de buydu. İki ayağı üzerinde yürüyebilmek istiyordu. Yaşayan başka bir insana dokunmak istiyordu. Sarılmak, sevişmek, öpüşmek, her şeyi. Tıpkı Guillaume ve Xin, hatta Daire ve Rik gibi sevgiye açlık çekiyordu. En azından dokunabilecekleri kardeşleri vardı ama bu yeterli değildi.

Leviathan kendini kurtarmak için geri çekilmeye çalıştı. Ama artık çok geçti.

Onu doğuran tanrı ve tanrıçadan sadece bir ya da iki adım ötedeki bir Aima'nın kadim kanı şimdi damarlarımda akıyordu. Ayağa fırladım ve sağlam kolumu boynuna doladım, Rik'in tüm trol gücü kaslarıma işliyordu.

Kobra kraliçesinin acımasız dişleri aşağı indi ve onları boynunun derinliklerine batırdım. Pulları bu kraliçeyi dışarıda tutamazdı.

Havaya fırladı ve tünelden yukarı fırladı. Rüzgâr beni yırttı ama ona yapıştım, dişlerim derisine çapa oldu.

Kaçın. Dehşet. Duygularını okudum, zihni bana bir kitap gibi açıktı. Benden her şeyden çok korkuyordu. Ra'dan, ışığın büyük tanrısından. Kendisini ve yavrularının geri kalanını öldüreceği korkusuyla onu sürgün eden kraliçe annesinden bile daha fazla.

Öfkelenmişti. Kanını akıttı. Savaştı.

Kraliçeler canavarını sakinleştirmeye ve onu insan formuna döndürmeye çalışmışlar ama başaramamışlardı.

Her başarısızlık kalbinde bir kılıç gibi.

Onu daha sıkı kavradım, bacaklarımı kaslı boynuna doladım ve yeni bağımızı ilk kez kullandım.

Seni yüzüüstü bırakmayacağım:

RIK

A Gony. Burada durmak ve kraliçemin tehlikede olduğunu bilmek. Yaralandığını. Hayatı için korktuğunu. Ve hiçbir şey yapmamak.

Ama onun istediği de tam olarak buydu.

Ve ben de yapardım. Ne kadar zor olursa olsun.

Dağ her an püskürmeye hazır bir yanardağ gibi gürlüyordu. Rehber sonunda bizden vazgeçti ve patikadan geri döndü. Atlarımız çılgılık atıyor, şaha kalkıyor ve çılgınca koşturuyorlardı. Guillaume onun ve benim bineğimizi bıraktı ve dik patikadan aşağı yuvarlandılar. Umarım aşağı inerken bir bacaklarını kırmamışlardır.

:*Geliyoruz*,: Shara bizim bağımızda

dedi. Biz. Başardı. Kralı yakalamıştı.

Şelaleden kaynayarak çıktı, gökyüzüne doğru fırlayan devasa, karanlık bir şekil. Kanatları havayı çılgınca dövdü ve kararan gökyüzüne doğru yükseldi, o kadar hızlı gitti ki kraliçemi zar zor görebildim.

Shara büyük canavarın boynuna yapıştı, küçük bedeni onun cüssesi karşısında bir çocuk gibiydi. Aralarındaki bağ güçle parlıyordu ve ondan beslendiğini fark ettim. Aslında, tıpkı onun kendisine yapmaya çalıştığı gibi, Shara da onu tüketiyordu.

Kobranın bana yaptığı gibi.

Kaya Trolünün insan şeklimden kurtulmasına izin verdim ve diğer Kan ben komut vermeden yer değiştirdi. "Onu insan şekline geri döndürmeye çalışacak."

O zaman nasıl uçacaklar? Daire sordu.

Guillaume'un savaş atı şaha kalktı ve gökyüzüne doğru meydan okuyan bir çığlık attı.

Aynen.:

Burnu havada olan Xin'in kurdu, onun kokusunu ve bağını takip ederek gecenin içine doğru koşmaya başladı.

"Dağdan aşağı in," dedim Gina'ya. "Rehberi takip et. Elimizden geldiğince çabuk yetişeceğiz."

Shara'nın bağını kullanarak Xin'in peşinden olabildiğince hızlı koştum. Daire yanımda koştu ama Guillaume kolayca dörtnala ilerledi. Xin arada bir duraklıyor, büyüyen karanlıkta gümüş bir parıltı bize yol gösteriyordu. Bağı hâlâ güçlüydü ama kendini çok uzakta hissediyordu. Çok yüksekte. Lanet olsun. O yükseklikte gökten düşmeye başlarsa, bu ikisini de öldürürdü. Onu parçalanmış ve kırılmış halde geri getirmek için diriltme gücüne güvenmek istemiyordum. Bu düşünce beni öfkeyle çığlık atmaya ve gökyüzüne kocaman bir yumruk sallamaya itti.

İkisi de bunu göremiyordu.

Onun bağına tutunarak ejderhanın kanatlarının yavaşladığını hissettim. Hava ince ve soğuktu. Çok yüksek.

Kanatlarını onun etrafına doladı ve onu kendine doğru çekti. *Bitti kraliçem:*

Bir an havada asılı kaldılar, kayarak durdular. Ve sonra yeryüzüne doğru uzun bir düşüşe başladılar.

Daha hızlı. Hızlanıyorlardı. Kusma isteği uyandıran bir hızla yere doğru düşüyorlardı.

Shara adamın boğazını emerek daha fazla kanını almak için zorladı. Kahretsin, çok güçlüydü. Her zamankinden daha güçlü. Gücü gecenin içinde bir fener gibi parlıyor, yükseldikçe yükseliyordu. Yer yarıldı ve çatladı. Ağağlar titredi ve yıkıldı. Kayalar dağın dik yamaçlarından aşağıya doğru gürledi. Yıldızlar gökyüzünde sönükleşti, ondan yayılan parlak süpernova karşısında parlamadılar.

Guillaume kulaklarını dikmiş, dörtnala ona doğru koşuyordu ama başarabileceğini sanmıyordum. Onu yakalamayı başarsa bile, bunun bir faydası olacağını sanmıyordum. O da ölmüş olacaktı.

Bırak onu, bağımızın içinden kükredim. İnişini yavaşlatmak için gücünü kullan:

Onu bırakamam yoksa ölecek:

O zaman bırak ölsün! Seni kaybedemeyiz!:

Acımasız kararlılık, demirci ocağından çıkmış çıplak bir kılıç gibi parlıyordu. *Bugün değil.:*

Leviathan'ın ona karşı dalgalandığını hissettim. Yeryüzüne doğru daha da hızlı dönerek değişmeye başladı. Kanatları çözüldü. Pulları eridi. Ejderha, kraliçemiz tarafından yutuldu ve onu kuruttu. Ejderhayı kelimenin tam anlamıyla içine aldı. Ejderhanın devasa formunun onun içinde süründüğünü hissedebiliyordum. Tısladı, kükredi ve içindeki tüm öfkeyle alevlendi. Bağlarını, kalbini parçaladı. İçinin kanadığını hissettim. Hırpalanmış. Ama ne kollarındaki adamı ne de bedeninden çıkmaya çalışan ejderhayı bırakmıyordu.

Saniyeler yavaşladı. Yere ne kadar sert çarpacağını ölçmek için zamanım vardı. Guillaume yaklaşmıştı... ama başaramayacaktı. Xin'in kurdu havaya sıçradı, bir kurdun sıçradığını hiç görmediğim kadar yükseğe çıktı, ama kısa düştü ve sert bir iniş yaptı, yuvarlandı ve bir çığlık atarak dik bir vadiye yuvarlandı.

On ayak. Dokuz.

Korkunç görüntüler kafamı doldurdu. Kemikleri kırılmıştı. Kanı her yere sıçramıştı. Acı çığlıkları, ama daha kötüsü, sessizliği olacaktı. Çaresizlik içimi asit gibi kemiriyordu. Kraliçemi kurtaramadım. Onu yakalayamazdım. Hiçbirimiz yakalayamazdık. Onu sevmeye, çağrısını duymaya ve bu kısa sürede onun tatlı kanının ve ruhunun tadını çıkarmaya mahkûmduk, sadece gözlerimizin önünde korkunç bir şekilde ölmesini izleyecektik.

Sekiz.

Gücü daha da arttı. Işık beni kör etti ama bu Ra'nın altın ışıltısı değildi. Shara bembeyazdı. Şimşek ve buz, ay ışığı ve soğuk, su ve saf. Daha parlak, o kadar şiddetli parlıyordu ki gözlerimi korumak zorunda kaldım. O acımasız ışığın içinde bir şey büyüyordu ama şeklini seçemiyordum.

Ejderha sonunda pençeleriyle içinden çıktı ama değişmişti. Arka ayakları yoktu, sadece uzun, siyah bir gövdesi ve kobra kraliçesi gibi devasa bir başlığı vardı. Başlığın üzerinde yakut kırmızısı bir elmas parlıyordu, tıpkı beni zehirlediği zamanki gibi.

Kobralar uçamazdı. Benim kobra kraliçem bile. Yedi. Altı.

Guillaume ona doğru sıçradı, boynunu uzatmış, çenesini açmış, sanki onu ağzıyla yakalayabilecekmiş gibi. Burnunun ucu kuyruğunun ucuna değdi ama o da kısa düştü. Sertçe yere indi, döndü, tekrar denemeye hazırды.

Kanatlarını açarak onu kenara savurdu. Güçlü bir çırpınısla kanatları havalandı ve bizden uzaklaşıp tekrar gökyüzüne doğru yükseldi.

:Wyvern: Guillaume bizim bağımızda nefes nefese kaldı. :*Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim.*:

Ciğerlerim yanıyor, kocaman kalçalarım maraton koşmuşum gibi ağrıyordu. Hız için değil, güç için yaratılmıştım ve kaya bir ton ağırlığındaydı. Gerçekten. I

Tökezleyerek durdum ve ellerimi dizlerime dayadım, başımı eğdim ve birkaç dakika derin ve sert nefes aldım. Daire başını kolumun altına soktu, en az benim kadar nefes nefese kalmıştı: "*Gidip Xin'i kontrol edeceğim...*"

Ona tek bir baş selamı verdim, bağa cevap bile veremeyecek kadar yorgundum. Kurdu bulmak için vadinin kenarına doğru ilerledi.

Guillaume koşarak geldi, şık yanları ıslaktı ve köpük içindeydi. Sertçe üfleterek gökyüzünü taradı. *Onu görüyor musun?*

Doğrulup ben de baktım ama gece gökyüzünde onu görmek imkânsızdı. "Çok yakın. Sanırım geri geliyor."

Kanatlarının çırpınışını ya da hışırtısını duymak için zorlanarak, ne kadar uzakta olduğunu tespit etmeye çalışarak başını dinledim. Tanrıça, sanki tam tepemizdeymiş gibi hissediyordum ama hiçbir şey göremiyordum.

Siyah bir şekil önüme düştü, o kadar yakındı ki istemsizce irkildim. Kanatlarını vücuduna sımsıkı sararak, küçük kollarının arasında koyu tenli bir adamla birlikte düzgün bir sarmalın içine düştü. Adam hareket etmedi. Hayatta olduğundan emin değildim. Boğazı darmadağındı, iki büyük delik tarafından yırtılmıştı. Kan adamın ve kadının ağzını kaplamış, göğsünden aşağı damlıyordu.

Kamburunu çıkardı, kapüşonu genişçe açıldı. Yakut taş alev aldı ve gözleri kapalı bir şekilde sallandı. Geceyi bir ses doldurdu, neredeyse kelimeler olmadan şarkı söylemek, notalar olmadan müzik, gerçek vuruşlar olmadan ritim gibi. Sanki biraz daha yüksek sesle duyabilseydim, onu tanıyacaktım. Şarkıyı bilir ve melodisini hatırlardım. İçimde derinlerde bir şeyleri harekete geçirdi. Dağlar kadar uzun süredir uyuyan ve gözlerini açtığını yeni fark eden kadim bir şey.

Bu müzik, biz yer değiştirdiğimizi bile fark etmeden canavarlarımızı içeri çekti. Kraliçemiz de dahil.

Kanayan ama sapasağlam olan adamın başını sağlam koluyla yukarı kaldırdı ve onu boğazına doğru kaldırdı. "Rik, yapabilir misin-"

O daha düşüncesini tamamlayamadan ben harekete geçmiştim, onu tutmak, ona dokunmak, onu tatmak için sabırsızlanıyordum. Hayatta, iyi ve muzaffer olduğu için rahatlamıştı. Kollarımı ona doladım ve sırtına bastırarak yerimi aldım. Sonra boğazını ısırarak için eğildim, böylece kurtardığı adamı canlandırabilecekti.

Tadı her zaman büyülü, bağımlılık yapıcı ve güçle doluydu. Artık kanında bir keskinlik vardı. Kesecek bir bıçak, en zor testlerle yüzleşecek ve işaretlenmiş, belki de çizilmiş, ancak kenarı doğru ve

Keskin. Kanı, kollarında cansız yatan adamın üzerine damladı ve adam kıpırdandı. Hırıltılı bir nefes çekti ve gözlerini açtı.

Bir an için kafasını koparmak için hamle yapacağını düşündüm. Gözleri öfke ve nefretle parlıyordu. Kraliçemizin ölmesi anlamına gelse bile özgür olmak istiyordu. Burada ona bakıp kanını tatmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Zincirlenmiş. Bir kraliçeye.

Ölümünden daha kötü bir kader, en azından onun için.

Hiçbir şey söylemedi. Kılını bile kıpırdatmadı. Ona hükmetmek için bağını kullanmadı. Ona argümanlar, sözler ya da bahaneler vermedi. Sadece bekledi. Onun gözlerinin içine baktı. Karar vermesine izin verdi.

Eğer beslenmezse, ölmesine izin verirdi. Onu sırt üstü yere yatırır ve çekip giderdi. Bu onun seçimi idi.

Bakışlarını boğazından aşağı damlayan kandan ayırdı ve benim bakışlarımla buluştu. Ben de en az onun kadar dengeli bir şekilde ona baktım ve gözlerimi kaçırmayı reddettim. Ben alfaydım. Eğer kalırsa, o da beni kabul ederdi. Ya da onu sırt üstü yere yatırıp kanlar içinde bırakmaya çok istekli olurum. Kaç yaşında olduğu umurumda değildi. Ne kadar güçlü olduğu. Onu yenmiştim ve bunu biliyordum.

Çünkü kraliçemi vücudumdaki her kas ve kemikle seviyordum ve onu güvende tutmak için seve seve ölürdüm.

Bu sümüklü herif kendi pullu postunu kurtarmak için onu öldürmeye razı olmuştu. Bunu yakında unutmayacağım. Unutmasına izin vermek şöyle dursun.

Keskinlik içimde sertleşti. Shara'nın bir sebepten dolayı ona ihtiyacı vardı. Tanrıçası öyle söylemişti. Bu yüzden ona sahip olacaktı. Bu, yaptığı hatayı görene kadar kafasına vurmam gerektiği anlamına gelse bile.

Nefesi kesildi ve bakışlarını benimkinden onunkine çevirdi.

"Söyle." Ses tonunu yumuşak tuttu, ama bağı keskin ve güçlü bir şekilde parlıyordu, onu kesmeye hazırdı.

Sertçe yutkundu ve gözlerini kapatarak yüzünü gizledi.

"Gözlerimin içine bak ve söyle."

Adam boğazına doğru hamle yaptı ama kadının kendini savunmak için kılını bile kıpırdatmasına gerek kalmadı. Yumruğumu boynuna doladım ve sıktım. "Sana bir emir verdi."

Kavrayışım ile titredi, içindeki tüm mücadele kan kaybediyordu. Son rezervlerini de kullanmıştı. Onun bağı sayesinde kalbinin göğsünde çırpındığını hissettim, kan için çaresizce çırpınıyordu. Yaşam için.

Zümrüt yeşili gözleri bize doğru parlıyordu. Gururuna karşı mücadele ederken elimin altında boğazı düğümlendi.

"Benim," diye hırladı, sesi çiğdi. "Kraliçe."

Onu bıraktım ve boğazına kadar kaldırdı. "Benden istediğinizi alın, kralım."

SHARA

Wyorgun ve bitkin bir halde dağdan aşağıya doğru yavaşça ilerledik. Rik beni taşımak zorunda kaldı çünkü her adım attığımda dizlerim titriyordu. Leviathan kadar yaşlı bir Amia'yı mezardan geri çıkarmak rezervlerimin sonunu almıştı ve onu henüz tamamen iyileştirememiştim. Zavallı Xin yanımızda topallıyor, iyileşmek için kanımın bir damlasını bile reddediyordu. Leviathan, Daire ve Guillaume'un arasında tökezleyerek ilerliyordu. İkisinin de ona bakmaya devam ettiği karanlık bakışlara bakılırsa, adam bekleyen arabalara tek parça halinde ulaşabildiği için şanslı sayılırdı.

Kırık kolum Rik'in attığı her adımda zonkluyordu. Yüzümü boğazına dayamış olmama rağmen bana ters ters baktığını hissedebiliyordum. "Eğer beslenirsen, şimdi onu iyileştirebilir ve artık acı çekmezsin."

Baştan çıkmıştım. Çok güzel kokuyordu. Çok güçlü. Ama onun kanından daha fazlasını isteyeceğimi biliyordum ve onu ısırırsam boşalacaktı. Boşaldığında da içimde olmasını istiyordum. Onu her zamankinden daha çok sevmeme rağmen, bir dağın yamacında sevişmek konusunda çok heyecanlı değildim. Özellikle de bu kadar yorgunken. Hiç böyle hissettiğimi hatırlamıyordum.

Sadece... tükenmiş. Kan olarak değil ama ruh olarak.

Çok yorgundum ve tek istediğim kocaman bir yatak ve bol bol uyumaktı. Etrafım kalabalıktı. Ve uyandığımda, kan ve seks kısmına geçmekten çok mutlu olacaktım.

Yeni adam başını kaldırdı. "Benim zamanımdan bu yana işler çok değişmediyse, beslenmek seks içermek zorunda değil."

Daire adamın koluna, inlemesine neden olacak kadar sert bir darbe indirdi. Guillaume bir şekilde onun ayağına basmayı başardı.

Neredeyse beni güldürecekti... ama eğlenemeyecek kadar yorgundum.
"Biliyorum.

Ama biz böyle olmasını tercih ediyoruz."

"Yani böyle olmasını mı tercih ediyorsun?"

Rik nefesinin altından homurdandı. "Gerçekten de beslenirken seks yapmamayı tercih ettiğini mi iddia edeceksin?" Adam kaşlarını çatarak ona baktı ve bu da onu tekrar güldürdü. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Leviathan dışında bir adın var mı?" Ben sordum.

"Leviathan benim yaratığım. Benim adım..." Tereddüt etti ve bağlarının koptuğunu hissettim, sanki pencereleri ve kapıları çarpıyor, gece için kilitleniyordu. Ve sonra çok geç olduğunu fark etti. Canavar çoktan onunla birlikte evin içindeydi.

"Bana söylemek zorunda değilsin. Sadece kafamda sana yeni adam demekten sıkılmıştım. Ben Levi ile gideceğim."

Yine kaşlarını çattı ve bu hem Daire'nin hem de Guillaume'un ruh halini önemli ölçüde iyileştirdi.

Artık Gina ile bir bağın var: Rik bana hatırlattı, bağı alçak bir fısıltıydı. Bu düşüncüyü sadece bana yöneltmişti, diğer Kanlardan hiçbirine yöneltmemişti. Bu beni üzdü, çünkü artık şüphe vardı. Güvensizlik. Yeni Kan'ın onu duymasını istemiyordu: *Ona geleceğimizi söyleyebilirsin, o da kıyafetleri ve doktoru bizi karşılamaya getirebilir:*

Kafamdaki bağları sıralamak benim için neredeyse başa çıkılamayacak kadar zordu. Daha da kötüsü, Levi'nin bağı Rik'in erimiş lavına karşı ağır ve karanlıktı, kanımla zincirlediğim tıslayan, öfkeli bir ejderhaydı. Onun gücü artık benimdi. Gerçek anlamda. Daha önce hiçbir kraliçenin onun için yapamadığı bir şeyi, kendi canavarına erişimini reddedebilecektim. Ya da ona, o anda nasıl hissettiğine bağlı olarak.

Sonunda Gina ve Frank'e ait olan ipleri buldum. *Şimdi patikadan aşağı iniyoruz. Kıyafetleri ve Dr. Borch't'u getirebilir misin?*

Gina'nın sesimi kafasının içinde bu kadar net duyunca yaşadığı şoku hissettim ama o çoktan emirleri vermeye ve malzemeleri toplamaya başlamıştı. Tanrı onu korusun. Birinin A noktasından B noktasına gitmenin ayrıntılarıyla ilgilenmesi çok güzeldi.

Kolumdaki acıya rağmen uyukladım. Sanki günlerdir dinlenmemiş gibiydim. Sanırım dinlenmemiştim. Güneş Tanrısı durup dururken iskeletler gönderirken ve erkenden kalkıp buraya gelip Leviathan'ı bulma planları yaparken olmazdı. Midem gurulduyor, dişlerim zonkluyordu ve dürüst olmak gerekirse, tüm bunlar bende biraz ağlama isteği uyandırıyordu. Bu saçmalıklar için çok yorgundum. Yemek yemek için bile.

Rik dizlerinin üzerine çöktü ve ben de gözlerimi açtım.

Dr. Borcht bana gülümsedi. "Kendinize zarar vermeyi bırakmalısınız, genç bayan." "Deneyeceğim," diye mırıldandım, gözlerimi açmak için mücadele ediyordum. "Eğer temizleyebilirsen

Biraz kalk ve sar, sabah ilgileneneğim."

Frank, doktorun muayenesine ışık sağlaması için küçük bir fener koydu. Kaşlarını çattı, belli ki asıl iyileşmeyi yarına bırakmaktan memnun değildi. Belki de her şeyden önce benim durumumdan kaynaklanıyordu, çünkü başımı yokladı ve gözlerime bir şey tutmak için göz kapağımı kaldırdı. "Aima'nın şok geçirebileceğini düşünmemiştim ama kesinlikle olman gerekenden daha bitkinsin. Bu yaralardan sonra bile uyanık kalabilmen gerekirdi."

"Yemek yiyemeyecek ya da beslenemeyecek kadar yorgun," diye yanıtladı Rik. "Regl mi oldu? Onu kansız mı yapıyor?"

"Olabilir. Ya da şu anda vücudunu zorlayan çok fazla şey var. Yeni güçler, savaşlar, denemeler, yaralanmalar. Hepsi bir bedel ödetiyor. Seni yuvana götürüp birkaç gün dinlendirdiğimizde çok daha iyi hissedeceğim."

"Evet," diye kelimeyi uzattım. "Kulağa harika geliyor."

Benim yuam. İlk güvenli yerim. Benim muhteşem malikanem. Oraya gitmek için sabırsızlanıyordum.

Dr. Borcht koluma öyle bir şey döktü ki yorgunluğuma rağmen nefesim kesildi. "Üzgünüm, sadece biraz dezenfektan uyguluyordum. Bu bir ısırık mıydı? Çoktan enfekte olmuş gibi görünüyor. Bunu gerçekten iyileştirmen gerek Shara. En iyisi şimdi."

Daire yaklaşarak, "Evet, çok kötü bir ısırıktı," diye söylendi. "Bugün henüz benden beslenmediniz kraliçem. İyileşmenize yardım etmekten mutluluk duyarım."

Kolumu ona doğru kaldırmaya başladım ama kolumun yaralı olduğunu unuttum. Nefesim kesildi, acıdan gözlerim fal taşı gibi açıldı. Midem bulandı ve kusma isteğimle savaştım. Rik göğsünün derinliklerinde gürledi, Daire'yi kendime zarar verdiğim için azarlıyordu ki bu çok saçmaydı.

G'ninkini bulmak için bağlarımı karıştırmaya başladım, ama sormama gerek kalmadan elinde bıçakla yaklaştı. Avucunu açtı ve kestiği yeri ağzıma bastırarak Daire'den bir hırıltı kopardı.

"Kendi bıçağını getir, sik kafalı. Ya da işi bitene kadar bekle, seni kesmekten mutluluk duyarım."

Tatlı kanı içime aktı, çökmüş ve zengin. Neredeyse akşam yemeğinden önce tatlı yemek gibiydi. Sonra Daire bana bir tat verdi, yanıma doğru mırıldandı, tüyleri zihnimde dalgalandı. Xin, yumuşak ve sessiz, gecenin içinde bir fısıltı, kışın ortasında çam ağaçlarının üzerine düşen kar tanelerinin sessizliği. O gitmeden önce, yaralarını araştırmak için bağını yokladım. Düşerken bileğini burkmuş ve omzunu incitmişti. O yaraları bir düşünceyle sildim.

Rik, güçlü, istikrarlı, benim kayam. Tam anlamıyla. Sarayımı üzerine inşa edeceğim kişi.

Dilimde onun kanı varken, kolumdan akan gücü gönderdim ve Leviathan'ın ısırığından kaptığım zehirli bakterileri dışarı attım. Eğer insan olsaydım, sanırım sadece enfeksiyon bile beni çoktan öldürmüş olurdu. Kurbanını hemen öldürmese bile, canavarın ısırığının ağır bir silah olduğunu unutmamalıydım.

Bağları öfkeyle parıldıyor, ejderhası tıslıyordu. Şaşırarak gözlerimi zorla açtım ve koyu zümrüt parçaları gibi parlayan bakışlarıyla karşılaştım. Acıdan kamburlaşmış ama yine de meydan okurcasına, bir kenarda tek başına durmuş hepimize bakıyordu.

"Beni beslemene izin *vermeyeceğim*. Asla."

Gözleri çakmak çakmak oldu, şüphe yüzünde gölgeler gibi dolaşıyordu. "Sen kraliçesin."

Onu görmezden gelerek başımı çevirdim ve Daire'nin arkasında gezinen Dr. Borch'tu buldum. "Şimdi kontrol edip nasıl görüldüğüne bakabilir misin?"

Daire yoldan çekildi, böylece doktor koluma bakabildi. "Çok daha iyi. Deri hala pembe ve kırılğan olsa da yara kapandı. Aslında birkaç küçük yara iziniz olabilir."

"Ödenecek küçük bir bedel. Teşekkür ederim."

Güvenli olması için kolumu temiz bir bandajla sararken, Gina bana gelişmeler hakkında bilgi verdi.

"Yorgun olduğunuzu biliyorum ama bu gerçekten önemli olabilir. Mexico City kraliçesinin danışmanı Bianca Zaniyah ile konuştum. Kraliçesi seninle tanışmak için çok hevesli ve sana yuvasını teklif ediyor. Shara, bu... duyulmamış bir şey. Bir kraliçe önce kendisiyle tanışmadan yuvasını asla başka bir kraliçeye açmaz."

Birkaç dakika sessiz kaldım, yorgun beynimin sonuçları değerlendirmesine izin verdim. "Bir tuzak mı?"

"Hiç sanmıyorum. Mayte Zaniyah siyasi manevralarla tanınan biri değildir. Bence o sizin müttefikiniz olmak istiyor."

Bir yuvanın nasıl olduğunu görmek istiyordum ve başka bir kraliçenin sarayını nasıl yönettiğini görme şansı harika olurdu. Ama... şimdi değil. Yuvamı istiyordum. Malikanemi. Önce dinlenmem gerekiyordu. Başka bir kraliçeyle olası ilk akrabalığımıza taze bir zihinle ve tercihen Kanımda düşman bir ejderha olmadan girmek istiyordum.

Ben Blood değilim: Levi zihnimde homurdandı.

Sözlerini duymazdan gelerek, son yaralarını iyileştirmek için kaynayan bağına bir iyileştirici güç dalgası gönderdim. Fiziksel acısını bir düşünceyle giderebilirdim ama nefreti ve öfkesi için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Hemen değil.

Sevgiye ihtiyacı vardı. Sabit, şaşmaz bir sevgiye. Kanımın geri kalanıyla yaşadığım gibi.

"Lütfen Bianca'ya davetinden onur duyduğumu ve kabul edeceğimi söyle - ama daha sonraki bir tarihte. Daha fazla beklemek istemiyorum." Ayağa kalktığında Rik'in göğsüne sokuldum, beni ona yasladı. "Hadi eve gidelim."

SHARA

I Havaalanına dönerken arabada uyudum. Uçakta uyudum. Eureka Springs'e giden dolambaçlı yol için beni tekrar arabaya taşıırken Rik'in üzerinde uyudum. Noel sabahı şafak vakti yeni evime vardığımın hayal meyal farkındaydım. Gözlerimi açıp evimin kulelerini görecek kadar. Ama Winston'la tanışmak ya da bizi yönlendirdiği konuk evine bakmak için bile gözlerimi açık tutamıyordum. Etrafımdaki alçak seslerin farkındaydım. Temiz çarşaflar, kabarık yastıklar, yumuşak yatak. Cennet. Dr. Borcht kolumu tekrar kontrol etti, mırıldandığı kelimeler anlam veremeyeceğim kadar yumuşaktı. Yine de

kimseden bir aciliyet hissetmedi.

Rik beni kendine doğru çekti, sırtımda sıcak bir his vardı, kolu etrafımda granitten bir şerit gibi duruyordu. Başka bir kan daha yaklaştı. Xin. Kurdu burnuyla bana dokundu ve sessiz ormana doğru uzaklaştı.

Geriye Daire, Guillaume ve Levi kalıyordu. Birinin ona göz kulak olması gerekiyordu. Ona henüz tam olarak güvenmiyordum.

Benim haberim olmadan nefes almayacak kraliçem: Guillaume kafamın içinde fısıldadı. *:İyi dinlen. Daire ve benim ilk nöbetimiz var:*

Guillaume Xin ile yer değiştirdiğinde bir kez uyandım. Daire'yi aradım ve başını kapının yanında yerde kıvrılmış halde buldum. Rik ona yatağımı yasaklamıştı ama belli ki uyuduğum odayı yasaklamamıştı. Beynim yorgunluktan hâlâ sisliydi, yerde rahatsız olacağından endişelenerek başımı kaldırdım. Bir yığın yastık ve battaniyenin arasından bana baktı ve mırlamaya başladı: *"Uyu kraliçem. Sana yakın olmak için çivili yatakta bile uyurum. Ben iyiden de öteyim:*

Xin yeni araziye bir kurt gibi yönetiyor, yakınlardaki yırtıcı hayvanların ya da kölelerin kokusunu alıyordu. Şaşırmış bir şekilde Levi'nin de onunla birlikte ormanda yürüdüğünü ve güneş ışığını içine çektiğini hissettim. İlk nöbetten sonra bir yerlerde uyuyor olacağını düşündüm.

Uyumak için binlerce yılım vardı:

Onun bağı kafamda daha sabit görünüyordu. Daha az telaşlı ve öfkeli olması iyi bir şeydi ama aynı zamanda... daha büyük hissediyordu. Daha evinde, daha kendinden emin ve kesinlikle daha kibirli. Şimdiye kadarki tüm Blood'larım arasında statüko için en büyük risk o olacaktı. Şu anda benim yanımda ya da yatağında olmak istemiyordu. Ama eninde sonunda beslenmek isteyecekti. Beslenmesi *gerekecekti* ve diğer Kanlarım onu şımartmayacaktı.

Bana gelmek zorunda kalacaktı.

Bu da Rik'le karşı karşıya gelmek demekti. Çünkü kral benim alfama meydan okumaya hevesliydi.

Rik'e doğru yuvarlandım ve ona sokuldum, dehşete düşmüştüm ve kendime ve evet, İsis'e kızgındım. Neden beni böyle bir tehdidin peşinden göndermişti? Neden hayat bir kez olsun kolay olamazdı? Neden her şey kargaşa ve çekişme içinde olmak zorundaydı?

Uzaktan gelen bir deprem gibi alçak, gürültülü bir ses çıkardı ve omzumu öptü. "Endişelenmiyorum kraliçem."

"Eğer seni incitirse, kendimi asla affetmem."

Rik homurdandı ve dişleriyle beni hafifçe tırmaladı. "Alfana biraz güven."

"Ama o binlerce yıl daha yaşlı." Başımı geriye doğru eğip Rik'in yüzüne baktım. O da gülümsedi, kendinden emin, gözleri sert, savaşmaya hazırdı. Aklında hiç şüphe yoktu. "Bu onu daha güçlü yapıyor mu?"

Burnumu öptü. "Yakında gerçeği anlayacaktır."

"Ne?" Cevap vermedi ve bağı iyi ateşlenmiş bir demirci ocağı gibi sıcak ve parlak bir şekilde parladı. Kendinden emin. Sıcak. Hiç şüphe yok. Guillaume'a bakmak için geri döndüm. "Ne demek istediğini biliyor musun?"

G başını eğdi. "Anlıyorum."

Bekledim, kaşlarım çatılmıştı. "Eee? Bana söylemeyecek misin?"

"Xin ve ben Rik'ten daha yaşlıyız. Kaba kuvvet olarak olmasa da bazı yönlerden tartışmasız daha güçlüyüz. Ama o hâlâ alfa."

"Ama Rik'e meydan okumak istemedin. *O meydan* okuyacak."

Guillaume nadir sırtışlarından birini yaptı. "Ondan daha zeki olmama engel olamıyorum."

Gözlerimi devirdim. "Bu da ne demek şimdi?"

"Uyumaya devam et," diye fısıldadı Rik kulağıma, sırtımı göğsüne yaslayarak. "Yuvayı inşa etmeye başlayabilmen için dinlenmen gerek."

İçimi bir heyecan kapladı, hemen ardından tedirginlik geldi. Bu yuva işinin neleri içerdiğini tam olarak bilmiyordum. Ama denemek istiyordum. Kendime ait bir yerim olsun istiyordum. "Senin için endişelenirken nasıl uyuyabilirim ki?"

Kulağımı hafifçe ısırdı. "Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

Ve evet, verdiği söz yeterliydi. Gözlerimi kapattım ve Bloods'ımın kollarına sarılarak rüyasız bir uykuya daldım.

LEVIATHAN

W Zayıf kış güneşinde yürümek, temiz, berrak havayı solumak, ayaklarımın altındaki donmuş toprağı hissetmek, kar tanelerinin Yüz. Çok paha biçilemez.

Hayatta olmanın basit zevklerini unutmuştum.

Ondan nefret etmek istedim. Onun kanının tadını çıkardığım ve beni bağlamasına izin verdiğim için kendimden nefret ediyordum.

Ölmek daha kolay olurdu. Onun kanını reddetmeli ve beni orada, uzun zamandır hapisanem olan dağda bırakmasına izin vermeliydim. Öfkem alev alev yanarken ölebilirdim. Ondan nefret ederek, onun da beni özgür bırakmaya çalışan diğer kraliçeler gibi olduğuna inanarak ölebilirdim.

Sadece Shara Isador diğer kraliçeler gibi değildi.

Diğerlerinin başarısız olduğu yerde o beni özgür bırakmıştı. Ve evet, bunun için ondan nefret ettim ya da en azından ona karşı öfkemi körüklemeye çalıştım. Ona ait olmak istemiyordum. Ona ihtiyaç duymak istemiyordum.

Ama lanet olası dürüst gerçek... Şimdi ona tüm sefil varlığım boyunca ihtiyaç duyduğum her şeyden daha çok ihtiyacım vardı.

Umut canımı yaktı. Sonsuz bin yıllık umutsuzluktan sonra, yeniden umut etmeye cesaret ettim ve o güneş ışığı parıltısıyla kör etti ve acıttı.

Bu dünyada tekrar bir insan olarak yürümeye cesaret ettim. Bir canavar olarak değil.

Leviathan hâlâ zihnimde geziniyor, boynuna doladığı pırıl pırıl ay ışığı bağıyla kıvranıyor, hırlıyor ve öfkeleniyordu. Beni, yani adamı serbest bırakmış ama canavarı büyüyle hapsedmişti. Hayatımda ilk kez yer değiştiremiyordum. İçimdeki vahşi ejderhayı kanıyla kilitlemişti. Diğer Kanlar kraliçelerinin kanıyla bir canavar kazanırken, ben kendimi aynaya bakarken buldum.

Bir adam. Gözlerimin ve ağzımın etrafındaki çizgiler, şakaklarımdaki bir parça gri, yaşıma ve katlandığım zorluklara ihanet ediyordu. Boğazımdaki taze yara izleri, ölüme ne kadar yakın olduğumun bir kanıtı, ben bile, kesinlikle hala bu dünyada yürüyen en yaşlı Aima'lardan biriyim. Pullarım ve pençelerim olmadan neye benzediğimi unutmuştum. Hatırladığımdan daha uzunmuşum. Daha iriydim. Belki de bu kraliçenin kanının üzerimdeki büyüydü, çünkü tüm Kanları büyük ve güçlüydü. Özellikle de alfa.

Onunla er ya da geç hesaplaşmak zorunda kalacaktım.

Çünkü açlık çekiyordum. Susuzluktan yanıyordum, nefret ettiğim bir zayıflıktı bu. Onun kanından başka bir şey istemiyordum. Onun gücünü. Ve lanet olsun, evet, onun vücudunu. Kraliçem. Benim kraliçem. Sonunda.

Ona gitmeliyim. Dizini bük. Boğazını aç. Boyun eğmek. Vücudumdaki her kas inkar çılgınlıkları atarken.

Derinliklerin kralı Leviathan dilenci değildi. O istemedi. Aldı. Öldürdü. Öfkelendi.

Ama artık Leviathan değildim. Kraliçem olmadan bir pençeyi bile idare edemezdim.

Ve bu canımı yaktı. Canavarımı kaybetmek boğazıma bir femur gibi saplanmıştı, oysa o canavar beni bunca zamandır hapseden şeydi. İsteyebileceğim her şeye sahiptim: yeni bir hayat, güç, umut.

Yeni bir kraliçe.

En çok da bu boğdu.

Onu tekrar tatmak için can atıyordum. Onun kanı, dilimde parlak kristal. Yüzyıllar süren kuraklıktan sonra saf, tatlı su. Tutkusu tenimde sıcak, titrek bir alev gibi.

Çok uzun zaman
olmuştu. Çok uzun
zaman.

Ve ben artık sadece bir erkektim. Onu kurtaran kadına dokunmak için yanıp tutuşan bir adam.

Dizlerimin üzerinde boğazımı açmamı emretse, onu beslemeye zorlasa ve beni yatağına yatırsa ondan nefret etmek çok daha kolay olurdu.

O zaman öfkemi körükleyebilir ve ondan önceki tüm kraliçeler gibi onu da hor görebilirdim.

Ondan nefret etmek istiyordum. Ondan nefret etmem *gerekliyordu*. Çünkü onu sevmek istemiyordum.

Güneş batarken, onun uyandığını hissettim. Bağında sinirle karışık bir heyecan yükseliyordu. Bir yuva kurmak istiyordu ama nasıl yapıldığını ya da nasıl hissettireceğini bilmek için bir yuva görmemiş ya da içinde yaşamamıştı. Gergin enerjisi beni bir tasma gibi çekiştiriyor, ona doğru çekiyordu. Onlara. Kanı uzun süre gözünün önünden ayrılmaya dayanamazdı.

Ben bile. Bu düşünce her ne kadar midemi bulandırsa da.

Dişlerini tekrar boğazımda hissetmek ve gece gökyüzünde süzülürken, bulutları delerken, inanılmaz derecede yükselirken, sadece yeryüzüne doğru bir ölüm spirali içinde düşme hissini hatırlamak istedim.

Beni bir kez kurtarmıştı. Beni tekrar kurtarabilecek miydi? Deneyecek kadar umursayacak mıydı yoksa beni bir çöp gibi bir kenara atıp hak ettiğim gibi çürümeye mi terk edecekti?

Ben yaklaşırken kanından üçü bana ters ters baktı ama alfa sadece bir kez başını sallayarak onayladı. Göğsünü şişirmedi, hırlamadı ya da yaklaşmamı bile engellemedi. Tüm bunlar beklediğim şeylerdi.

Genç olmasına rağmen iri ve güçlüydü. Öyle olmalıydı, çünkü güçlü genç kraliçemizin kanıyla besleniyordu. Geçmişini bilmiyordum - umurumda da değildi - ama daha önce bir kraliçeye hizmet etmiş olsaydı, tam burada diz çöküp kalçalarının arasındaki balın tadına bakmak için yalvarırdım. Shara Isador'un ne kadar büyük bir güce sahip olduğunun farkında olmazdı.

Kraliçemizin Triune'a rakip olacak kadar güçlü olduğunu çok iyi biliyorum ve gücü hala artıyor:

Gözlerimi kırtım, doğrudan zihnimin içine konuşmasına şaşırmıştım. Ne ben onun kanını içmiştim, ne de o benimkini. Bu yüzden bana bu kadar kolay dokunması...

Shara bana baktı, koyu renk gözleri milyonlarca yıldızla ışıldayan bir gece yarısı gökyüzüyle parlıyordu. Bağları o kadar derin ve güçlüydü ki alfası bile kan bağımız olsun ya da olmasın hepimize dokunabilirdi. Ayıltıcı bir düşünce, gizli bir kargaşa niyetinde olduğumdan değil. Ama yine de.

Kedi Kan tiksintiyle homurdandı. "Biz konuşurken senin kargaşa planları yapmanı hepimiz bekliyoruz."

Düzelتيyorum. Tüm kanları birbirlerinin düşüncelerini hissedebiliyordu. Kraliçeyi sadece bir kez tatmış olan benimki bile. Bakışlarımı tuttu ve şüphelerimden haberdar olduğunu biliyordum. İçimden atıp tuttuğumu duymuştu.

Susuzluk içimde kor gibi yanarken bile nefretime tutunarak kendi kafamı kendim yarattım.

Yine de arkasını dönerken bana hiçbir şey söylemedi. "Peki, bunu tam olarak nasıl yapacağım?"

Alfa, bir ortaçağ şövalyesi gibi hareket eden yaşlı Blood'lardan birine işaret etti. Kilit altında olmasaydım şövalyeleri çiğnerken çok iyi vakit geçirebilirdim. Bu düşüncemi gizleme zahmetine girmedim ve adamın gözleri kısıldı, ancak bana bir karşılık vermedi ya da doğrudan bakmadı. "Guillaume sıfırdan yeni bir yuva kurmaya katıldığı için size yol gösterecek," dedi alfa. "Ama temelde sizi ilk bulduğumuzda kullandığınız tuz çemberleri gibi, sadece kan kullanıyorsunuz yerine."

"Benim mi?"

"Ve bizimkiler," dedi Guillaume. "Siz güçsünüz. Biz caydırıcıyız. Unutmamanız gereken en önemli şey, siz ne başlatırsanız başlatın, biz bitirmek zorundayız, yoksa işe yaramaz. Eğer çemberi çok büyütürseniz, birimiz bayılmadan ya da beslenmeye ihtiyaç duymadan önce kapatamayabiliriz. Bu ilk çembere bence hepimiz katılmalıyız." O zaman bana sert bir bakış attı. Gülümsememi zar zor zapt ettim, ama eminim bağdaki küçümsememi hissetmiştir. "O zaman yuvanı korumak için çevreyi her dolaştığımızda, ona kan ekleyeceğiz. Savunmanı sürekli güçlendirecek ve genişleteceğiz. Ama bu ilk sefer çok önemli. Burası yuvanızın kalbi, sarayınızın en sıkı, en güvenli, en emniyetli kısmı olacak."

"Yani büyük olmalı... ama çok da büyük olmamalı," diye düşündü yüksek sesle, ana eve bakarak. "Kendimi daha iyi hissediyorum. Aslında iyiyim. Yere ne kadar kan dökmem gerekiyor? Düz bir çizgi mi? Yoksa damlalar halinde mi?"

"Damlalar yeterli, ancak çemberi tamamladığınız sürece ne kadar çok yaparsanız o kadar iyi."

Elini uzattı ve Guillaume bir sihirbaz gibi elinde bir bıçak belirmesini sağladı. Yine de şövalye tereddüt etti.

"Sizi yan etkileri konusunda uyarmam gerektiğini hissediyorum." "Evet, hiçbirimizin bayılmasını istemiyorum."

Öksürdü, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Gerçekten de kraliçem, ama kastettiğim bu değildi. Kanınızın bize ne yaptığını biliyorsunuz."

"Ve kanınızın size ne yaptığını." Alfa'nın sesi bir oktav alçaldı. "Ayrıca, yuvaya güç katacaksın. Hem de çok büyük bir güç."

"Bu alışılmadık bir şey değil... uh..."

Gölmeye başladım. Kendimi tutamadım. Büyük Tapınak Şövalyesi kızarıyordu. "İyi şövalyenin söylemekten çekindiğı şey, bir kraliçe ve kanının yuvayı genellikle çıplakken kurduklarıdır. Çıkaracak kıyafet olmayınca, ortaya çıkan seks partisi daha kolay olur."

SHARA

Orgy? Beni şok etmeyi düşündüyse, fena halde hayal kırıklığına uğrayacaktır. En azından benim dönem oldu Sonunda bitti. "Nasıl birçok İnsanlar vardır üzerinde ve tesisler?"

Xin hemen, "Frank ve üç insan ön kapıda," diye cevap verdi. "Winston ana evdeki odasında. Gina daha önce bir arabayla ayrıldı. Üç millik bir yarıçap içinde başka hiçbir insan yok."

Gina'nın bağını hissettim. *Yuvayı kurmak için rahatsız edilmeden bir saate ihtiyacımız var. Winston'ı arayıp bir süre pencereden dışarı bakmamasını söyler misin?*

Aramızdaki bağ sayesinde onun kahkahasını hissetmek için kanını tatmama gerek yoktu.

Bir yuvanın neleri gerektirdiğini biliyordu.

İnsan arkadaşlarımın icabına baktıktan sonra kot pantolonumun düğmelerini açtım ve sallana sallana çıkarmaya başladım.

Daire sanki bir striptiz yarışmasıymış gibi harekete geçti, ancak diğer Kanım da soyunmakta gecikmedi. Levi'ye bakmadım. Bakmama gerek yoktu. Bağları çatırdadı ve kıvılcımlandı, şaşkınlık ve şehvet arasında gidip geldi. Olduğu yerde donmuş bir halde, kazağımı başımın üzerinden çekip bir yığının içine atmamı izledi.

"Eğer katılmayacaksan, misafirhaneden battaniye getirebilir misin, böylece yerde sevişmek zorunda kalmayız? Gerçi kanın tadını aldıktan sonra buz ve kar beni durduramaz."

Guillaume'un bağdan duyduğu endişeyi hissettim ama bir şey söylemedi. Zaten tüm Kanımın katılması gerektiğini söylemişti. Sorun şu ki, Leviathan kendisini hiçbir şekilde, hiçbir biçimde benim Kanımdan saymıyordu. Henüz değil.

Leviathan'ı sipariş etmeme gerek yoktu. Ne istediğini biliyordum. Neye ihtiyacı olduğunu. Ve eğer ona emretmeye çalışsaydım... Memnuniyetle karşı çıkardı. Benden nefret etmesi ve bana güvenmemesi için ona bir sebep vermeme istedi.

Bu konuda işbirliği yapmayacağımdan emindim. Ama ona karşı sabrım sınırlıydı. Geçmiş bırakmalı ve yeniden başlamalıydı. Ya da o lanet mağarada kalmalıydı. Bu sözleri doğrudan ona göndermedim ama ne düşündüğümü hissettiğinden emin oldum.

Adamlarıma bakarken açlığım depreşti. Aralık ayının serin havasında meme uçlarım çakıllaştı ve kollarımdan aşağı tüylerim diken diken oldu. Gerçi tam olarak üşümüyordum. Sadece... açıktaydım. Azı dişlerim inmeye başladı ve yüzüm zonklamaya başladı. Midem düğümlendi ve homurdandı, ziyafete hazırdı. Birden fazla şekilde.

Göz ucuyla Levi'nin tişörtünü kafasına geçirdiğini gördüm. Ona doğrudan bakmadım. Ona bu zevki tattırmak istemedim. Henüz çektiği tüm acıları bilmiyordum ama dünyadan uzakta geçirdiği yüzlerce ya da binlerce yıl herkesi çıldırtabilirdi. Anlamıştım.

Ama yatağıma girmek isteyen bir adamın etrafında parmak uçlarımla dolaşacak biri değildim. Özellikle de önünde dört korkusuz, onurlu, sadık adamım varken. Bunu anlayabilirdi.

Ya da lanet olası yerde uyuyabilir.

Bu çemberi ne kadar genişletmek istediğimi ölçmeye çalıştım. Yuvamın kalbi ana evi ve misafir evini içermeliydi, çünkü onarımlar yapılırken en azından birkaç hafta orada kalacaktık. Bu kadar büyük bir ev seçtiğim için pişmanlık duymaya başlamıştım. Vücudumda herhangi bir seks partisi için endişelenecek kadar kan kalacağından emin değildim.

"Yardım edeceğiz," dedi Rik yanımda. "Kendi başına yürümek zorunda değilsin.

Sadece kanaman gerekiyor. Başın dönerse seni ben taşıyım."

Guillaume bıçağı önce her bir kana verdi.

Havada çok fazla kan kokusu var. Beşinin de. Kanları parlıyor ve bana şarkı söylüyordu, ateşe çok uzun süre bakmışım gibi beni büyülüyordu. Dişlerim kalp atışlarımla aynı anda zonkluyordu.

Tüm çemberi işaretleyene kadar bunlardan birine dalmayı beklemek başıma bela olacaktı.

Sonunda Guillaume bana döndü. Sol avucumu uzattım ve o da elimi avucunun içine aldı. "Oldukça derin bir kesik açacağım. Yere ne kadar kan damlatacağınızı kontrol etmek için elini yumruk yap. Gücün yükseldiğini hissedeceksiniz. Bu iyi bir şey, her ne kadar hiç bitmeyecekmiş gibi görünse de.

bitecek. Sen çemberi kapattığında bitecek. İşte o zaman kıyamet kopacak."

"Seks partisi." Kaşlarımı oynatarak onu güldürdüm.

"Sabırsızlanıyorum.

Hadi başlayalım."

Beni o kadar derinden kesti ki acıdan nefesim kesildi. Söylediği gibi elimi sıktım, yaraya baskı uygulayarak kanın sadece parmaklarımdan sızmasını sağladım.

Kanımın ilk damlası toprağa çarptı ve yumuşak gümbürtü vücudumda bir gong gibi yankılandı. Daha önce pek çok kez kanamıştım ama Leviathan'ın portalını açtığım zaman dışında kanımın toprağa damlamasına izin verdiğimi hiç sanmıyorum. Toprağın derinliklerinde vahşi ve çiğ bir şey kıpırdadı. Doğa Ana, Gaia, toprak tanrıçası, Aima evlerinin büyük anası.

Yıllar içinde ne kadar incelmış olursa olsun çocuğunun kanını hissetti ve karşılık verdi.

Fedakarlığımı kabul etti. Aslında, daha fazlasına açtı.

Donmuş zeminde kan izleri bırakarak evimin önünde bir yay çizerek hızla yürüdüm. Her damla ay ışığında yakut gibi parlıyor, buz kristalleri ve buz tutmuş çimenlerin arasına serpiliyordu. Arkama baktım, yerden yükselen kırmızı ışıltıyı görünce şaşırmadım. Kafamdaki duvar halısına benziyordu ama bu benim dışımdaydı. Güç, güçlü bir jeneratörün devreye girmesi gibi içimde uğuldadı ve titreşti. Anahtarlar ateşlendi, hareketsiz durumdan yüksek hıza geçtiler.

Değiştir. Şalterden sonra. Şalterden sonra.

Guillaume'un ne demek istediğini anlamaya başlamıştım. Güç içimde yükseldi ama gidecek hiçbir yeri yoktu. Yapacak bir şey yoktu. Büyü içimde hararetli bir şekilde yükseldi, kemiklerimi titretti ve sinirlerimden çılgılık attı. Saçlarım başımın etrafında statik elektrikle çatırdadı. Şu anda adamlardan biri bana dokunsa, onu kışından patlatacağımdan korkuyordum.

Zorunluluktan daha hızlı yürüdüm. Şimdi yarı koşuyorum. Dikişlerimden ayrılmadan önce bitirmek zorundaydım. Alçak bir manzara duvarına takıldım ve Rik beni sabitlemek için dirseğimi tuttu. Nefesini içine çektiğini, parmaklarının kolumda uyuştüğünü duydum. Ama bırakmadı.

"Daha fazla kan," dedi diğer tarafımdaki Guillaume, sesi gerginlikten kısılmıştı. "Biraz zayıf. Ya da yavaşla."

Sikeyim böyle işi. Dişlerim onlardan birine gömülene kadar yavaşlamıyordum. Daha fazla kan akması için elimi çalıştırdım. Tüm vücudum

Kalbimin atışıyla birlikte zonkluyordu, beni çılgına çeviren ağır, sabit bir gümbürtü. Kendi bahçemde cırılçıplak koşarken deli gibi görüldüğümünden eminim, ağzım kocaman dişlerimle açıktı. Dişleri dilemiştim

-Ama ne dilediğime dikkat etmeliydim. Daha da uzadılar, dudağımı delip geçtiler.

Ağzımda kanımın tadı bir azaptı. *Kendi* kanımı istemiyordum. Onlarinkini istiyordum. Açlığım daha da alevlendi, ciğerlerimi yaktı, sanki Leviathan serbest kalmış ve içimi ateşle kavurmuştu.

Daha sert koştum, ağzımdan ve elimden kan damlıyordu. Yine de dudağımın yardım edecek kadar kanadığından emin değildim. Misafirhane görüş alanımdaydı. Bitiş çizgisinin ateşli parıltısını, çimenlikte kükreyen bir orman yangını gibi tam önümde görebiliyordum.

Gecenin içinde bir kuş ciyakladı. Bu ne lan? Baykuş değil. Karga sesi gibiydi.

Raven.

Siyah bir şey ağaçların üzerinden süzülerek bize doğru gelirken bakışlarımı yukarı kaldırdım. Herhangi bir kuştan daha büyüktü ama Leviathan kadar büyük değildi. Rik kükreyerek bir anda kaya trolüne dönüştü, bu da diğer Kanımın beni savunmak için sıçramasının işaretiydi. Beni arkasına itti ve Guillaume beni Rik'in geniş, granit gibi sert sırtına sıkıca bastırdı.

"Bitirmek zorundasın!" Guillaume kulağıma doğru ısrarla fısıldadı.

Çoktan döşediğim çizgideki gerginliği hissedebiliyordum. Parladı, çemberi kapatmanın kıyısında geziniyordu... Ya da gecenin içindeki sis gibi dağılıyordu.

Xin ve Daire bacaklarıma sıkıca yapışmışlardı, bir tarafları gümüşü kürklüydü, diğer tarafları siyah çizgiliydi.

Leviathan... ya da daha doğrusu Levi, adam, tek başına duruyordu. Kimsesiz ve evet, kızgın. Ejderhasına uzandı. Kendini pullarla, pençelerle ve kanatlarla doldurmak için çabaladı.

Ama canavar Leviathan artık bana aitti.

"Sanırım bu Nevarre." Kanım büyüyle doluyken goblene odaklanamıyordum. Emin değildim ama rüyamda gördüğüm adam olduğunu düşündüm. Kan olarak çağırdığım adam, her ne kadar onun için çok geç olduğunu iddia etse de.

Hareket etmek zorundaydım. Çemberi

kapatmalıydım. İçinde ölü bir druid

kuzgun olsa bile.

Önümüzde yere düştü, devasa, siyah tüylü bir kuş.

Guillaume, "O içerideyken kapıyı kapatırsanız ve o bir esirse, onu öldürmediğiniz sürece dışarıda tutamazsınız," dedi.

Tamam. Öyle olsun. Benim çevremden birine zarar vermeyi aklımdan bile geçirse onu kendim öldürürdüm.

Benim
evim.

Benim
yuvam.

İleri atıldım ve çemberi kapattım.

RIK

Tember yerine oturdu.

Başını arkaya attı ve ılık atarak büyüsüyle göklere saldırdı. Saçları çılgınca savruluyor, gücü havai fişekler gibi patlıyordu. Parlayan bir nimbusun ortasında duruyordu, başı arkada, kollarını uzatmış, teni sihirle parlıyordu ve hayatımda bundan daha muhteşem bir şey görmemiştim.

Onun büyüsü beni çağırdı. Sanki sikimin etrafına bir ip bağlamış ve beni kendisine doğru çekiyordu. Hepimiz ona doğru hareket ettik.

Yeni adam bile. Uzun siyah saçları ay ışığında sıvı mürekkep gibi parlıyordu. Yine de doğru kokmuyordu. Kadim Kelt büyüsü gerçeği maskeliyordu.

Bu adam ölmüşü. Ya bir köle... ya da doğal olmayan bir şey.

İlk içgüdüm onu yere sermekti ama o bu adamı hayal etmişti. Kralı hayal ettiğı gibi. Ona ihtiyacı olmalı.

Ve kraliçem neye ihtiyaç duyarsa, onu alırdı. Yoksa ben alfa değildim.

Xin ve Daire'ye söyledim: *Guillaume ve ben Leviathan'la ilgileneceğiz, eğer bir şey yapmaya kalkışırsa...*

:*Anlaşıldı, alfa,*: Xin cevap verdi. Sonra bulanıklaştı ve kayboldu. Shara'nın bağı sayesinde onun yeni misafirimize yaklaştığını hissettim, ancak adam kraliçemize o kadar odaklanmıştı ki ölümün bir kez daha yanı başında gezindiğini fark edemedi. Eğer kraliçemize zarar vermeye kalkarsa, druid büyüsünün ne kadar iyi çalıştığını öğrenecektik.

Kraliçeme geri döndüm.

Kan şeritleri ön kolundan aşağı akıyordu ve damlacıklar çenesinde, boğazında ve göğüslerinde dünyanın en iyi, en pahalı mücevherleri gibi parlıyordu. Gözlerini açtı, bakışlarımla buluştu ve kalbim durdu. Emrini bekliyordum.

Bana doğru koştu, gözleri parlıyordu, dişleri gecenin içinde parlıyordu. Bana doğru atıldı ama dişleri kaya trolümün derisini delip geçemedi. Tabii kobra kraliçesine dönüşmezse. :*Shift. İçime gir. Önce alfamı istiyorum.*

Normalde kraliçemin isteği benim için emirdi. Ama aletim ne kadar sertleşmiş olursa olsun hemen itaat etmedim. Kraliçemi bedenimin üzerinde tutarak duruşumu genişlettim ve sonra Leviathan'ın bakışlarıyla karşılaştım.

Yandı. Susuzluk, Guillaume'un yarım düzine bıçağını yutmuş gibi karnını deşiyordu. Arzu orman yangını gibi içinde alevlendi.

Ama gururu onu olduğu yerde dondurdu.

Leviathan, uğruna ne kadar yanarsa yansın hiçbir kraliçeye boyun eğmedi. Onu.

Birçok şeyi affedebilirim, özellikle de sevgiyle yapılan hataları, örneğin Daire'nin, kobra kraliçemizin sarmalında güvenliğim için endişelendiğinde. Ama Leviathan'ın en büyük günahı, kendini kurtarmak için onu öldürme isteğiydi. Bunu affedemezdim. Sırf onu sevdiği için seve seve ölebileceğinin farkına varmadıkça affedemezdim.

Onu nazikçe tekrar yere bıraktım ve ilk atışta fırlamaya hazır bir koşucu gibi üzerine çömeldim.

Meydan okumam açtı. "Gel, Leviathan. Kraliçemi benden almaya çalış. O lanet kafanı koparacağım."

Bir adım daha yaklaştı, gözleri alev alev yanıyordu. "Canavarımı almama izin vermiyor. Bu adil bir meydan okuma değil."

"Canavarını serbest bırakın kraliçem, ben yine de onun kafasını koparacağım."

Yuvarlandı ve altımda dizlerinin üzerine çöktü. Sırtının üzerinde durdum, üzerine atlamaya ve o değerli kafasındaki tek bir saç teline dokunmayı aklımdan bile geçirse o pisliği yere sermeye hazırdım.

"Canavarını serbest bırakacağım, Levi. Ama şimdi değişirsen, seni bir daha asla beslemem, bırak sikmeyi. Alfa'mı kabul et. Ya da defol git. Gerçekten umurumda değil."

"Bu işler böyle yürümez."

Omurgası sertleşti, bağı zihnimde çekilmiş çelik gibi çınladı. "Gerçekten mi? Ben senin kraliçen değil miyim? O zaman sanırım bu tam olarak

İşe yarıyor. Canavarını istiyorsan, ona sahip olabilirsin. Ve bana bir daha asla dokunmayacaksın."

"Alfanı öldüreceğim için mi?"

Tiksintiyle homurdandı ve diğer adamı tamamen görmezden gelerek bana döndü. "Hayır. Çünkü *seni* öldürecek."

Ve sonunda anlamaya başladığı sır da buydu. Gücüm *ondan* geliyordu. Onun sevgisi, güveni ve büyüğü.

Ben alfabaydım çünkü o benim alfa olmamı istemişti ve kraliçem için savaşmaktan ve onu korumaktan daha azını yapamazdım. Onu sevdiğim, ona inandığım ve o da bana inandığı için, onun gücünden ya da kraliçem olma hakkından şüphe etmeme neden olacak hiçbir şey yoktu. Sırf o öyle istediği için onun alfası olarak hizmet etme yeteneğimi bir kenara bırakın.

Leviathan'ın bağında yaşayan ejderhanın etrafına sardığı gümüş ay ışığı zincirlerini kaldırdı ve büyüünü bir kenara bıraktı. Ejderha gitmekte özgürdü.

Ona bakarak dizlerimin üzerine çöktüm ve emrettiği gibi kaya trolünün solmasına izin verdim, iradesine teslim oldum. Beni istiyordu. Bana sahip olacaktı. Leviathan yer değiştirip beni parçalamaya çalışsa bile.

Göğsümde ve omzumda kanlı el izleri bırakarak vücuduma tırmandı ve sikimi içine aldı. Topuklarımın üzerinde geriye doğru kaydım, içine derinlemesine oturdum ve ona boğazımı sundum. Bunun beni savunmasız bıraktığını biliyordum. Beni ısırır ısırılmaz boşalacaktım ve bir Kanı öldürmek asla kraliçesiyle tutku sancıları çekerken olduğu kadar kolay değildi. Kraliçelerin bu yüzden birden fazla Kan aldığına gerçekten inanıyordum. Böylece kraliçe diğerinin aklını başından alırken en azından bir Kan nöbet tutabilirdi.

Bana doğru bastırdı, dişlerini boynumun derinliklerine batırdı. Çok zarıftı. Boğazımdan sikilmek gibiydi. Ben orgazmla kükredim ve o beni içti, susuzluktan ölmek üzere olan bir kadın gibi kanımı yuttu. Belki de öyleydi. Belki hepimiz öyleydik. Çünkü ben de dişlerimi ondan uzak tutamıyordum, az önce yuvasının etrafında kocaman bir daire çizdiğini bilmeme rağmen.

:G.:

Bağları daha da alevlendi, zihnimi yakan sıcak lavlar akmaya başladı. Guillaume yanıma geldi, benim yaptığım gibi topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu, benimle omuz omuza, kraliçemize istediğini sundu. Kanayan elini adamın kalbinin üzerine bastırarak, bir iniltiyle adamın koca sikinin üzerine eğildi ve dişlerini aynı derinlikte adamın içine batırdı. Arzusunu zapt edemiyordu. Kraliçemizin dişleri boğazındayken olmazdı.

:Xin.:

Sanki başından beri oradaymış, görünmezmiş gibi kadının yanında belirdi ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Yeni adamı iyi korumuştı. Xin'in yokluğunda Daire'nin bu görevi devraldığından emin olmak için bakmama gerek yoktu. Onu içine aldı, kanını göğsüne bulaştırdı ve dişlerini ona geçirdiğinde, kurdun uluması gecede yankılandı.

Guillaume, Daire onu çağırdığında yeni adamı korumak için Daire'nin yerini almak üzere iyileşti. Doğası gereği, Daire onu sırt üstü yatırması için davet etti.

Daire serbest kalmanın verdiği güçle soluk soluğa kalırken hâlâ kalçalarının üzerinde oturan kadın başını Daire'nin boğazından kaldırdı ve yüksek sesle "Nevarre" dedi.

Yeni adam onun yanına geldi. Dizlerinin üzerine çöktü ve başını eğdi. "Özür dilerim kraliçem. Bağışlayın beni. Hizmetinize layık değilim. Sunacak kanım yok."

Onu incelerken başını yana eğdi. Aramızdaki bağ sayesinde adamın kalp atışlarının yokluğunu hissettim. Rüyasında gördüğü gibi ölmüştü. Damarlarında kan akıyordu. Sadece druid büyüü onu ayakta tutuyordu.

Yine de ölü bir adam diriliş tanrıçasını asla durduramazdı.

Kanayan eliyle onun yanağını kavradı ve şefkatle ağzını onunkine bastırdı. Kraliçemiz onu emip suyunu çekerken adam titredi, gözleri faltaşı gibi açıldı. Kanını değil. Ama büyüünü.

Kendini kurtarmaya çalışmadığında, onu gerçek Kan olarak tanıdım. Büyüsü onu hayatta tutsa da, hiç tereddüt etmeden her şeyini ona verdi. Onun ve Daire'nin üzerine çöktü, ölü bir ağırlık gibi. Cansız. Gözlerindeki kıvılcım sönmüştü.

Kanını onun dudaklarına bulaştırdı. "Bana geri dön Nevarre. Kraliçenin sana ihtiyacı var."

Görünmez kanatlar başımın yanından geçip gitti, sanki ruhu onun çağrısına geri dönmüştü. Göğsü yükseldi, kanayan avucunu ağzına bastırırken gözleri ona odaklandı. Sonunda elini kaldırdığında, kalbi o kadar yüksek sesle atıyordu ki duyabiliyordum. Daire'nin yanına uzandı ve Daire ona doğru sürünerek onu içine aldı, dişlerini onun boğazına geçirdi. Beşinci kanını alıyordu.

Evet. Kraliçemizin bizi birbiri ardına kullanmasını, kanımızla ziyafet çekmesini ve bize kendi kanını vermesini izleyen Leviathan'ı *beşinci* kez çok sert bir şekilde düşündüm. Guillaume ve Xin onun iki yanında diz çöktüler. Onu tutarken

zevk. Ağızlarını sunuyorlar. Ellerini. Kanlarını. Kraliçemiz ne isterse.

Derinliklerin kralı Kudretli Leviathan, Shara Isador'un dikkatini çekmemişti ve kanı onun gücünü beslemiş ve sefil hayatını kurtarmış olsa da kesinlikle Kan olarak sayılmaya layık değildi.

Onun için boğazını açmaya tenezzül etmediği sürece, onu Kan olarak saymam.

Nefes nefese Nevarre'ın kalçalarına yerleşti, kollarını Guillaume ve Xin'e doladı. Daire, kraliçemizi okşamaya katılacak kadar iyileştiğinde Nevarre'a yer açmış olsa da, ön tarafına kıvrılıp göğüslerini okşadı. Onu donmuş zeminden uzak tuttular, bedenlerini onu rahatlatmak için kullandılar. Onu korumak için. Bir Kan'ın yapması gerektiği gibi.

Hâlâ hem ihtiyaçtan hem de susuzluktan yanıyordu. Kanında olmasa da çember tamamlanmıştı. Ama Leviathan'ı yanına çağırmadı.

Beni aradı.

SHARA

“**A**lpha.”

Çok şey ifade eden tek bir kelime.

Rik'in güvenliği için neden endişelendiğimi bilmiyorum. Saçmaydı, bir zayıflık anıydı, kendimden şüphe ediyordum. Belki de Leviathan'ın canavarının bir parçası bu şüpheleri kafama fısıldamıştı. Çünkü kesin olarak bildiğim bir şey vardı: Rik'i seviyordum.

Hepsini sevdim. Ve sevgim hepsini hayatta, iyi ve güvende tutmaya yetti. Sevgi yeterliydi. Hem de fazlasıyla.

Sevgiyle onları kendime bağladım, güçlendirirdim ve yenilmez olurduk. Sevgiyle düşmanlarımı yenerdim.

Ve aşkla, kralımı alırdım.

Arkamda diz çökmüş olan Rik kollarını bana doladı. İçime doğru itti, aleti sert ve büyüktü ve bana istediğimi vermeye hazırdı. İhtiyacım olanı.

Kanım birbirine yaklaştı, hepsi bana dokunuyordu. Bir sürü el. Rik'in büyük avuçları, granit şefkati. G'nin yaralı, hasarlı elleri. Xin'in sessiz, kasıtlı dokunuşu, kendini bana, sadece bana gösteren bir kurt. Daire'nin şakacı cilvesi ve muzipliği, yer değiştirmemiş olmasına rağmen hâlâ bir kedi gibi. Ve şimdi Nevarre, uzun, zarif parmakları bana bir arpın tellerini koparan bir müzisyeni hatırlatıyor.

Bu düşünce kafamı müzikle doldurdu. Dünya müziği. Yaratılışın sesi. Bitkilerini, hayvanlarını ve çocuklarını besleyen Anne. Canlılar büyüyor, genişliyor, değişiyor, ölüyor, sadece başka bir nesli beslemek için. Kanat çırpan kuşlar. Hafif bir esintide hışırdayan yapraklar. Siyah kadife bir tuval üzerinde elmaslar serpiştiren yıldızlar. Aynı sonsuz melodiyi söyleyerek dönen uzak kuyruklu yıldızlar ve gezegenler.

Bana doğru gelirken ayaklarının altındaki buzlu çimenler çatırdadı. Ejderhası kükreyip bağının içinde yuvarlansa da hâlâ bir insandı.

Dizlerinin üzerine çöktü, sert ve zarafetsizdi. Yenildi. Teklif ettiğim sevgiyi kabul edip etmemeyi ona bırakma konusundaki kararlılığımdan başka hiçbir şey tarafından.

"Kraliçem." Sertçe yutkundü, sesi kırıldı. "Size sunabileceğim tek nimet gerçek adım Mehen. Ama beni Levi diye çağırmak isterseniz, çağrınıza mutlaka cevap veririm."

Güçlü, öfkeli ejderha boynunu uzattı ve kılıcımın düşmesi için hazırlandı. Sonunda hareketsiz ve sessiz. Teslim oldu. Tamamen ölmeyi bekliyordu.

Kanayan elimi ağzına götürdüm ve gözleri acıyla parladı. Küçük bir umut ışığı yakmıştı ama artık çok geç olduğundan korkuyordu. Birçok kez yaralanmıştı. Ölüm sarmalında düşmeyi bekliyordu ve bu sefer aşağıdaki kayalara çarpmasına izin verecektim.

"Eğer düşersen, seni her zaman yakalarım."

"Neden?" diye bağırdı, gözleri duyguyla parlıyordu.

Kelimeleri yüksek sesle duyması gerekiyordu. Ancak o zaman gerçekten inanabilirdi.

Ona doğru eğildim, Kanım benimle birlikte hareket ediyor, beni bir bütün olarak destekliyordu. "Çünkü seni seviyorum."

Ve dişlerimi boğazına geçirdim.

SHARA

O Sadece Noel günü yıldızların altında kanlı bir seks partisine katılabilirim.

Bununla ne kadar iyi olduğumu kelimelere dökmeye bile başlayamazdım.

Daire gamzelerini bana göstererek, "Bunu her yıl yapmalıyız," dedi. Bir şekilde kıpırdanıp başını kucağıma koymuştu. En sevdiği yer.

"Daha fazla katılamazdım."

Farlar eve yaklaşıyor, ana yoldan uzun ve dolambaçlı bir yoldan yukarı çıkıyordu. Gina bizi ön bahçede alakarga kuşları gibi çırılçıplak yakalamadan önce hepimiz suçlu gençler gibi ayağa fırladık. Çok geç kalmıştık. Arkamızdan bağırdı. "On beş dakika içinde ana evde Noel yemeği vereceğiz!"

Daire ve Xin misafirhaneye koştular. İnledim. On beş dakika içinde hepimiz nasıl şık olacaktık? Bekle, o benim çemberimden nasıl geçti ki?

Kimse cevap veremedi nedenini anladım. Gina benimdi. Benim kanım onun içinde yaşıyordu. Elbette yuvam ona izin verecekti. Yuvayı Winston'ın içindeyken yapmıştım, böylece gidip gelebilecekti. Frank de gelebilirdi. Diğer gardiyanlardan biri bana yaklaşmak isterse ne olacaktı?

Rik beni kollarının arasına aldı. "Sen izin verene kadar karşıya geçemeyecekler."

İki yeni Blood'ım onun iki yanında yürüyordu. Guillaume arkadan geldi.

"Sanırım tanıştırmalıyız," dedim, bu yeni adamla yakınlaştığım ve onun adlarımızı bile bilmediği düşüncesiyle biraz kızararak.

"Gerek yok kraliçem," diye yanıtladı Nevarre neşeyle. "Daire, Xin, Mehen, Rik ve efsanevi Guillaume de Payne. İsimlerini bağınızdan kolayca öğrendim."

Guillaume'un hırçın sesi bakışlarımı Rik'in omzunun üzerinden çekti. Elinde gümüş parıldadığından oldukça eminim ama emin olamadım. Hepimiz çıplak olsaydık bıçakları nereye saklayacaktı? "Beni duymuşsundur o zaman."

"Gerçekten."

"Acaba neden Nevarre diye birinden haber almadık?"

"Kim ölmüştü lan?" Levi sesinin tonunu yükselterek cevap verdi. Daha doğrusu Mehen. Buna alışmak biraz zaman alacaktı.

"Benim hikâyem, bırakın Desideria'nın yüzlerce yıldır celladı olan başsız şövalyeyi, derinlerin kralı Leviathan kadar bile ilginç değil."

Guillaume homurdandı. "Haklı olabilirsin."

Birbirimize bulaştırdığımız çılgın miktardaki kanı aradım ve giyinmemiz için hepimizi hızlıca sihre batırdım. Daire boğazımdaki birkaç ısırtığı açıkta bırakacak kadar derin bir yakası olan kırmızı kadife bir elbise giymeme yardım etti. O ısırtıkları iyileştirecek kadar kanamayı düşündüm ama onları yok etmek *istemedim*. Onları kimin gördüğü umurumda değildi. Ne olduğumdan utanmıyordum ve burada bulunan insanlar kiminle yemek yediklerini çok iyi biliyorlardı.

"Lanet olası Shara Isador," diye fısıldadı Daire omzumu öperek. "Vampir kraliçemiz, Isis'in son kızı."

Bütün erkekler şık giyinmişti. Genelde kot pantolon ve tişört giyen bizler için hakiler, kazaklar ya da düğmeli gömlekler giymek çok havalı bir şeydi. Arkamı döndüğümde Nevarre'nin ne giydiğini gördüm ve dilim ağzımın tepesine yapıştı.

İskoç eteği. Lanet olası bir İskoç eteği.

Daire ona doğru yürüdü. "Tepkisine bakılırsa, sanırım bana da bunlardan bir tane vermen gerekiyor."

"Hayatta olmaz."

Ana eve doğru yürümeye başladığımızda, kar yağmaya başlamıştı, mükemmel kardan adam yapabilecek büyük, kalın taneler. Ya da kartopu. Ve evet, Daire zaten Rik'in kafasına bir tane fırlatmıştı. Tabii ki o da

ıskaladı, çünkü kimse alfamıza bir kartopuyla vurup hikayeyi anlatacak kadar yaşayamazdı.

Gina kapıyı açtı, üzerinde parıldayan altın rengi güzel bir elbise vardı. "Shara, seni yeni uşağın Timothy Winston ile tanıştırayım."

Şimdiye kadar tanıdığım en şık gümüş saçlı beyefendiydi, çift sıra düğmeli kareli lacivert bir takım elbise giymiş ve kırmızı bir papyon takmıştı. Mükemmel şekilde cilalanmış siyah elbise ayakkabılarının topuklarını birbirine vurdu ve elimin üzerinde keskin bir fiyonk yaptı. "Majesteleri, sonunda sizinle tanışabildiğim için çok mutluyum. Umarım her şey sizi memnun etmiştir."

"I-" Cevap veremedim. Çok bunalmıştım.

Bir şekilde Noel için süsleme yapacak zamanı bulmuştu. Dışarıya dikebilmemiz için kökü bozulmamış uzun bir çam ağacı, süslemeler ve ışıklarla parıldayan merdivenin önünde duruyordu. Daha fazla taze yeşillik ve ışık, büyük merdiveni ve içinde çıtırdayan bir ateşin bulunduğu şöminenin üstünü kaplıyordu. Beni bir sonraki odaya, resmi yemek odasına götürdü. İnternette gördüğüm devasa masa mumlar, taze çiçekler, çam dalları, şarap ve yiyeceklerle doluydu. Tanrıça, yemek! Kocaman bir rosto, bir hindi, bir jambon... Birkaç çeşit turta. Tanımlayamadığım ama inanılmaz kokan yemekler resmen ağzımın suyunu akıtıyordu.

Bu kadar süslü yemeği yapacak birilerini bulmayı başarmışlardı, hem de Noel Günü'nde.

Mutlu gözyaşlarına boğulabilirdim ama ağlamakla vakit kaybedemeyecek kadar acıkmıştım. Yine de kollarımı Gina'ya doladım ve sonra Winston'ın yanağını öptüm. "Bu inanılmaz. Çok teşekkür ederim. Bu kadar kısa sürede bu kadar şeyi bir araya getirebileceğini hiç düşünmemiştim."

"Aman Tanrım," diye haykırdı Gina. "Winston, başka bir yer ayarına ihtiyacımız var.

Kraliçemiz başka bir Kan çağırdı."

Masanın etrafında koşuşturdular, birkaç eşyanın yerini değiştirdiler ve başka bir yer sofrası kurdular.

Biri kapıyı çaldı ve Winston hemen Frank'i içeri almaya gitti. Tereddüt etti, rahatsız ve kaskatı görünüyordu, sanki kendisini ailemden değil de bir çalışan olarak görüyordu. Benim yanıma taşınmak için eski hayatından vazgeçmiş olsa da.

"Frank!" Onu gördüğüme çok sevinerek gülümsedim. "Geldiğin için teşekkürler." Ben de onun yanağını öptüm ve huysuz eski asker kızardı.

Masamın başına oturdum, Rik sağımda - doğal olarak büyük bir kolunu sırtıma dolayarak sıkıca bastırdı - ve Daire solumda,

Yeni ailemin geri kalanı etrafımdayken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Herkes gülüyor, konuşuyor ve yemek yiyordu. Nevarre, Guillaume ve Frank'i çılgın bir savaş hikâyesiyle eğlendirdi ve benim soğukkanlı şövalyem kahkahalarla kükreyerek başını geriye attı. Xin ve Daire, tatlıya kimin daha önce ulaşacağını görmek için yemek boyunca yarıştılar. Belli ki Mehen, Winston'ın terzisini çok beğenmiş ve bir randevu talep etmişti.

Gina bakışlarımı yakaladı ve gülümseyerek şarap kadehini kaldırdı.

"Kadeh kaldıralım." Herkes konuşmayı bıraktı ve kadehlerini kaldırdı.

"Kraliçemiz Shara Isador'a mutlu Noeller."

Rik hariç tüm Kanım ayağa kalktı, yanıma sokuldu ve kadehleriyle selam verdi. "Kraliçemiz çok yaşa."

Rik *bizim* dediğinde sağ elini elbisemin altından uyluğuma doğru kaydırды ve omzumu öptü. Bacaklarımı ayırarak onu daha yukarıya davet ettim.

Ve o da buna uydu.

Memnuniyetle. Mutlu Noeller bana.

SHARA

Bakşamın ya da sabahın onuncu kadeh kaldırışında, neredeyse şafak sökmek üzere olduğu için, oturma odasına geçmiştik. Koyu renk panelli duvarlar

Noel ışıkları ve bir başka neşeli ateş, onarılması gereken su lekeli tavanın dikkatini dağıttı. "Kraliçemiz çok yaşa."

Kraliçemiz. Kadehimle onları selamladım ve tüm yıl boyunca otel odalarını temizleyerek kazandığımdan daha pahalı olan şampanyadan küçük bir yudum aldım. Mutfak tezgahının üzerinde duran faturayı görmüştüm. Binlerce dolar. Dolar. Alkol için.

Sadece bu Noel partisi için. Hâlâ aklım almıyor.

Yine de Blood'larımın maskaralıklarını izlerken, yüzlerindeki gülümsemeyi korumak için gerekirse bu miktarın yüz katını öderdim. Bin. Nevarre muhteşem bir baritonla müstehcen bir şarkı söylemeye başladı ve gözlerimi ondan alamadım. Gerçi eteğinin de şarkı söylemesi kadar ilgimi çektiği kesindi.

Lanet olası bir İskoç eteği. Tanrıça. Onu her gördüğümde bakmak zorunda kalıyordum. O eteğin altında ne olduğunu düşünmeden edemiyordum.

Çemberi kapattığımda zaten onun tadına bakmıştım ama bu çok aceleye gelmişti. Yeni bir Kanın tadına bakmaktan çok kralın beni kraliçesi olarak kabul etmesini sağlamakla ilgilenmiştim.

"İki yeni kanınız var." Mehen'in alçak sesi sağ tarafımdan geldi. Gerçi çok yakın değildi. Rik arkamdayken olmaz.

Büyük alfa Blood'ım beni bacaklarının arasına aldı, sırtım göğsüne yaslandı. Onun en sevdiği yer. *Benim* en sevdiğim yer. Kocaman kollarını etrafıma doladı, beni sıcaklığı ve gücüyle sardı. Tüm vücudu devasa bir kastı, yırtık, sert, ham güç parmak uçlarımdaydı.

İki yeni Blood'ım olabilirdi ama ikisini de tanıımıyorduk. Pek sayılmaz. Kanlarının tadına baktım ve evet, Nevarre'ı becerdim. Bütün Kan'larımı ön bahçede sikmişim.

Mehen hariç. Başından beri en az güvendiğim kişi.

Şu anda bile Rik ona bakıyordu, gözleri uyarıdan ağırlaşmıştı, bağı yoğun bir şekilde uğulduyordu. Mehen'in kafasını çıplak elleriyle koparmak için bir nedeni memnuniyetle karşılayacaktı.

Ona bakmak için başımı çevirmedi. "Öyle mi? Yoksa hâlâ protesto için mi buradasın?"

Kıkırdadı, tıpkı ejderhasının çıkardığı gibi alçak bir hırıltıyla - tam da kocaman pençesini karnıma yerleştirip beni kurutmaya çalışmadan önce. "İtiraz edebilirim ve hâlâ Kan olabilirim."

Son kelime biraz boğuk çıktı, sanki ejderhası ziyafet çekiyormuş da boğazının yarısına bir kemik takılmış gibi. Benim Kanım olmak istemiyordu, gerçekten. Ama kaderci bir kabulleniş benimsemişti. Artık çok geçti. Boku yemişti. Bir kraliçe tarafından tuzağa düşürülmüştü. Aklınca köleleştirilmişti. O yüzden sikilmenin tadını çıkarabilirdi. Tuzak yüzünden hâlâ öfkeli olsa bile.

Kendisinin belirlediği.

Ayağa kalktım ve oda anında sessizliğe büründü, tüm gözler bana çevrildi. Gina ve Winston bana doğru geldiler, emirleri için hazırdılar.

"Harika, unutulmaz bir akşam için teşekkür ederim ama yatmaya hazırım."

Gina bana sarıldı. "Elbette, Shara. İlk Noelimizi burada sizinle geçirmek harikaydı."

Winston iki yanağımı da öptü. "Evinize hoş geldiniz, Majesteleri. Sonunda burada sizinle birlikte olduğum için çok heyecanlıyım. İstedığınız özel bir yemek var mı?"

uyandığında ne olacak?"

Akşam yemeği için getirdikleri inanılmaz ziyafeti hepimiz tıka basa yedikten sonra bir lokma daha yemeyi hayal bile edemiyordum. "Pek sayılmaz. Kahve, belki biraz tost ya da hafif bir şeyler. Genelde ilk uyandığımda çok aç olmam."

"En sevdiğiniz yiyeceklere aşına olana kadar kulaktan kulağa oynayacağız. Ama lütfen, istediğiniz özel bir şey varsa, bana bildirmekten çekinmeyin."

"Hizmet etmek için yaşıyoruz," dedi Gina. Ve bunda ciddiydiler.

Dışarıda bir kış harikalar diyarına doğru yürüdük. Akşam yemeği için büyük eve gittiğimizden beri beş santim kar yağmıştı.

Xin hemen hayalet gümüş kurduna dönüştü: *"İzninizle kraliçem, araziye dolaşıp yeni izler arayacağım."*

Başımı salladım ve ortadan kayboldu. Gerçek anlamda. Görünmezlik yeteneği insan da olsa kurt da olsa işe yarıyordu.

Nevarre, "Gökyüzünden kontrol edebilirim," dedi.

"İyi fikir." Rik'in sözleri üzerine Nevarre havaya sıçradı ve siyah tüyler ondan fışkırdı. Gırtlaktan gelen bir gaklamayla ormanın üzerinden nehre doğru süzüldü. "Guillaume, Daire, konuk evinin yakınında nöbet tutun."

Hepsi sağımda yürüyen adama baktı, güvensizlikleri yüzlerinden okunuyordu. Rik açıkça söylememişti ama sevişmemiz kontrolden çıkarsa beni Mehen'den korumalarına yardım edecek kadar yakın olmalarını istiyordu. Onlara ihtiyaç olacağını düşünmemiştim. Mehen'e o kadar güvendiğim için değil...

Ama Rik'in beni koruma yeteneğine dolaylı olarak güvendiğim için.

Aralarındaki bağın verdiği gururla karışık bir şehvet dalgası... :*Kraliçesi ona dişlerini geçirdiğinde bir alfa bile savunmasız kalabilir:*

"Haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyorum ama alfanız haklı." Mehen bana alaycı ama zarif bir omuz silkme hareketi yaptı. Gözleri parlıyordu ve bağı zihnimde ağırlaşıyordu. Ejderhası bağın içinde sessizdi ama gergindi. Sanki ininde saklanıyor ve yavaşça yanına yaklaşan masum avını izliyordu. "Bunu gerçekten söylediğime inanamıyorum ama beni yatağına almak gibi bir niyetin varsa, canavarımı hemen tasmalısın. Ejderha oynamak istediğinde yer değiştirmekten kendimi asla alıkoyamadım. Ve seninle gerçekten de çok kötü oynamak isteyecektir."

"Belki de önce Rik onu sikip boyun eğdirmeli." Normalde benim sevimli, mırıldanan savaş kedim olan Daire'nin sözleri beni şok etti.

Dahası, Guillaume onaylarcasına homurdandı ve Rik bunu düşünüyor gibiydi.

Sesimi keskinleştirdim. "Buralarda kimse boyun eğdirilmek için becerilmez. Kimsenin başına isteği dışında bir şey gelmez, özellikle de benim yatağımda."

Mehen hiç rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hatta, sanki bu olasılığı kendisi de değerlendiriyormuş gibi neredeyse iki metre boyundaki alfamı bir aşağı bir yukarı süzdü. "Ben varım. Bu benim isteğime karşı olmaz."

"Ciddi olamazsın."

O koyu zümrüt gözleriyle bana bakan Mehen dudaklarını yaladı ve ejderhasının çömelmiş, saldırmaya hazır olduğu izlenimine kapıldım. "Beni kurtardığın zamanı hatırlıyor musun? Ölürken bile boğazını koparmak için hamle yapmaya çalışmıştım. Beni boynumdan yakaladı ve sana teslim olana kadar sıktı. Bunun ateşli olduğunu düşünmedin mi?"

Rik'in sesi sanki kaya trolü kıpırdanmış gibi daha derinden gürledi. "Ve ilk seferinde hem Daire'ye hem de bana sahip olduğunda. Ona istediğin gibi eziyet edebilmen için onu senin için zapt etmişim. Bunun seksi olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ben de," diye mırıldandı Daire.

Gözleri ateşle parlayan Mehen bir adım daha yaklaştı ve Rik her zaman yaptığı gibi bir uyarı sesi çıkardı. Ama bu tartışma nedeniyle, bu seste cinsel bir sıcaklık duymaktan kendimi alamadım.

Rik, "Hamleni yaparsan kışını delik deşik ederim," diye homurdandı.

Yutkundum. Ve evet, dişlerim zonkluyor, amım ağrıyor ve meme uçlarım elbisemin kadifesine sürtünüyor. Rik ve Mehen'in güreştiğini, kavga ettiğini, seviştiğini hayal edebiliyordum. Ben izlerken.

Ve sonra ikisini de becerdim.

Ama bunu gerçekten yapmak istiyorlar mıydı? Yoksa sadece benim istediğimi düşündükleri için mi istekliydiler? İstedim ama sonradan pişman olacaklarsa değil.

"Benim cezam binlerce yıl zincire vurulmak değildi. Tüm bu süre boyunca benim *ejderham* olmağı." Mehen dedi ki. "Fark etmediysen diye söylüyorum, erkek ya da dişi başka hiçbir ejderha benimle birlikte hapsedilmedi. Bunca zaman boyunca tekrar sevişmeyi hayal ettim. Kanlarınızdan her biri sırayla beni becerebilir. Sikişmek istiyorum ve buna ihtiyacım var. Herkesi sikerim. Herkesin beni becermesine izin veririm. Memnuniyetle. Eğer beni sikecek kadar baskınsanız bunun için yalvarırım bile. Ama en azından bu ilk seferde senin alfa olman daha iyi olur, çünkü bunca zamandan sonra... alingan olacağım."

Daire kıs kıs güldü. "Cehennem kadar azgın demenin bir yolu da bu."

SHARA

"L "Canavarımı öldür," diye homurdandı Mehen, gerginlikten titreyerek. "Şimdi. Böylece daha başlamadan kontrolümü kaybetmem."

Bağımızdaki ejderhasını hayal ettim, hırlayan, tıslayan, ateş püskürten ve benimle ilgili her şeyden nefret eden canavarı. Kanım hariç. Kanamamı seviyordu ama hepsi bu kadardı. Büyümü boynuna doladım ve onu irademe bağladım.

Ejderhanın Mehen'inkine çok benzeyen kesik zümrüt gözleri kötü niyetle parlıyordu ama yine benimle dövüşmedi. Hoşuna gitmese de kraliçesinin kim olduğunu biliyordu.

Guillaume misafirhanenin kapısını benim için açık tuttu ve diğerleri de ben içeri girene kadar beklediler. Vardığımızda o kadar kendimde değildim ki, sonra da yuvayı kurmakla meşgul olduğum için etrafa pek bakmamıştım. Misafir evinde sadece üç oda vardı: mini mutfaklı büyük bir oda, banyo ve yatak odası. Çocukların her birinin duvara dayalı birer yedek kıyafet çantası vardı ve Gina yeni kıyafetlerimden bazılarını yatak odasındaki dolaba yerleştirmişti. Gerçi Rik ve Daire beni alışverişe götürdüklerinde, tek bir mağazadan en az on kat fazla kıyafet almıştım. Bu düzeyde alışveriş yapmaya devam ederlerse yatak odasındaki dolap devasa olsa iyi olurdu.

Seksiyonel kanepeler çok yer kaplıyordu ama umarım yanımda olmayanlar en azından rahat ederdi.

Guillaume elimi ağzına götürerek, "Rahattan da öte," diye beni temin etti. "Bize ihtiyacın olursa yakınında olacağız ve burada bile birimiz uyanık kalacak."

Mehen'in o kadar tehlikeli olabileceğinden mi yoksa Ra'nın tekrar saldırmaya çalışacağından mı korktuğundan emin değildim. Kollarımı boynuna doladım ve ona doğru bastırdım. "Yuvanın aşılmaz olduğunu sanıyordum."

"Bir dereceye kadar öyle. Ancak insanların sizin izninizle bile olsa çemberden geçtiği an, bu bir zayıflık haline gelir. Marangozlar ve ekipler ev üzerinde çalışmak için çemberden geçmek zorunda kalacaklar. Teslimatlar yapılacaktır. Ev için yeni hizmetçiler işe alınacak. Bunlardan herhangi biri savunmanızda bir saldırıya izin veren zayıf bir nokta haline gelebilir."

Daire sırtıma bastırdı, gürleyen mırıltısı bedenimi titretti. "İyi geceler kraliçem. İyi uykular."

Guillaume'u öptüm ve sonra Daire'ye dönüp onu da öptüm. Boğazım düğümlendi ama bir şey söylemedim. Rik'in Mehen'le yeterince işi vardı, Daire ya da ben yatağıma ne zaman döneceği konusunda başının etini yemiyorduk. Kucak arkadaşımı özlemiştim.

"Sarılabilirim," diye homurdandı Mehen.

Niyetinin bu olduğunu düşünmesem de beni güldürdü. Daire benimle burun buruna geldi, şu anda yasaklı olmasına rağmen en iyi kucaklayıcı olduğu iddiasına tamamen güveniyordu.

"Altı saat içinde Xin ve Nevarre ile yer değiştireceğiz," dedi Rik, sesi derin baslarla gürleyerek. "Mehen yürüyebilecek durumdaysa size katılacak."

Daire güldü ve kanepeye oturdu. "İyi şanslar, dostum." "Ben senin arkadaşın değilim."

Ayrılmış bir halde yatak odasına yöneldim. Mehen kanlıydı ama diğer adamlarımla uyuşmuyordu. Ve hiçbir zaman da tam olarak uyum sağlayamayabilirdi. Daire ve Guillaume'un ortamı yumuşatma çabalarına rağmen bağlarımda gerginlik kaynıyordu. Blood uzun süredir yanımda değildi ama sadece dört kişiye, hoşuma giden kolay bir yoldaşlığımız vardı. Hiç kıskançlık ya da kavga olmamıştı. Nöbet ve yatak görevi arasında gidip gelmek kolaydı. Nevarre'nin kişiliğini henüz bilmiyordum ama bu hırlayan, tıslayan Kan'dan çok daha cana yakın görünüyordu.

Yatak odası büyük boy bir yatak ve rahatça dolaşılabilir kadar genişti ama iki iri yarı adam birbirlerine dik dik bakarken küçük bir dolap gibi hissediyordum. Elbisemin fermuarını açtım, ses odaya yayıldı ve her iki erkeğin bakışları bana doğru döndü. Kadifenin vücudumdan aşağı kaymasına ve yerde birikmesine izin verdim. İçime hiçbir şey giymemiştim.

Mehen'in gözleri yarıklara dönüştü ve gözlerini benden alamadı. Rik bu dikkat dağınıklığını kendi avantajına kullandı ve kıyafetlerini rekor bir hızla çıkardı.

Diğer adam sadece bana bakarken.

"Kıyafetlerini çıkar," diye fısıldadım nazikçe, onun değişken duygularını çok fazla karıştırmamaya çalışarak. Ona kıyafetleri ilk etapta kimin ödünç verdiğinden emin değildim. Venezuela'daki mağaradan bir bavulla çıkmadığı kesindi. Kendisini bir dilenci ya da yük gibi hissetmesini istemiyordum. Kendi eşyalarına ihtiyacı vardı. Hepsinin vardı.

Silah metali grisi kazağını kafasına geçirip bir kenara fırlattı. "Daire'nin." Siyah kot pantolonu çekiştirerek açtı ve kotu zorlanan ereksiyonunun üzerinden geçirip kaslı kalçalarından aşağı indirdi. "Guillaume'un. Bana tekrar soyunmamı söylediğin sürece ne giydiğim umurumda değil. Bu asla şikayet etmeyeceğim bir emir. Gerçi senin kanının hiçbirisi Winston'ın giyim zevkiyle kıyaslanamaz. Eğer Londra'ya gidersen, onun terzisine bir düzine takım elbise diktireceğim."

"Bu hoşuma giderdi." Bakışlarımı onun üzerinde gezdirdim. İnanılmaz derecede yaşlı olmasına rağmen Guillaume kadar çok yara izi yoktu ama şövalyem hapisteyken işkence görmüştü. Kafasını bile kesmişlerdi ama onu öldürememişlerdi.

Mehen'in teni cilalanmış abanoz gibi parlıyordu; omuzlarında, göğsünde ve kollarında parıldayan koyu ve altın yeşili dövmelemler vardı. Aslında bu izler dövmeden çok pullara benziyordu. Emin olmak için onlara dokunmam gerekiyordu. Penis konusunda diğer erkeklerim kadar etkileyiciydi, Guillaume ile aynı büyüklükteydi. Şaşırdığımdan değil.

Genel olarak kaslı, güçlü ve ölümcül bir zarafetle hareket eden bir adamdı.

Aslında, bir metreyi aşan ölümcül zarafet bir anda bulanık bir şekilde bana doğru ilerliyordu.

Rik ona bir defans oyuncusu gibi çarptı, omzunu sıkıştırdı, onu kaldırdı ve yatağa attı.

Mehen kükredi ve çırpındı ama Rik onu kafasından yakalamıştı. Mehen onun altında debeleniyor, ağırlığını sırtından atmak için mücadele ediyordu. Alfa'yı ters çevirmeyi başardı ama Rik onu tekrar yüzüstü yatırdı. Mehen arkasına uzanarak omzunu ve kafasını tırmaladı ama alfamın ağırlığını üzerinden atamadı ve canavarı olmadan Rik'i bırakmasını sağlayacak kadar yaralayamazdı. Birkaç yüz kiloluk kas gücü onu yatağa sabitlediğinde, sonunda alçak sesle tıslayarak pes etti.

Yatağımda iki muhteşem, güçlü adam. Kızgın. Kötü. Dövüşüyorlardı. Rik diğer adamı sıkıştırmış, sırtına binmiş, ağaç gövdesi gibi kalçaları

Mehen'in kalçaları.

Tanrıça. Neredeyse çenemi silmek zorunda kalacaktım. Kesinlikle ağzımı kapatmak zorunda kaldım.

"Pekâlâ kraliçem." Rik'in sesine kayalar çarpıp yuvarlanıyordu ama sesi yorgun ya da diğer adamı zapt etmek için zorlanıyor gibi çıkmıyordu. "Şimdi ona yaklaşabilirsin."

Yatağa doğru bir adım attım ve Mehen'in kasları dalgalandı, vücudu Rik'inkinin altında gerildi. Zamanını bekliyordu ama Rik endişelenmiyordu. Aslında gözleri parlıyordu, bağı lav gibi sıcaktı. Dövüş onu tahrik ediyordu. Bu kudretli ejderhayı bir ya da iki boy küçültme ihtimali onu tahrik ediyordu. Onu benim için yere sermek. Ben izlerken onu becermek. Evet. Yukarıdakilerin hepsi.

Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde yatağa tırmandım, yastıkları kabarttım ve sol taraflarındaki yatak başlığına yaslandım. Bacaklarımı yukarı çekmedim ya da herhangi bir şekilde korkuyormuşum gibi davranmadım, çünkü korkmuyordum. Mehen'in ne yapacağını görmek istiyordum.

Rik'in yapmasına *izin* vereceği şeyi.

Mehen'in eli kalçama doğru uzandı. Durdu. Rik'in ne yapacağını görmek için bekliyordu. Alfa'm onu durdurmayınca Mehen bacağımı yakaladı ve beni onlara doğru çekerek kalçamı kendine doğru sardı. Ağız tenimde sıcak bir damgaydı. En ufak bir diş izi hissettim ve Rik kolunu Mehen'in boğazına daha sıkı bastırdı, böylece nefesi hırıltıya dönüştü.

"Önce kraliçemiz beslenir. Her zaman. Kanını size açıkça sunmadığı sürece."

Kalçama doğru hırlayan Mehen, Rik'e doğru geri itti ve beni altına almak istercesine bacağımı çekti.

Ve evet, bunu istedim. Sonunda.

Rik'in bakışlarını yakaladım ve dudaklarında yavaş, ukala bir gülümseme belirdi. "Eğer onu kanınızla yağlama nezaketini gösterirseniz, kraliçem, onu sizin için kıracağım."

Kraliçemi tahrik olurken izlemeye bayılırdım. Çok şehvetliydi, onunla ilgili her şey beni tahrik ediyordu. Gözlerindeki sıcaklık. Gözbebeklerinin büyümesi, burun deliklerinin açılması, dilinin dudağında parlaması. Daha da iyisi

küçük bir dişini gösterdi.

Bunlar sadece aperiattı. Bazen Shara doğrudan ziyafete giderdi.

Yarı yarıya onun hamle yapmasını ve dişlerini içimizden birine geçirmesini bekliyordum. Umarım ona, çünkü ejderhayı becermek için o kadar hevesliydim ki bu kadar çabuk boşalamadım.

Baskınlık için asla başka bir kanla yatmadım. Arkadaşlık, elbette. İhtiyaç, kesinlikle. Daire, bir kraliçe ararken yıllarca sürekli yoldaşım oldu, birçok kez.

Ama asla Kan'ına hiyerarşiyi aşılması gereken kraliçenin alfası olarak değil. Kraliçemin de bundan zevk alması pastanın üzerindeki krema gibiydi.

Mehen kalçasını adamın kolunun altında, ağzını da kalçasında kilitli tutuyordu. Şimdilik buna izin verdim. Ayağa kalktı, gözleri siyah havuzlar gibi parlıyordu, dişleri o kadar şişmişti ki ağzını kapatamıyordu. Sağ avucunun etli kısmını ısırıp ve ejderha altımda titredi. Onun bağında, onun büyük, karanlık ve öfkeli olduğunu, derinliklerden yükseldiğini, kanının çağrısına geldiğini hissettim.

Parmaklarını avucunun üzerinde kapatarak elini düz tuttu, elinin üzerinde kan birikiyordu. Gözleri ağır ağır kapanarak Mehen'le benim arama uzandı. Biraz yükseldim, ona oynaması için geniş bir alan açtım.

Eziyet etmek.

Ama kanayan avucunu aletimin etrafına sardığında *nefesimi* tuttum. Gecenin çoğunda tamamen ereksiyon halindeydim. Kraliçem kollarımdayken, bana yaslanmışken nasıl olmazdım? Ama onun kanı, onun dokunuşu aletimi daha da şişirdi. Eğildi, dudakları dudaklarımda yumuşadı, dişlerinin fırçası benimkilerin inmesine neden oldu.

"Onu yakaladın mı? Diye sordu, sözleri sadece benim bağımı hedef alıyordu.

Kesinlikle.:

Tatlı dudaklarını dişleriyle deldi ve ağzını benimkine daha da bastırdı.

Kraliçemi öpmek her zaman enfes bir deneyimdi. Ama onun kanıyla tatlandırılmış bir öpücük.

Göğsümden derin, gürleyen bir hırıltı yükseldi. Açlık. Şehvet. İhtiyaç. Dişlerim kalbimle aynı anda acıyordu. Hayır, onun kalbiyle. Kalbinin göğsünde ne kadar hızlı attığını hissettim.

Mehen altımda patladı, onun kanını tatmak için çaresizdi. Ona teklif etmemiş olsa bile. Ya da belki sadece onun kanını teninde görmek istiyordu. Ya da onu becermemi beklemekten bıkmıştı.

Senedi yukarıdakilerin hepsini söyledi.

Güçlüydü. Hakkını vermeliyim. Shara'nın alfası olmadan önce beni ögle yemeği niyetine yerdı. Ama kraliçemin kanı içime büyü pompalarken hiç şansı yoktu. O da bunu biliyordu.

O sadece dövüşü
severdi. En az benim
kadar.

Yine de kraliçemin öpücüğünü yarıda kesmesi beni sinirlendirdi ve onun aletime dokunuşunu kaybettim.

Boğazını daha sert sıkarak hava almasını engelledim ve vücuduna binerek altımda debelenmesine ve dövüşmesine izin verdim. Sağ dirseğini geriye atıp çeneme vurmaya çalıştı ama omzumu darbeye doğru çevirdim. Hâlâ Guillaume'un cehennem atı beni tekmelemiş gibi hissediyordum.

"Sanırım artık sizin kanınızı istemiyor kraliçem."

Hemen sustu. "Bu yanlış bir varsayım olur, alfa."

Kanayan elini aramıza soktu ve kış yanağını iyice sıktı. "Kanımı nerede istersin, ejderha?"

"Her santimimde."

MEHEN

I Bu saçmalıktan bıkmıştım. İşkenceyi bir noktaya kadar umursamıyordum ve çok daha fazlasına katlanabilirdim. Acıya. Sert seks. Kan. Hodri meydan.

Ama yeni kraliçemi bu kadar yakına getirip kanamasına izin verme ve bu konuda hiçbir şey yapmamamı bekleme.

Sonunda ona değil *bana* dokundu ve kalçalarım kan damlattı. Her damlası enfes bir azaptı. Vücudumdaki her kas sert bir şekilde sıkıştı, ihtiyaçtan ağrıyordu. Onun kanı, şehvetimi acımasız bir yükselişe geçirdi. Eğer alfa zaten havamın çoğunu kesmemiş olsaydı, muhtemelen onunla tekrar dövüşmeye çalışırdım.

"İstediğin bu muydu?" Fısıldadı, sesindeki hınzır kahkaha dişlerimin ve aletimin zonklamasına neden oldu. Bu noktada hangisinin daha büyük olduğundan emin değildim. Eğer onu ısırmaya çalışsaydım, muhtemelen onu ikiye bölerdim. Onu becermeye çalışsaydım da aynı şey olurdu.

İşte tam da bu yüzden Rik'in önce sakinleşmesi gerekiyordu.

Kanı damladı, bulaştı ve tenimi ısıttı, aletine kayacak bir şey verdi. Acele etmeden içime girmeye başladı. Muhtemelen düşünceli olmaya çalışıyordu.

Lanet olası düşünceli. Düşük bir hırıltıyla, onu daha derine çekerek ona karşı geri ittim. Sikeyim. Evet. İhtiyaçtan canım yanıyordu. Yandım, kaslarım seğirdi, ihtiyaç içime işledi. Onun izin verdiği kadar geri çekildim. Nefes almaya ihtiyacım yoktu, ona içimde ihtiyaç duyduğum kadar değil.

Shara kanayan elini yan tarafımda, kaburgalarımın üzerinde, omzumda ve kolumda gezdirdi. Kanlı parmak izleri bıraktı. Her damla etime düşen sıvı ateş gibi yakıyordu. Rik çoktan başımı ona yaslamıştı,

Ama yine de başımı geriye atıp kükremeye çalıştım. Boynuma doladığı amansız ön kolu boğazımı acıtıyor, sıkıyor, daraltıyordu.

"Bunlar pullar," dedi. "Uzaktan bakınca dövme gibi görünüyorlar."

"Yüzyıllar boyunca Leviathan olarak yaşamının tehlikesi," diye mırıldandım. "Yüzyıllardır ejderha artık asla tam olarak uyumuyor."

Rik kabzasına kadar içime girdi, ağırlığı beni yatağa yapıştırdı.

Hay sikeyim. Eğer dikkatli olmazsam, sırf onun pullarına dokunmasıyla bile boşalabilirdim. "Bu çok kolay olurdu," diye gürledi Rik kulağıma karşı.

Sonra ikimizi de yan tarafa, kraliçemizden uzağa çevirdi ve beni onun üstüne yuvarladı. Ayak bileklerini dizlerimin üzerinde kilitledi ve beni sırt üstü onun üzerine uzattı. Başımı geriye doğru çekti ve içime doğru iterek ona doğru eğilmemi sağladı.

Göbek. Açığa

çıktı.

Dick. İfşa

oldum.

Bir ejderhanın bu şekilde sırtında olmasının ne anlama geldiğini biliyor muydu?

Çok mu savunmasızdı? Arkadaşının ona yapmaya karar verdiği her şeye açık?

Bağını kesen acımasız eğlenceye bakılırsa, öyleydi. Gerçekten de öyle.

"Ona istediğiniz gibi eziyet edin kraliçem. Onu en azından bir kez ısırmanızı öneririm.

düzinelerce kez."

Yanımıza dizlerinin üzerine çökerek yaklaştı. Parmak uçlarımı kalçasına değdirebileceğim kadar yakındı. Ama onu görebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum. Hem sıcaklığını hem de kanını. Gözleri parlayan bir dolunayla dolu gece gökyüzü gibi parlıyordu. Sikime bakıp dudaklarını yaladı ve öleceğimi sandım. Gerçekten. Kalbim durdu. Eğildiğinde nefes alamıyordum. Tatlı dudakları sikimden birkaç santim uzaktaydı. Daha yakın.

"Henüz ağzıma bir penis almadım," diye fısıldadı.

Rik bile bu düşünceyle içimde ürperdi. Bir Kanı, kraliçesinin dişlerinin aletine bu kadar yakın olmasından daha fazla tahrik edecek ve korkutacak bir şey düşünemiyordum. Özellikle de devasa dişleri. Onun kanı içimde akarken her şeyden iyileşebilirdim ama hiçbirimiz aletlerimizin ısırılmasını da umursamazdık.

Kanayan avucunu etrafıma sardı ve ben dişlerimi sıkarak patlamak üzere olan doruğa karşı koydum. Onun dokunuşu. Kanının sıcaklığı. Dudaklarımı dişlerimle oydu, acıyı ve kanı dikkatimi dağıtmak için kullandım. Saçları kasıklarımın üzerinde fısıldıyordu. Hiç bu kadar tatlı bir işkence hissetmemiştim. Ta ki sikimin ucunu yalayana ve dişlerini boyuma doğru

hafifçe geçirene kadar.

Düzensiz bir feryatla o kadar sert boşaldım ki, benim tavana sıçradığını görsem şaşırırmazdım. Rik beni sıkıca kavradı ve havamı keserek karanlığın tehdit etmesine neden oldu. Kollarımdan başka hiçbir şeyimi hareket ettiremiyordum. Kalçasını bile sıkamıyor ya da onu üzerime çekemiyordum. Ben de yapardım. Onun içinde olmak istiyordum. Nefes almaya ihtiyacım olduğu gibi buna da ihtiyacım vardı.

Ben sustukça, Rik nefes borumdaki tutuşunu birkaç sığ nefes alabilmemi sağlayacak kadar gevşetti. Hâlâ kaya gibi sertti, içimde ağır bir yükü, sınırlara ve kaslara baskı yaparak beni diken üstünde tutuyordu. Tekrar sertleşmem uzun sürmeyecekti. Belki o zaman beni alırdı.

Kulağıma karşı usulca güldü. "Kraliçemiz daha yeni başlıyor. Daha karnını bile doyurmadı. Susuzluğunu gidermeden seni becereceğini mi sanıyorsun?"

Dili sikimin başını yaladı ve ben kara vebaya yakalanmış gibi tepeden tırnağa seğirdim.

"Tadın güzel. Neredeyse kan kadar güzel. Menide de güç var, değil mi?"

"Tüm canlı sıvılar," diye nefes aldım. "Gücü vardır. Bazılarının.

Diğerlerinden daha fazla." "Dikkatli gidin kraliçem," diye uyardı

Rik onu. "Bu olabilir..."

Cümlesini tamamlayamadan içindeki ateşin alevlendiğini hissettim. Kaynayan arzusu daha da alevlendi ve yumuşamış sikimi ağzına aldı. Dişlerinin etimde kaydığını hissettim, sınırlarım gerginlikle şarkı söylüyordu. Taşaklarımın dehşetle içimde sürünmeye çalışmasına neden olmalıydı, ama bunun yerine aletim sertleşti. Çağrısına sanki bana kanını sunmuş gibi hevesle cevap verdim.

Bir an arkasına yaslandı, dudaklarını yaladı, gözleri kapalıydı, dişleri parlıyordu. "Bağımlılık mı yapıyor? Yoksa sadece bir afrodizyak mı?"

"Bazen ikisi de," diye yanıtladı Rik. "Kraliçesinin onu tekrar tatmak istediğinden emin olmak bir Kan'ın yararınadır. Kan gücünü besler. Gelmek arzunuzu besler."

"Ve ikisi bir arada..." Nefesi kesildi. "Kendini hazırla." Beni neden uyardığından emin değildim.

Ta ki dişlerini kalçama geçirene, yüzü neredeyse kasıklarımın girene kadar.

İnkâr edemediğim bir dürtüyle içimde tekrar doruğa ulaştım. O kadar sert boşaldım ki canım acıdı. Kalbim efordan çarpıyor, başım patlayacakmış gibi hissediyordum ve uyluğuma büyük bir kramp girmişti.

Daha önce de beni ısırduğında boşalmıştım ama bunun çok uzun zaman geçtiği için olduğunu düşünmüştüm. Eğer ısırması orgazmikse ve Rik ona beni bir düzine kez ısırmasını söyleyseyse...

İnledim. Ve evet, daha fazlası için çaresizce tekrar yükseldim.

Benden durmadan içti. Aynı anda bu kadar çok kan tutabildiğine inanamıyordum. Gücü dünyayı yok edecek bir tsunami gibi yükseliyordu.

Hapsedilmeden önce, zamanın rüzgârlarında artık kötü şöhretli efsaneler olan pek çok kraliçe görmüştüm. Lilith. Medusa. Kleopatra. O kadar güçlüydüler ki, neredeyse tanrıçanın ta kendisiydiler.

Ve genç Shara Isador onların gücüne rakip olacaktı.

Benim gibi güçlü ve yaşlı bir Aima'dan beslenmek için demir gibi bir göbek ve dişlerini geçirecek kadar uzun süre beni hareketsiz tutacak Herkül gibi yapılı bir alfadan daha fazlası gerekiyordu. Bu kadar gücü kullanabilmesi için kendi dayanıklılığına ve rezervlerine sahip olması gerekiyordu. Temel ve röleler kısa devre yapmadan yükü kaldırabilecek kadar güçlü olmalıydı.

Kraliçemin büyü sistemi tüm bu geri kalmış ülkeyi aydınlatacak kadar güçlüydü. Ve beni korkutan şey, hala büyüyor olmasıydı.

Benden her beslendiğinde, daha da güçlenirdi. Artık benden daha yaşlı gelmiyorlardı. Daha güçlü. Triune kraliçeleri bu genç kraliçenin çağırdığı Kan'ın seviyesini fark ettiklerinde altlarına sıçarlardı.

Geriye doğru çekildi, çenesinden kan damlıyordu ve ben daha önce hiç bu kadar güzel bir şey görmemişim. Kısık bir iniltiyle üstüme tırmandı, kasıklarına oturdu, arzusu ateşli bir seviyeye yükseldi.

Ama onu tatmin edemedim. Dakikalar arayla iki orgazmdan sonra olmazdı. İhtiyacını bilmek, yandığını fark etmek korkunç bir duyguydu ama bu konuda hiçbir şey yapamıyordum.

:*Guillaume*.: bağ aracılığıyla seslendi.

Zaten iki kez boşalmışken başka bir Kan çağırmasından şikâyet edemezdim. Gerçi şövalye yatağın kenarına gelip güldüğünde, alfamızdan kaçabilseydim *onu* neşeyle ikiye bölerdim.

"İşte bu büyük bir çıkmaz."

GUILLAUME

I Leviathan'dan pek hoşlanmıyordu ve bu gerçeği gizlemek için hiç çaba sarf etmiyordu. Adamın kibirli yürüyüşü ve alaycı yorumları dişlerimi sıkıyordu.

Bir de kendi postunu kurtarmak için kraliçemizi öldürmeye çalışma cüretini gösterdi.

Bu içler acısı şeref yoksunluğunu affedemezdim.

İronik, çünkü ilk kraliçemi öldürmüştüm. Ama Shara, Desideria değildi.

Bu yüzden kudretli ejderhanın alfamız tarafından bir böcek gibi kısıtıldığını ve kraliçemiz tarafından iyi kullanıldığını görmek çok sevindiriciydi. Shara çoktan beslenmişti, bu yüzden beni neden çağırdığını çok iyi biliyordum. Bağları ihtiyaçtan kontrolden çıkmıştı. Bana soyunmamı söylemesine gerek yoktu.

Ancak, her zamanki cephaneliğimle silahlanmışken, tüm bıçaklarımı çıkarmak birkaç dakikadan fazla zamanımı alacaktı.

Manşetlerimin düğmelerini açtım ve her iki kolumdaki bilek kılıflarını ortaya çıkarmak için kolları geriye sardım. Sol kolumdaki en küçük bıçağı çıkarmaya başladım, ancak bağındaki bir dalgalanma ona bakmamı sağladı.

"Bırak onları. Deri kayışlar ve bıçaklar sıcak."

Ejderhanın omzunun üzerinden Rik'in bakışlarıyla karşılaştım. Kraliçemizle tutkunun sancılarını çekerken piçin yanında bu kadar çok silah olmasını umursamazdım, gerçi damarlarında benim kanım dolaştığına göre çelikle öldürmek başsız şövalye kadar zor olurdu.

"Siktir, ikiniz de aptalsınız," diye homurdandı Mehen. "Eğer ona bir şey saplayacaksam bu aletim olur. Bıçakla değil. Amacım buysa onu öldürmek için çeliğe ihtiyacım yok."

Yine de hoşuma gitmedi, Rik'in de gitmedi.

Shara, Mehen'in işbirliği yapmayan kasıklarının üzerinde kaydı ve hayal kırıklığıyla inledi. "Lütfen, G, sana ihtiyacım var."

Sikerim böyle işi. Kraliçem asla yalvarmak zorunda kalmamalı. Gömleğimi düğmelerini açmadan başımın üzerinden çektim ve botlarımı çıkarırken pantolonuma saldırdım.

Yatağa tırmandım ve Rik her iki bacağının üstünde bana yer açmak için ayak bileklerinin kilidini açtı. Bana yaslandı, parmakları ön kollarıma yerleşti, beni k e n d i n e çekti, derinin üzerinde okşadı ve

elik kollarıma bağlanmıştı. Gėė s kemeri daha bėyėk olan bıçağımı taşıyordu ve eminim sırtına dayanması rahatsız edici olmalıydı ama aldırıyor gibiydi. Aslında, Leviathan'ın bekleyen ellerine doğru eğildi ve o sıcak, tatlı amını benim için daha yėkseėe kaldırdı.

Ama ejderhanın ellerinin hevesle gėė slerine doğru kalkması hoşuma gitmemişti. Bileklerini yatağa yapıştırdım ve ağırlığımı kullanarak kollarını dőzleřtirmek için őrzerine eğildim.

Bana tısladı.

Kraliçemizin derinliklerine doğru kayarak onu inletirken kıkırdadım. "Ben kraliçemizi senin őrstėnde sikerken, alfamız tarafından sikilmek nasıl bir duygu?"

"Harika amına koyayım," diye homurdandı, kadının altına doğru eğildi ve karnını gėė slerine sőrtmeye çalıştı.

Kabzasına kadar içine battım ve bana karşı titredi. Ağzımı kulağına bastırarak, "Bence onu tekrar ısırmalısn" diye fısıldadım.

"Kesinlikle," diye yanıtladı Rik, gözlerinde sert bir parıltıyla. Mehen inledi. "En azından őrnce içine girmeme izin ver."

Rėyanda grėrsėn, pislik. Yine de yėksek sesle söylemedim. Bunun yerine, biraz kaldıraç kazanmak için ayaklarımın őrzerine kaydım. İki set Kanlı uyluk dizlerimden fazla itmek için çok uzundu. Ayrıca, ağırlığımı onların bacaklarından almak Rik'e ejderhayı itmek için daha fazla hareket alanı sağlıyordu.

Kraliçemizin bağını kullanarak, itişlerimizi zamanlamak kolaydı. Ben derinlere daldığımda Rik sanki őrėncė adam orada yokmuş gibi yukarı itti. Tam da dőřėnmesini istediğimiz şey. Kraliçemizin zevkinde, ona istediği sıklıkta kan vermekten başka bir rolė yoktu. O onun yiyeceğiydi. Donrėydė. Biz onun sikleriydik. Ona zevk veriyorduk. İhtiyacını karşıladık.

Onun doruk noktasının bağından yėkseldiėini hissettim ve daha derine, daha sert sőrđėm. Artık nelerden hoşlandığını çok iyi biliyordum. Ne kadarını kaldıracıleceğini biliyordum. Ve zevki sona erdiğinde benim ısırığımı isteyeceğini de biliyordum.

Nefesi kesildi ve başı omzuma yaslandı, boynu davetkar bir şekilde yana doğru kıvrıldı. Dişlerimi boğazına geçirdim ve parmaklarını Mehen'in gğ sėne geçirerek haykırdı. Aldığı zevk bağlarımızdan taşıyordu. Rik dizlerini bėktė ve őrstėndeki adama daha sert girmek için ayaklarını destekledi. Mehen, alfamız onun içine boşaldığında inledi.

Ağzıma dolan kanına rağmen kendi salınımına karşı koydum. Sıcak, baharatlı ipek ve kadife, eğrilmiş çeker ve çökmekte olan şarap, dilimin őrzerinde dnėyordu.

"Bana biraz ver," diye homurdandı Mehen, gözleri şehvet çukurlarıyla yanıyordu. "Kanını bir kez tadayım, yine taş gibi olacağım. İçinde olduğum sürece beni istediğin kadar ısır."

Bakışlarını tutarak ağzımı boğazına daha sıkı kenetledim ve tek bir damlanın bile kaçmasına izin vermedim. Bu onun seçimiydi. Eğer ona biraz vermeme isterse, verirdim. Henüz bu hakkı kazanmadığını düşünsem bile.

Ona doğru eğildi ve ben de onunla birlikte hareket ederek ağzımı boğazına kilitledim. Gücü içime akıyor, sinirlerimi bir devre kartı gibi aydınlatıyordu. Şu anda bile beni biraz daha iyileştirmeyi başarmıştı. Yeteneğimi daha da sertleştirirken hem içimdeki hem de dışımdaki yaraları yatıştırdı. Artık herhangi birinin beni çelikle yaralayabileceğinden ciddi şekilde şüpheliydim, ancak dişleri içime girmekte hiç sorun yaşamıyordu.

Rik tutuşunu biraz gevşetince eğildi, gözleri hem susuzluk hem de şehvetle parlıyordu ama kadın eğildi ve dişlerini Rik'in göğüs kafesine geçirdi.

Böğürdü, altımızda çırpındı, taşaklarında hiçbir şey kalmadan sertçe boşaldı. Kuru fişkırımlar koca vücudunu sarstı. Çenesinden ve boğazından, kendi dudaklarını kemirdiği yere kan damlıyordu.

Başını kaldırdı, göğsüne kan damlıyordu. "Başını tut." "Memnuniyetle," diye yanıtladı Rik, ön kolunu adamın boğazına tekrar sıkarak, ve onu sabit tutmak için diğer elini alnına sardı.

Yavaşça Mehen'in vücudunda geziniyor, derisindeki kanı yalıyordu. Bu da bana onunla birlikte öne doğru kaymak için bolca zaman verdi, hareketini yavaşça kaydırmak ve içine itmek için kullandım. Kanını çenesinden dudaklarına kadar yaladı.

Onu öpmek için mi yoksa ısırarak için mi eğilmeye çalıştı, bilemiyorum. Ama Rik büyük avucunu sıktı ve ön kolunu sıkılaştırdı, piçin kafasını kolayca koparmaya hazırды.

"Çok acımasız," diye fısıldadı onun dudaklarına, onu öperken bile ondan içiyordu. "Çok kızgın."

"Kraliçem." İçindeki mücadele kan kaybetti. Rik'in tutuşuna karşı mücadele etmeyi bıraktı ve ağzını yumuşattı, onu içine çekmeye çalışmak yerine dudaklarını onun için açtı. "*Lütfen*."

Hangisinin ona daha çok dokunduğundan emin değildim: ses tonunda onu öldürmek istediğini gösteren bir keskinlik olmadan sonunda ona kraliçem demesi mi, yoksa talep etmek yerine onun için yalvarması mı? Ya da her ikisi de. Ne olursa olsun, başını kaldırdı, dişlerini gösterdi ve onun yerine ön koluma batırdı.

Bir kükremeyle içine daldım, titriyordum, dişleri beni uçurumun kenarına itiyordu. Ona karşı ürperdim, içimden fişkırان spermier beni sarsıyordu. Ve evet, boğazındaki deliklerimi kaybettim.

Ayağa fırlayıp boğazındaki yerimi almasını bekliyordum ama kıpırdamadı. Zümrüt gözleri yontulmuş buz gibi parlıyor, boğazından aşağıya inen ikiz kan şeritlerine kilitleniyordu.

Ama kızın kendisine teklif etmediğı bir şeyi kabul etmedi.

Ben bile bunun etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydım. Belki de Mehen sonunda ona güvenmeye başlamıştı. Ya da daha büyük olasılıkla, lanet beynini çalıştırmak için çok fazla kez gelmişti.

"Pekâlâ, ejderham. Bana neyden yapıldığını göster."

SHARA

He sıçradı ve ağzını Guillaume'un ısırığına kilitledi, boğazımı ağrıtabak kadar sert emdi. Ama bu iyi bir acıydı.

alt bedenimi de. Agresif bir yuvarlanmayla beni sırtüstü çevirmesini bekliyordum ama sertleşmiş sikini altımda hissetmeme rağmen beni pozisyonuma çekmedi.

Belki de onu defalarca ısırarak arzusunu bastırmıştım. Ya da belki sonunda rolüne alışıyordu. Bunun tam olarak ne olduğunu bildiğimden değil.

Rik doğrulup oturdu, hâlâ hepimizin altındaydı. Ama bu durumdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Hem de hiç.

Hatta avucunu Mehen'in aletinin etrafına sardı ve adamın nefesini kesecek kadar sertçe sıktı. Dokunmak. İtiraf edemeyecek kadar gururlu olsa da arzuladığı şey buydu.

"Sıradaki isteğiniz bu mu kraliçem?"

Bir kolumu Mehen'in boynuna, diğerini de Rik'in omzuna dolayarak ikisini de yakın tuttum, böylece ejderha aramızda sıkışmış oldu. "Evet."

Guillaume'un elleri kalçalarımaya yerleşti ve beni Mehen'in aletinin ucundan yukarı kaldırdı ve yavaşça onun üzerinde kaymama izin verdi.

"*Beni de tut,*" dedim bağın içinden.

Sırtıma bastırarak kollarını üçümüzün etrafına sardı. Mehen'in her santimi birilerine dokunuyordu. Bize karşı rahatladı, kollarımızda destekleniyordu. Başı Rik'in omzuna yaslandı ve usulca nefes alıp verdi, gözleri kapalıydı, bizi içine çekiyordu.

"Hoşça kalın," dedi boğuk bir sesle, hıçkırık olabilecek sesi çatlıyordu.

Boynuna sokuldum, Rik'in sıcak demiri ve Guillaume'un atıyla karışan ejderha kokusunu içime çektim. Onları koklamak bile sikini sıkıkmama neden oluyordu. Ama zaten birkaç kez boşalmıştı, acı verici bir şekilde. Ona zarar vermek istemedim...

Homurdandı ve kalçalarını bana doğru eğerek içimde küçük bir kıpırtı ve sürtünme yarattı. "Sanki bu mümkün olabilirmiş gibi. Hiçbir Blood kraliçesinin kendisini çok fazla seks için kullandığından şikâyet etmez."

Arkama yaslandım, onu daha derine oturttum. "Kanlı olduğunu düşünmemiştim."

Omuz silkti, gözleri parladı. "Bir kral Kan olabilir mi bilmiyorum, gerçekten değil. Bırakın beni. Bir ömür boyu bağımsızlık yaşadım ve sonra yüzyıllar boyunca hapsedildim ve öfkemi kusmaktan başka bir şey yapamadım."

Bakışları boğazıma düştü, dişleri sözlerine bir pelteklik kattı. Açlığını hissediyordum ama daha çok, beni delip geçmeye duyduğu umutsuz ihtiyacı.

Dişlerini aleti kadar derine gömmek istiyordu. Mümkün olduğunca içimde olmak istiyordu. Başımı yana eğdim, boğazımın diğer tarafını ona sundum. Guillaume işaretlememişti.

Bir an bekleyen Mehen, arkamdaki şövalyeye temkinli bir bakış attı, sanki alfam hamle yaparsa onu dövecekmiş gibi sırtı gerilmişti. "Bildiğim bir şey var."

"Öyle mi?"

Dişlerini boğazıma geçirdi ve beni ona doğru eğdi:

Nefes nefese, onunla Guillaume arasında sarsıldım. Sanki dişlerini ve aletini birbirine bağlayan, güçle titreşen ve kıvılcım saçan canlı bir kablo gibi hissettim. İçimde buluşan ve patlayan pozitif ve negatif bir yük. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Daha büyük, daha geniş, dişleri inanılmaz derecede uzun hissettirdi. Birkaç dakika içinde tekrar boşaldım ama akım dinmedi.

Aslında, aldığım zevk bu bağlantının daha da yükselmesine neden oldu. Kaslarım titredi ve tekrar haykırdım. İçimdeki doruk noktasını durduramıyordum.

Guillaume'un kolları beni sertçe sıktı ve ağzını tekrar işaretlerinin üzerine kilitledi. Rik hırladı ve ağzını benimkinin üzerine kapattı. Bağlarımız daha sıcak akıyor, alevli yağ nehirleri gibi zihnimde dolanıyordu.

Tekrar gelecektik.

Odada olmayan Daire bile. Onu kanepede, benimle birlikte titrerken, arzumla nefes nefese hissediyordum. Xin ve Nevarre için endişelenerek bağlarına dokundum ve ikisini de benimle birlikte eşikte buldum. İnsan formuna geri dönen Xin bir çam ağacına yaslanmış, nefes nefese kalmıştı; Nevarre ise bir elini diğer Kanın başına dayamış, Xin'e yaslanmıştı. Dokunulmaya ihtiyacı vardı.

Mehen'le aynı.

Benimle aynı.

Bana dokunmasalar bile *tüm* kanım boşalacaktı.

Mehen içimde olduğu sürece boşalmayı durduramayacağımı hissediyordum. Onu bitirmenin en kolay yolu.

Dişlerimi omzuna geçirdim.

Bana karşı çırpındı, Rik ve Guillaume bizi birbirimize sıkıca kenetlemişken fazla hareket edemiyordu. Boğazıma doğru boğuk bir kükreme çıkardı, kanımın tek bir damlasını bile kaçırmak istemiyordu. Kalçaları altımda sarsıldı, ikimizi de Rik'in kalçalarından yukarı kaldırdı, ama sonunda acımasız zevk döngüsü kırıldı ve yumuşamış horozu içimden kaydı.

Bir yığın halinde aşağı yuvarlandık, hepimiz yorgun kaslardan oluşan titreyen bir kitle olarak birbirimize dolanmış halde yatıyorduk. Uzaktan, Xin ve Nevarre'nin birbirlerine yaslandıklarını, nefes alana kadar birbirlerini tuttuklarını hissettim.

Daire tek başınaydı.

:*Not for long*,: Rik aramızdaki bağda "*Daire*" diye seslendiğini hissettim:

Çoktan gizlice içeri girmiş olmalı çünkü bir saniye bile geçmeden bizimle birlikte yatağın üzerine fırladı.

Doğal olarak benim üstümde, çünkü yatakta diğer üç iri kanla birlikte, başka bir vücut için boş yer yoktu.

Daire, Daire olduğu için, altımdan ve etrafımdan dolanmayı başardı, böylece hiç ezilmedim, sadece dumanı tüten sıcak etle sarıldım. Saçları yanağımdan aşağı kaydı ve göğsünü bana doğru titreten gürleyen bir mırıltıya başladı.

"Siktir," dedi Mehen kulağımın dibinde iğrenmiş bir sesle. "Bunu bütün gece yapıyor mu?"

Daire neşeyle, "Genellikle," diye yanıtladı.

Başım Rik'in göğsündeydi, kolu sırtımda kıvrılmıştı, eli karnımdaydı. Mehen de kafasını Rik'e dayamıştı. Daire kendini sıkıştırmıştı.

Guillaume ve Rik'in arasında kalmıştı ama şövalyemin kalçası benimkinin üzerine atılmıştı, kasıkları kalçama değiyordu.

"Hepiniz böyle uyuyabilir misiniz?"

"Elbette," diye yanıtladı hepsi, Mehen hariç, "Siktir, hayır. Ama hiçbir Kan, kraliçesinin yatağındayken uyumakla vakit kaybetmez."

Guillaume homurdandı. "Yılanın bir bildiği var."

"Ejderha," diye karşılık verdi Mehen.

Daire daha yüksek sesle mırıldandı.

Gülümseyerek gözlerimi kapattım ve Kanımla sarmalandım.

Son

C Shara'nın destansı macerasına [QUEEN TAKES QUEEN](#) ile devam edin ya da tüm [HOUSE ISADOR BOXED SET](#)'i uygun fiyata [alın](#).

KRALİÇE KRALİÇEYİ ALIR ALINTI

Yatakta uzanmak yetişkin hayatım boyunca mahrum kaldığım bir lükstü. Kaçarken, hayatınızdan endişe ederken, yapmak isteyeceğiniz son şey gözlerinizi kapatmaktır. Bırakın gardınızı düşürüp derin bir uykuya dalmayı. Uyumak beni savunmasız kılıyordu ve yalnızken savunmasız olmayı göze alamazdım. Sonunda öleceğim endişesi olmadan bir dakika bile rahatlayamazdım.

O korku artık çoktan gitmişti. Günün ya da gecenin her saati yatağında uzanıp tek bir endişe duymadan uyuyabiliyordum. Bir gözümü kapıdan ayırmam ya da koridordaki bir fısıltıyı duymak için kulaklarımı zorlamam gerekmiyordu. Çünkü Kanım yanımdayken bir daha asla yalnız kalmayacaktım.

Gözlerimi açmadan önce, altı Kan bağımın her birine teker teker dokunmayı ve konumlarını belirlemeyi severdim. Kısmen yatakta kimin benimle olduğunu bilmek için, ama aynı zamanda her biri kendi bağına dokunduğumu hissetsin diye. Onlar benim uyanık ve iyi olduğumu bilirdi, ben de *onların* iyi olduğunu bilirdim.

Elbette alfam ve en büyük, en kötü Kan'ım olarak Rik muhtemelen ben farkına varmadan uyandığımı biliyordu, ama yanımda olacağını bilsem bile her zaman önce onu hissettim.

Olmayana kadar.

O burada değil.

Sarsılarak doğruldum, kalbim küt küt atıyordu. "Rik?"

Banyodan bağırdı. "Buradayım kraliçem. Özür dilerim, sizi endişelendirmek istememiştim."

Xin yanımda, "Alfaların bile arada bir işemeye ihtiyacı vardır," dedi.

Vay be. Kalbim hâlâ çarpıyordu ama tekrar yanına uzandım ve yanına kıvrıldım. İnsan formunda bile, Xin bir kurt gibi kokuyordu. Evet,

Bu iyi bir tanımın yakınından bile geçmiyordu. Soğuk bir kış gecesinde, dolunayın altında, eski bir ormanın ortasındaki bir açıklıkta durmuş, kürkünde kristalleşmiş kırağı ve kar bulunan bir kurt gibi kokuyordu.

Kafamda bu görüntü varken ona dokunmak çok garip hissettirdi, çünkü teni çok sıcak ve pürüzsüzdü. Avuç içlerimi göğsünde ve omuzlarında gezdirdim, derisinin altındaki kas ve sinir oyunlarının tadını çıkardım. Daha zayıf Kanlarımдан biriydi ama diğerleri kadar güçlü ya da kuvvetli değildi. MS 712'de doğan en yaşlı ikinci Kanım olarak yüzyıllar boyunca kraliçesine soğuk ve dokunulmaz bir şekilde hizmet etmişti. Dokunulmaya aç olduğunu söylemek yılın en hafif tabiriydi. Tüm Kanlarım bir noktaya kadar açlık çekiyordu ama o ve güçlü ejderha Leviathan olarak hapsedilmiş olan en eski Kanım Mehen bu ihtiyacı kesinlikle en şiddetli şekilde hissediyordu.

Xin'e daha da yaklaştım, bacaklarımı onunkilere doladım ve bir elimi sırtına doğru kaydurdım. Gözlerim kapandı ve onun kucağında rahatladım, sadece arkadaşlık hissinin tadını çıkarıyordum.

Tamam, ben de dokunmaya açtım.

"Bana kendinle ilgili bir şey söyle," diye fısıldadı Xin alnıma doğru, sırtımı okşayarak. "Başka kimsenin bilmediği bir şey. İyi bir şey."

Kan bağlarım kalplerimizi ve zihinlerimizi birbirine bağlamışken ona bir sır vermem imkânsızdı. Genellikle ben daha farkına varmadan onlar ne düşündüğümü bilirdi. Ama en azından kelimeleri ilk duyan o olurdu. Birkaç dakika sessiz kalıp sadece iyi değil, özel bir şey düşünmeye çalıştım. "Komik ama çocukken kendi hayatının normal, diğer herkesin tuhaf olduğunu düşünüyorsun, anlıyor musun? Ben de herkesin korkunç kabuslar gördüğünü ve pencerelerinin dışında parlayan kırmızı gözler gördüğünü sanırdım. Canavarlar yüzünden herkesin karanlıktan korktuğunu sanıyordum. Bu yüzden okulda bundan bahsettiğimde hemen 'özel' damgası yedim. Birkaç yıl sonra annem beni devlet okulundan aldı ve onunla birlikte evde kaldım. O sırada babam yoktu ama annem benim için her şeyi normal ve güvenli hale getirmek için çok uğraştı. Hatta eğlenceliydi. Ama hiç arkadaşım yoktu ve onu ne kadar sevsem de

ölmeden önce bile yalnızdı."

Tenime karşı alçak bir ses çıkardı. "İyi bir şey söyledim kraliçem."

"Oraya geliyorum, söz veriyorum! Çok fazla arkadaşım yoktu ve çoğunlukla annemle takılırdım. Ama hayatım boyunca, bana yalnız olmadığımı hissettiren küçük şeyler oldu. İzlendiğimi. Sanki koruyucu bir meleğim varmış gibi. Belki verandada bir çiçek bulurdum, tropikal bir şey.

ve sıcak pembe, sokağımızda böyle bir şey yetişmezken. Ya da kışın ortasında arabanın ön camına yapışmış çok güzel kırmızı bir yaprak. Ya da geceleri korktuğumda tatlı ve yatıştırıcı bir koku alırdım, gözlerimi kapatırdım ve sanki orada biri varmış, beni izliyormuş gibi hissederdim. O zamanlar kim olduğunu bilmiyordum ama şimdi... Sanırım o benim gerçek annemdi. Ölmüş olmasına ve onun varlığından haberim olmamasına rağmen, o hep benimleydi."

Adını söyleme zahmetine girmedim. Esetta Isador'un tüm Aima'lara koyduğu bir geas sayesinde, yaşayan hiç kimse onun adını söyleyemiyor ya da hatırlayamıyordu. Benim böyle bir sorunum yoktu, çünkü Rik ve Daire beni buradan sadece birkaç mil ötede bulduklarında gücümü ilk kazandığımda teknik olarak ölmüştüm.

Boğazım ağrıyor ve gözlerim yanıyordu ama mutluluk gözyaşlarıyla. "Onun varlığından bile haberim olmadığını bilmesine rağmen, yine de varlığını hissetmemi sağladı. Bu çok özel bir şey."

Annem her zaman annem olarak kalacaktı, beni büyüten, teknik olarak teyzem olsa da beni güvende tutmak için ölen kadın. Ama artık Esetta da vardı. Bana yazdığı sözler elimdeydi. Başka hiç kimse onun adını hatırlayamasa bile ben her zaman hatırlayacaktım.

Teşekkürler, Esetta.

Yumuşak bir şey yanağımı tüy gibi okşadı ama ben hiçbir şey görmedim ya da hissetmedim.

"Teşekkür ederim kraliçem," diye fısıldadı Xin.

Tutuşunu sıkılaştırmadı ya da bana doğru bastırmadı ama bağdaki altıncı hissimi bir şey çekti. Artık onu çevreleyen gri sise alışkın olduğum için bağının daha da derinlerine daldım. Kanımın her bir bağı kafamda farklı bir his uyandırıyordu ve Xin her zaman mesafeliydi. Benden kasıtlı olarak saklanmaya çalıştığından değil, hiç değil. Görünmezlik yeteneği bağını sarmış ve onu hissetmemi zorlaştırmıştı. Eski kraliçesi Kanların duygularının kafasına sızmasını istememişti ve bu yüzden duygularını sıkı sıkıya saklamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Onunla ilk tanıştığımda, gerçek benliğini bulmak için mecazi bir gökdelenden atlamak zorunda kalmıştım. Artık daha kolaydı ama yine de onu hissetmek için uzanmam gerekiyordu.

İçindeki ham ihtiyaç öylesine şiddetliydi ki nefesim yumuşak bir solukta kesildi. Sevgiye aç olduğunu zaten biliyordum ama bu... İçini kemiren bir kara delik bağını kemiriyordu. Kanıma ihtiyacı vardı. Sevişmeye ihtiyacı vardı. Tercihen aynı anda. Dahası, benimle yalnız kalmak için yanıp tutuşuyordu.

Beni kendine saklamak için. Bunun gibi. Sadece ben ve o yatakta birlikte. Sadece birkaç dakikalığına bile olsa.

Hiç böyle bir şeyi olmamıştı. Belki Rik hariç, Kanımdan hiçbirini beni yalnız bırakmadı. Ve o zaman bile... Onunla bile ne sıklıkla tamamen yalnız kalıyordum? Kendilerini beni korumaya ve her türlü istek ve ihtiyacımı karşılamaya adanmış altı adamla, genellikle etrafım kalabalık olurdu.

Özellikle de yatağında.

"Xin. Neden bana söylemedin?"

Gözlerinin kenarı hafifçe kırıştı ama onun dışında yüzü pürüzsüz kaldı. "Ne diyeceğim kraliçem?"

Tekrar ediyorum, hiçbir şeyi saklamaya ya da gizlemeye çalışmıyordu. Dürüstçe bilmiyordu. Kendi duygularından o kadar uzaktı ki ne hissettiğim hakkında hiçbir fikri yoktu. Kontrollü kalmak onun doğasıydı, şikayet etmeden, talep etmeden ya da tepki vermeden açıkça gizlenmişti. O bir bıçaktı. Düşmanlarımı öldürmesi için gönderdiğim bir silah. İstedğim zaman yiyeceğim. Özellikle ölümcül yeteneklerini kullanmam dışında hiçbir beklentisi yoktu.

Ve bu neredeyse kalbimi kırıyordu. Çünkü o benim için bundan çok daha fazlasıydı. Hepsi öyleydi.

Ensesini kavradım ve sırt üstü dönerek onu kendime doğru çektim. Dirseğinin üzerinde bana baktı, her şeyden çok meraklıydı. Hâlâ emrimi bekliyordu. Harekete geçmedi. Kendi iradesiyle değil.

Öyle olsun.

Parmaklarımı saçlarına geçirdim ve biraz alaycı bir çekiştirme yaptım. "Sen beni becerirken Rik yürüyüşe çıkacak."

XIN

Sözleri bir anlam ifade etmiyordu. Anlayana kadar nefes almaya ya da tek bir kasımı bile oynatmaya korkarak ona baktım. Bir kraliçe asla alfasını göndermez. Bir alfa asla kraliçesinin yanından ayrılmaz. Rik'in onu tuvalete gidecek kadar uzun süre koruyacağım konusunda bana güvenmesi zaten bir nimetti.

Bir Kan, hayatı boyunca kraliçesiyle üç dakika bile yalnız kalabildiği için şanslıydı.

Onunla yalnız kalmak.

Onun kanı ve vücudu... Bu
duyulmamış bir şeydi.

Son kraliçem eline bile dokunmama asla izin vermemişti. Kanı ondan
doğrudan beslenmiyordu. Tüm sarayının arasında bile, fiziksel etkileşimlerim
kardeşlerimden beslenmekle sınırlıydı. Cinsel ihtiyaç bir zayıflıktı.

Çok uzun zaman önce kendimden çıkardığım bir şey.

En azından ben öyle sanıyordum.

"Yapamazsın," dedim sonunda, her kelime kırık cam gibi boğazımı
kesiyordu. "Rik buna izin vermez."

Gözleri için için yanarken yavaşça gülümsedi, dudaklarının her bir kıvrımını
deliliğe davetiye çıkarıyordu. Yumuşak, dolgun dudaklar. Dilinin narin ucu.
İnen beyaz dişlerin parıltısı. "Gerçekten mi? Ben senin kraliçenim. Yatağında
kimin olacağına ben karar veririm. Ve bu kraliçe aç."

"Vücudumdaki her damla kanı alın, kraliçem."

Kirpikleri parıldayan gözlerinin üzerinden aşağı doğru indi. "Kanından
daha fazlasını istiyorum."

Sertçe yutkundum. "Sana her şeyi veririm. Ne istersen.
Ne olursa olsun."

Ayrıntı vermedi, bu da sinirlerimin davul gibi gerilmesine neden oldu. Bir
ihtiyacı vardı. Bunu karşılamalıyım. Her neyse. Blood'ın yaptığı buydu.
Alfa'm ona tam olarak ihtiyacı olan şeyi vermemden daha azını beklemezdi.
Daha da iyisi, bunu o istemedenden önce sunabilirdim.

Ancak bir Kan, kraliçesiyle seks yapmaya başlamazdı, özellikle de alfası
olmadan.

Eli göğsümde geziniyor, parmakları her bir çıkıntı ve çukurun üzerinde
dolaşıyordu. Karın kaslarım onun ilerleyişiyle birlikte titredi. Kontrolümde
küçük bir çatlak.

Hediyemin soğuk sessizliği kafamı aşılmaz bir sis gibi doldurdu. Sakin.
Sakin. Sessiz. Rik yatağa bakacak olursa beni burada kraliçemizle birlikte
göremezdi, tabii beni bulmak için onun bağıni kullanmazsa. Talihsiz bir yan
etki. Saklanmak istemiyordum ama hizmet etme yeteneğimi korumam
gerekiyordu. Ereksiyon konusunda hiçbir şey yapamazdım ama sesimi
çıkarmaz, talepte bulunmaz ya da bir şey istemezdim. Asla.

"Hayır," diye fısıldadı dudaklarıma, eli sikimin etrafına dolanırken. "Bana
bak."

Gözlerimi kapattığımı fark etmemiştim. Aptalca. Göze alamayacağım bir zayıflık daha. Kraliçemin hayatı ellerimdeyken gözlerimi kapatamazdım. Yüzüne odaklandığımda, beni sikimden sıkıca tutup üstüne çekti, kalçaları beni kendisine yaslamak için açıldı.

Kahretsin. Siktir. Durgunluktan bir titreme daha geçti, omurgamdan aşağı süzülen ve kalçalarımı hareket ettiren bir seğirme, aletimi onun kavrayışına doğru sürükledi. Tamamen istemsizdi. Tamamen kabul edilemez.

Alt dudağımı dişlerimle deldim ve kanın ağzıma dolmasına izin verdim. Bu küçük acı dikkatimi yeterince dağıttı ve bir daha kıpırdamadım. Altımda kıpırdanıp beni içine almak için pozisyon aldığı anda bile.

Kalçaları belime dolandı ve ben neredeyse kaybolmuştum. Neredeyse çözülmüştüm. Ufalanmış bir enkaz.

Zihnimde, doğduğum yerin yakınındaki dağın tepesindeki terk edilmiş bir tapınağa kaçtım, sisle sarıldım ve zamanda kayboldum. Oraya çocukken gitmişim, benden başka kimsenin bilmediği güvenli ve gizli yerime. Ciğerlerim yanarak, kalçalarım ağrıyarak hain yokuşları koşarak çıktım ve kapı görevi gören yırtık pırtık hasırı iterek açtım.

Ve Shara'yı ipek minderlerin üzerinde yatarken buldum, beni durmak bilmeyen bir gelgit gibi kendine çekiyordu.

"Duygularımı istiyorum," diye fısıldadı ağzıma karşı. Dudaklarımı yalıyordu. Üzerine damlamasını dikkatle engellemiş olmama rağmen, kokusunu aldığı kanı ona vermemi istiyordu. "Bana açık olmanı istiyorum. Kilitli kalmanı, sessiz bir sisin içinde kaybolmanı değil. Seni burada, göz göze istiyorum, çiğ ve çirkin olsa bile. Aklını ve kalbini benimle paylaş."

"Yapamam," diye fısıldadım, sesim ezici bir başarısızlıkla kırılıyordu. Ona her şeyimi verirdim. Hayatımı. Kanımı. Ama ona duygularımı veremezdim. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Ve yüzyıllar sonra o kapının kilidini nasıl açacağımı bulsam bile.

Beni kırık bırakacağından korktum. Kullanılamaz. Duygularımla sakat kalırsam onun en iyi bıçağı bir katil olarak hizmet edebilir miydi?

Düşünemiyordum. Kasları sikimi sıkarken olmazdı. Ağzı benimkinin üzerindeydi, kanımı tadabilsin diye dudaklarımı ayırıyordu.

"Göster bana," diye fısıldadı, sözleri ağızdan kıvranan bedenimin sünger gibi emdiği bir okşamaydı. "Bana her şeyi göster. İstiyorum. İhtiyacım var. Seni tanımak istiyorum, Xin. Seni *görmek* istiyorum. Her şeyini."

Beni gör.

Saklandığım yerin köşesine büzülmüş, dizlerimi göğsüme çekmiş, kollarım çok cılız, bacaklarım sopa gibi, sırtım bir yığın yara. Ağlamamayı, protesto etmemeyi ya da herhangi bir şekilde tepki vermemeyi erken öğrendim. Bir Kan asla merhamet istemez ya da zulümden şikayet etmezdi ve ben Kan olmak için doğmuştum. İnsan çocukları okuma yazma öğrenirken, ben ilk kölemi öldürdüm. Benim yaşımdaki diğer insan çocukları kızları düşünürken, ben evimden bir hafta uzaklıktaki en iyi ve en güçlü alfalar tarafından test edildim.

Beni kokladılar. Isırdılar. Kanımın tadına baktılar. Beni diğer potansiyel Kan adaylarıyla dövüşürken izlediler.

Ama Wu Tien'in alfası beni gecenin köründe uyandırdı ve avludan geçirerek karanlık bir evin önüne götürdü.

"Kraliçem için bir tehdit içeride uyuyor. Bu tehdidin ölmesini istiyor ama kimse seni görmemeli ya da duymamalı. Eğer başarılı olursan, seni Kan olarak çağırarak."

Çoğu insan muhtemelen içeride kaç kişi olduğunu ve hedefin hangisi olduğunu sorardı. Hangisini öldürmem gerektiğini.

Ama ben değilim.

Alfa sözlerini dikkatle seçmişti. Kimsenin beni görmemesi ve duymaması gerekiyorsa...

Hikayeyi anlatacak kadar yaşayamayacaklardı.

Görevimi yapmıştım. Güzel, hızlı, sessiz ve ölümcül. Gerçi en küçüğünü öldürdüğümde hiç ses çıkarmadan ağlamıştım. Benden daha genç bir kızdı. Gözleri, çeliğim boğazını ısırmadan bir an önce açılmıştı, haykırmasa da göz bebekleri dehşetle parlıyordu. Onda bir şey hissetmiştim. Dönüşmekte olduğum şeyi çağırıtıran bir şey.

Yavru bir kraliçe. Yavru bir kanı çağırıyor. Beni çağırıyor.

O gece Wu Tien'in emrini reddetmiş olsaydım bana ne olacağını hep merak etmişimdir. O çocuğun içinde hissettiğim sessiz çağrıya cevap verseydim. Yeni kraliçemin emrettiği gibi boğazını kesmeden önce. Yüzyıllar boyunca pek çok kraliçe öldürmeme rağmen, o çağrıyı bir daha hiç hissetmedim.

Ta ki Shara Isador birkaç gün önce Kansas City, Missouri'de beni yanına çekene kadar. Wu Tien'in emriyle onu öldürebilir miydim? Rik'in yanında uyurken ona bakıp boğazını kesebilir miydim?

Hediyem bunu mümkün kılabilirdi. Rik beni asla göremezdi.

Kraliçesi kollarında ölürken. Kraliçemiz. Benim kraliçem.

Gözleri yaşlarla doldu. "O gece kaç kişiyi öldürdün?"

Buz damarlarıma yayıldı, iliklerimi dondurdu, kalp atışlarımı yavaşlatarak düzensiz bir yürüyüşe neden oldu. Onu ya da kendimi savunmak için parmağımı bile kıpırdatamazdım. "Beş. Hedef, Wu Tien'in bir gün kraliçe olacak sekiz yaşındaki yeğeniydi."

"Kaç yaşındaydın?" "On iki."

Gözleri parladı, duyguları beni şövalyenin ölümcül bıçakları gibi kesti. Sürpriz. Korku. Şok. "On iki yaşında mı öldürdün?"

"Hayır. Çok daha önce öldürdüm. Ama o gece kana bulandım. Tüm Wu kraliçeleri hayatlarının erken dönemlerinde Kan aldılar. Bu, en iyi nasıl hizmet edeceğimizi öğrenmemizi kolaylaştırdı."

"Babam ben altı yaşındayken öldürüldü. Canavarları nasıl öldüreceğimi bilseydim, o gece hepsini katleddim. Hiç tereddüt etmeden."

Buz vücuduma yayıldı, ciğerlerimi kesen ve kalbimi kaplayan acımasız bir soğuk. Önemli değildi. Nefes almaya ihtiyacım yoktu. "İhtiyacın olduğunu bilseydim, onları senin için öldürürdüm. Ailen bugün hâlâ burada seninle olurdu."

"Şimdi bir ihtiyacım var," diye fısıldadı dudaklarıma.

Çok soğuktu. Dudaklarının benimkilere neden donmadığını anlayamıyordum. Damarlarımda donmuş bir nehir yerine neden hâlâ kanımın tadını bulduğunu. "Evet, kraliçem. Her ne ise. Evet."

Beni daha sıkı kavradı. Parmakları boynumu sıkarak beni kendine yaklaştırdı. Bir eli sırtımdan aşağı kayarak kıçımı kavradı ve beni daha sert içine çekti. Kalçaları bana sarıldı. Ağzı benimkinin üzerindeydi. Cennet. En enfes işkence.

Kalçaları bana karşı yavaşça yuvarlanıyor, parmakları içime giriyordu. Beni çekiyordu. Talep ediyordu. Bir şeyler. Dudakları benimkilere sertçe yapışmıştı. Dili ağzımın içine kayarak dişlerimi riske attı. Onları geri çekemiyordum ve nedenini bilmiyordum. Shara'ya kadar kraliçemi hiç ısırmamıştım. Dişlerim zonkladı, daha da uzadı, dilini koparacak ve dudaklarını parçalayacak kısır buz sarkıtları. Ona zarar verecektim. Yaralayacaktım. Ve bunu istemeden de olsa yapacaktım.

Saçının teline zarar versem Rik kafamı tabağa koyar. Ona kendim servis ederdim.

İnledi, içimde bir şeyleri çatlatan yumuşak, ağrılı bir ses. İhtiyacı vardı. Kraliçeme. Benim kraliçeme. Ellerimi yatağın içine soktum ve ona daha sert vurmaya başladım. Eğer ona istediği her şeyi veremezsem, en azından

En azından ona zevk veriyordum. Dudaklarımdan kan içti, ama ben onun çığlıklarını, iç çekişlerini ve inlemelerini içtim, sadece kendi ağzım tarafından boğuldu. Hayatımda hiç duymadığım kadar güzel bir müzikti. Daha fazlasını istedim. Daha fazla çığlık. Daha yüksek sesle.

Çatlak içimde genişledi, beni dilim dilim kesti.

"Evet," diye inledi dudaklarıma karşı.

Kan. Onun kanı. Dudağını o mu delmişti yoksa ben mi delmiştim bilmiyordum ama dilimde onun tadını alabiliyordum.

Buz kırıldı. Parçalandı. Pürüzlü ve keskin. Gırtlaktan gelen bir çığlık duydum, çığ, düzensiz bir hırıltı.

Bu göğsümü titretti.

O sesi *ben* çıkarmıştım. Ben. Sessiz, görünmez katil.

"Seni duymak istiyorum, Xin." Altımda kamburlaştı, başı geriye düştü, boğazı açıldı. "Lütfen. Göster bana. Beni ne kadar sevdiğini kelimeler olmadan söyle. Bunu duymak istiyorum."

Dudaklarında benim adım. Boğazını bana sundu. Bir yalvarışla.

Ses tellerimi acıtan bir iniltiyle her kasımı zorlayarak derine doğru ittim. Tekrar. İtişlerimin şiddetiyle yatak başlığı duvara çarptı. Geri çekilmeye, onu rahat bırakmaya çalıştım ama buna izin vermedi. Adımı söyleyip durdu. Yüksek sesle. Gözleri bana kilitlenmişti.

Beni

görmek.

Beni

aramak.

Kurdum hırladı, omurgam onu zapt etme çabasıyla şişti. Pençelerim ellerimden fırladı ve çarşafı parçaladım. Kraliçeme zarar vermektense yatağı mahvetmek daha iyiydi. Yine de tırnakları omurgamı tırmıkladı ve kalçalarıma saplandı, beni daha derine, daha sert itti. Sözleri bir kırbaç gibiydi.

"Evet, evet, Xin, lütfen. Bana her şeyi göster. Bırak gireyim."

Onu inciteceğimden korkuyordum ama milyonlarca parçaya bölünen, kırılan bendim.

Yüzyıllar boyunca Wu Tien'in adına yaptığım tüm öldürmeler. Bir okyanusu dolduracak kadar kan. Boşa gitti. Yok edilen hayatlar. Tüm soylar sonsuza dek kayboldu.

Çok fazla pişmanlık.

Sadece avlanmak için yaşayan bir katile dönüştüğümde mi?

Boşluk. Etrafı insanlarla çevriliyken tek başına yaşanmış milyonlarca hayat. Görülmeden, duyulmadan, dokunulmadan, ihtiyaç duyulmadan. Ta ki kraliçem beni işaret edene ve alfası kafamın içine bir isim fısıldayana kadar. Bir hedef. Avlamam gereken bir av.

Ama asla kraliçemin kendisi değildi. Bağıma, zihnime, bedenime hiç dokunmamıştı. Bırakın kalbimi.

Öldürmek için yaşamama şaşmamalı. Sahip olduğum tek şey buydu.

Eskiden olduğum çocuğu bulmaya çalıştım. Dağdaki unutulmuş tapınağa kaçan çocuğu. Ama o çocuk uzun zaman önce ölmüştü. Annemi ya da babamı hiç tanımamıştım. O zamanlarda adet olduğu üzere, üç yaşındayken evimden alınmış ve diğer adayların arasında büyütülmüştüm. Erken yaşta umut vaat etmişim. İçindeki kurdu görmüşlerdi. Öldürecek, öldürecek ve öldürecek olan yırtıcıyı.

Shara etrafımda sıkılaştı, zevki bağımızda yükseliyordu. Gecenin karanlığında bir fener gibi parlıyordu, öğle güneşini karartacak kadar parlak bir yıldız. Yüzyılların, kendi ellerimle yaptığım mezar taşlarıyla bir mezarlık gibi uzandığını görmesini istemiyordum.

Benim gibi bir katili nasıl sevebilir? Yüz çevirirdi. Beni sürgün ederdi. Bunu hak etmişim.

Dişlerini göğsüme batırdı ve ben de serbest kalarak kükredim. Sikimi onun derinliklerine soktum. Çok derine. Kaybolmak istedim. Onun içinde. Sonsuza kadar. Çabayla homurdanarak, deli bir canavar gibi üzerine atıldım, boşalmayı durduramıyordum. Dişlerimi boğazına batırdım ve zevkini doğrudan damarından içtim.

Uçsuz bucaksız, kadim bir ormanda, sarmaşıklar ve yosunlarla ağırlaşmış asırlık, bükülmüş ağaçların arasından kokusu süzülüyordu. Esintide bir kahkaha. Bir meydan okuma. Kurdum onun peşinden gölgelere daldı. Sessiz. Ölümcül. Aç.

Ama artık soğuk değil.

RIK

Belli ki alfalar bile kıskançlıktan uzak değillerdi.

Alnımı banyo kapısına dayayarak kraliçemle birlikte olma ihtiyacımla savaştım. Xin'le baş başa kalmaya ihtiyacı vardı. Her birimizle.

Onun ihtiyacı vardı. Ben sağladım.

Bu, şu anda onu tutan kişinin ben olmadığım anlamına gelse bile.

Daha önce Shara gibi bir kraliçe görmemişim. Her birimizi seviyordu. Gerçekten ve gerçekten seviyordu. Bize dokunmak istedi. Hepimizi. Uyumak istedi.

sevişmek, tekrar uyumak, beslenmek, dans etmek, parti yapmak, yemek yemek, gülmek, her şey. Onu sevdim. Onu sevdim. Onları sevdim.

Hepsinin. Onların mutluluğunu da en az onunki kadar istiyordum. Ama hayatım *boyunca onun* her ihtiyacını karşılamaya yemin etmişim. Onlarinkini değil.

Hepimizi bu kadar çok sevmeseydi daha kolay olurdu. Benim için daha kolay. Onun için değil.

Xin haklıydı. Onu sevdikçe ve o da beni sevdikçe, ben de onunla yalnız kalmayı daha çok istiyordum. Bencilce bir ihtiyaç ve kraliçemin istediği her şeyi ve daha fazlasını almasını sağlamak için korumam gereken bir şey. Kıskançlığım ona sadece zarar verirdi ve alfa olarak onları ondan uzaklaştırmak çok kolay olurdu.

Bunun daha önce birçok kez olduğunu görmüştüm. Alfalar her zaman kraliçelerine yakın olmak zorundaydı, evet. Alfalar en büyük gücü kraliçelerinden alır, onu en çok onlar besler ve ondan en çok onlar beslenirdi. En güçlü olmaları gerekiyordu çünkü kraliçenin savunmasındaki son hat onlardı.

Ama bu güç bir alfanın kafasına kolayca girebilirdi. Nöbete kimi göndereceğini seçme gücü. Yatağına kimi alacağını. Onu ilk kimin beslemesine izin verileceğini. Nihayetinde son söz kraliçeninindi, kesinlikle. Ancak Kan'ı hizada tutmak ve disiplin ve hiyerarşi sorunlarını kraliçenin dikkatini çekmeden halletmek bir alfanın işiydi.

Mahkemesi ne kadar büyük olursa, bu tür suiistimaller o kadar kolay olurdu. Ve bana göre bu bir suistimaldi, gücün büyük bir suistimaliydi. Kraliçem daha güçlü olacaktı çünkü tüm kanları güçlüydü. Çünkü hepimiz neredeyse her gün ondan besleniyorduk. Hepimiz onun zevkini ve büyüsunü açıkça paylaşıyorduk. İyi besleniyordu ve korkunç derecede güçlüydü.

Bu da bizi, zarar vermeyi düşünen herkes için bir kabus haline getirdi. Onu.

Xin'in yaptığı gibi, her bir kanının onunla yalnız zaman geçirmesini sağlardım.

Şimdi. Buna ihtiyaçları vardı. Onun ihtiyacı vardı.

Başımı kaldırdım, bağındaki değişikliği hissettim. Beni yanında istediğine işaret eden o ince çekimi. Kapıyı açtım ve yatağın yanında durdum.

Xin onun üzerine yayılmıştı, hâlâ nefes nefeseydi ve hareket edemiyordu. Kadın onu iyi ve sert bir şekilde kullanmış, eski kraliçesinin ona çok erken yaşta aşılacağı çekingenliği kırmıştı. Kolay bir başarı değildi.

Ama kraliçem her türlü zorluğa hazırды.

Ondan hiçbir şey saklamadım. O başka bir adamla sikişirken banyoda kalmanın benim için ne kadar zor olduğunu hissetti. Daha önce birkaç kez yatağını paylaştığım bir adam bile olsa. Sadece o olduğunda farklıydı. Orada durup aramızdaki bağdan aldığı zevki hissetmek ve bunu ona vermekte hiçbir payım olmadığını bilmek zorundaydım.

Bakışlarımla buluştu ve elini uzattı. *Teşekkür ederim*, dedi yumuşak bir sesle, sadece bağima dokunarak:

Yatağa onun yanına yerleştim ve elini ağzıma götürüp avucuna bir öpücük kondurdum: *"Sen inanılmaz bir kraliçesin ve seni hayattan daha çok seviyorum..."*

"Özür dilerim." Xin başını biraz kaldırdı, alnından ter damlıyordu ama yüzünü hızla Shara'nın boğazına yasladı. "Alfa."

Bir kolumu onun sırtına attım ve ikisini de kucağıma çektim. "Özür dilemene gerek yok Xin. Kraliçemize tam olarak istediği şeyi verdin. Bunun için seni disipline verdiğimi asla duymayacaksın."

"Fikrini değiştirebilirsin," diye nefes nefese kaldı. "Eğer artık işine yaramıyorsam." "Neden bahsediyorsun sen?" Shara'nın sesi keskinleşti. "Neden artık işimize yaramayacak mısın?"

Xin diğer tarafına kaydı ama tamamen geri çekilmedi. "Alınmayın kraliçem ama beni kırdınız."

Onu üzme ya da incitmek istememişti ama bağındaki kalp acısının dalgalanmasını hissettim ve bunun için neredeyse kafasına vuracaktım. "Sana bir nimet veriyorum ve sen bu konuda bir pisliksin."

Gözlerini kırıştırdı, Daire ya da Mehen olsaydı bu çok sesli ve yüksek sesli bir karşılık olurdu. "Öyle miyim?"

"Öylesin," dedim memnuniyetle.

"Ben sadece bir katildim. Sessiz, ölümcül ve en önemlisi duygusuz bir bıçak." Başını eğdi. "Eğer o dinginliği tekrar bulamazsam, hedeflerinize suikast düzenleyebilir miyim bilmiyorum kraliçem."

Adamın çenesini kavradı ve yüzünü tekrar kendi yüzüne doğru çekti. Yakınına eğilerek ona dik dik baktı, bağları vahşi, beyaz bir buz bıçağıydı. "Burada olmanı, bana bakmanı, benimle konuşmanı, kalbinin içini görmeme izin vermeni bir suikastçıya sahip olmaya tercih ederim. Bir daha asla öldürmesen bile."

"Ya tanrıçan beni Marne Ceresa ya da Keisha Skye'in peşinden göndermeni istediye?" Xin yumuşak bir sesle sordu, pişmanlık sözlerini tıkamişti. "Ve şimdi onları öldüremiyorsam? O zaman ne olacak kraliçem?"

Doğrulup saçlarını omuzlarından geriye savurdu. Yüzü mermer gibi sert, boynu uzun ve zarif, göğüsleri gururla çıkık, boğazından kan damlıyordu.

Kraliçem. Tanrıçam. "O zaman onları kendim öldürürüm."

QUEEN TAKES QUEEN'in geri kalanını alın.

YAZAR HAKKINDA

Kitap ürünleri için [alışveriş yapın](#), Joely'nin haber [bültenine](#) kaydolun ve Joely'nin en son kitap haberleri, eğlenceli çekilişler ve gelecek projeleri için [Triune](#)'a katılın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.